

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

lacivert

pınar gogulan

Yayın Hakları

© Pınar Gogulan
Libros Yayıncılık

Kapak Tasarımı

Osman Selçuk Özdoğan

Baskı

1. Basım / Eylül 2017 / İSTANBUL

Bu kitabın her türlü yayın hakları fikir ve sanat eserleri yasası gereğince
LIBROS YAYINCILIK'a aittir.

Libros, Altın Kitaplar Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

ISBN 978 - 605 - 9151 - 24 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Tel: 0.212.446 38 88 pbx • Faks: 0.212.446 38 90
Yayınevi ve Matbaa Sertifika No: 10766

www.libros.com.tr

iletisim@libros.com.tr

lacivert
pınar gogulan

Öldüğüm gün yeniden doğdum...

Yaşamlarının son günlerinde, içimdeki çocuğun oyun arkadaşları olan, bana görünen acının ardındaki ilahi sevgiyi ve planı gösterip, oyun oynamayı asla bırakmamamı tembihleyen sevgili Nisan'ın ve Ada'nın, cennet bahçesindeki tüm çocuklarımızın ruhuna...

Tıpkı onların hayallerindeki gibi... Dans ve oyun hep sürsün. Sevgiyle ve barışla...

İçindekiler

Önsöz / 11

Giriş / 13

Depresyon – Kara Delik / 26

Depresyon Ceketimi Attığım Gün

“Ben İyileşmek İstiyorum!” / 30

Reg-Ne? Regresyon! / 35

Kaybetme Korkusu – İçimdeki Kurban / 46

Asinin İsyanı / 54

Karma ve Gölge Hayatlar / 72

Danışan Günlüğü / 80

Bereket Kapıları Açılsın / 87

Kendimi Sabote Ediyorum! / 98

Ruhumun Diğer Yarısı – Aşk Olsun / 109

Psişik Ataklar, Eklenti Enerjiler ve

Enerji Temizliği (Obsesyonlar) / 116

Şimdiki Hayat Travması ve İçsel Çocuk Kucaklaşması / 129

Çocuklarla Regresyon – Küçük Prensler / 137

Kurban ve Celladı / 149

Mükemmelliyetçi Ruhlar / 157

Öldüğüm Gün Yeniden Doğdum / 167

Çorbada Sihri ve Katkısı Olanlar / 173

Önsöz

2017 yılında buz gibi bir şubat sabahı çok erken bir saatte buluştuk Pınar ve hocası Gilbert Renaud ile... Birlikte geçirdiğimiz su gibi akan saatlerin sonunda elimde bir formül vardı. Okul hayatı boyunca formüllere mesafeli duran ben, Recall Healing'in bu formülüne hayran kalmıştım. Geçmiş deneyimlerden, atalardan, çocukluktan gelen hikâyelerin bugünümüzü nasıl etkilediğini biliyordum elbet, ama elimdeki armağan daha fazlasını vadediyordu. Eve gider gitmez bir kâğıdın üzerine formüle uygun şekilde döküm yaptım. Çocukluğum, genç kızlığım, annemin-babamın çocukluğu, büyükanneler, büyükbabalar... Hatırlayamadıklarımı, özellikle aile geçmişimizi anneme sordum. Yetmedi, eski günlüklerimi döktüm ortaya, saatlerce okudum. Karşımda inanılmaz bir hikâye vardı. Hayatım, bildiğimi sandığımı

ötesinde bir sistemin tekrarı ile devam ediyordu ta ki memnum olmadığım kısımlarda bu döngüyü fark edip kırana dek...

Pınar ikinci kitabını yazdığını, kendi hikâyesini anlattığını söylemişti. Taslağını göndermesini rica ettim. Meraktaydım; ekonomi okumuş, mesleğinde yükselmiş bu kadını regresyona ve Recall Healing'e getiren neydi? Yaşanmış deneyim gibisi yok; bir solukta okudum. Annesini şifalanmaya ve sonrasında bizleri şifalandırmaya ikna etmek için deneyimlediklerinden dolayı Can Leo'ya saygı duydum, hayran kaldım.

Farkındalık yolunda bugüne kadar minik bir adım atabiliysem, benim de rehberim kızım Yağmur'dur. Tam da bu nedenle "istenildiği gibi olmadığı" düşünülüp kahrolunan, kızılan, küsülen, azarlanan çocukların aslında tüm diğer çocuklar kadar değerli olduklarını herkesin, ama en çok da anne-babalarının fark edebilmesi çok değerli benim için... Bu kitap işte bu başarmak için harika bir rehberlik sunuyor.

Kendi çocukluğumuzla ve çocuklarımızla gönülden kucaklaşmamız dileğiyle...

Yaprak Çetinkaya

Pozitif Dergisi Yayın Yönetmeni

Giriş

Sabaha karşı iki sıralarıydı... Hafif hafif değil, gürül gürül geldi sancılar. İlk oğlumda acaba gaz sancısı mı diye tereddüt etmiştim ya hani... Öyle değildi bu sefer... Emindim... Geliyordu...

Ama gelemezdi. Zamanı değildi. Yalnızdım evde. Demir'im daha iki yaşındaydı ve odasında uyuyordu. Sevgilim iş için Londra'daydı. Bu saatte kimselerde aranmazdı ki...

On yedi katlı binanın en üst katından, İzmir Körfezi'ne döndüm yüzümü, çömeldim yere. Durmalısın. Gelmemelisin. Şimdi olmaz. Ne olur biraz daha bekle. Allah'ım ne olur dursun. Sancılar dursun.

İki saat sonra beş dakikada bir gelmeye başladı acı acı. Ellerimi ısırdım. Hayır! Şimdi olmaz! Bekle! Ne olur bekle, diye kükredim sertçe.

Hafif hafif güneşin sıcaklığını yüzümde hissetmeye başladım. Rahatlıyordum. Sancılar hafiflemişti. Sabah yedide doktoruma mesaj yazdığımdaysa tamamen durmuştu. Karnımı okşadım. “Aferin oğluma benim, annesinin sözünü dinleyen akıllı oğlum...”

Doktorumdan küfürlü bir fırçanın ardından hastanede aldım soluğu. NST’ye bağlı öylece bekliyordum. Ortalık sessizdi. Sancıdan eser kalmamıştı. Doktorum muayene ettikten sonra anlamıştık... Doğum başlamıştı. Üç santim açılma vardı. Ama Amerika’da uzmanlığına kadar aldığım “Doğum Koçluğu ve Annelik Sanatı” eğitiminden gayet iyi biliyordum ki, üç santimlik açılma on santimi bulana kadar saatler geçebilirdi.

Kendimi azat ettirdim hastaneden. Duş alacaktım. Hastane çantamı hazırlayacaktım. Sonra sevgilimi havaalanından alıp birlikte hastaneye gidecektik. Plan nefisti. Neredeyse dört dürtüktü. Ama öğrendim ki ilahi ajandaya çelme taktığında, o da bir köşede öcünü almak için seni pis pis sırtarak beklermiş...

On gün geçti... Koskoca on gün. Üç santim açılmış halde, sevgili rahmim ve ben, bir de oğlum, her gün hastanenin en kral köşesinde NST’ye bağlı bugün mü yarın mıyı anlamaya çalışıyorduk. Yorulmuştum artık. Geceleri uykuyla da iyi geçemez olmuştuk. İnsan kendini bin kilo hissettiğinde, temmuz sıcağında uykuya bırak teslim olmak, yatak yüzü göremiyormuş. Koridorların mermer taşlarına uzanıyordum dizlerimi koca karnıma çekip... Evin en serin köşesiydi o taşlar... Ama yine de uyku tutmuyordu... Uykunun yerini kaygı almıştı ufaktan ufaktan...

“Vur dedik, öldürdün be oğlum! Hadi gel artık! Bak evimiz tertemiz. Beşiğin de hazır. Anneannen de geldi. Baban da bi-

zimle. Hastane süslerim, sabahlıklarım, düğün derneklik lohusa yatağım, hastane koridorlarını tıklım tıklım dolduracak arkadaşlarım, herkes ve her şey hazır... Hadi gel artık!”

Büyük oğlum Demir New York'ta doğmuştu. Sevdiğimin işi sebebiyle şirketi bizi hamileliğimin ilk haftalarında genel müdürlüğe gönderdi. Demir'in doğumunda yanımda sadece annem ve sevgilim vardı o zaman.

Benimle aynı zamanda hamile kalan arkadaşlarımdan doğum fotoğraflarına özenirdim, doğuma girmişler suratlarında bir ton makyaj, sanırsın kapak kızı. Ameliyathane önü yüzlerce insanla dolu. Bir bayram havası. Herkes coşkuyla kutluyor yeni gelen bebeği. Yeni anne ve bebeği evine getirildiğinde gelen giden durmaz, evde mis gibi lohusa şerbeti kokusu, annenin başına da al yazması...

Bizdeyse durumlar farklıydı. Oğlumun gelişini üç kişi kutlamıştık. Mutluyduk. Ama yine de içim burkulmuştu. Bize ziyaretçiler randevu alarak geliyor beş dakika kapıdan uğrayıp gidiyorlardı. Bir iş toplantısına gider gibi...

O yüzden ikinci doğumum bayram havasında olsun istedim... Kafama koymuştum, ikinciye İzmir'de doğuracaktım... Bu sefer şenlikli olacaktı, dostlar, akrabalar koridorları dolduracaktı...

O gece o mermerin üstünde yatarken bunları düşünüyordum. Bin kilo halimle endişemin üzerini örtsün diye hafifçe tebessüm edip elini tuttum sevgilimin. O da yanıma uzanmıştı... Fısıldadım... “Bu seferki düğün havasında olacak, tam hayal ettiğim gibi...”

Gülümsedi... Sarıldı karnıma... Öylece güneşin doğumunu bekledik...

3 Temmuz sabahı, “Yeter artık Pınar!” dedi doktorum. “Normal doğum istiyorsun diye bekliyoruz. Ama bir haftayı geçti. Yarın veriyorum suni sancıyı.”

“Bir gün daha bekleyelim bari... 5 Temmuz’da doğsun. Kayınpederimin doğum günü. Ona doğum günü hediyesi olsun.”

O yorgunluğa rağmen hâlâ pazarlık peşindeydim. Doktorum Ahmet ağabey sabırla, “Peki,” diyebildi. Sonradan anladım ki adamın tüm düşünme mekanizmasını sabote ediyordum uzman tavırlarımla. Aslında bir çöpten anlamadığımı fark ettiğimde geç oldu...

4 Temmuz gecesi... Hastane çantamız, tüm süslerimiz, şekerlemelerimiz, davul zurnamızı arabamıza yerleştirdik. Önümüzdeki haftanın yiyecekleri dolaba itinayla kondu. Anneye Demir’le ilgili tüm ültimatolar verildi. Hastaneye doğumdan sonra geleceklerdi. Can Leo, ağabeyine geldiği yerden hediye getirecekti. Böylece Demir’in kardeşini kıskanma ihtimali minimuma inecekti. Lohusa yatağım ben gittikten sonra hazırlanacaktı. Şerbetim az şekerli olsundu, ki hamilelikte aldığım kilolara yenileri eklenmesindi. Tüm bebek kıyafetleri ve Demir’in giysileri özel şampuanla yıkanacaktı. Anneanne, ben bebekle ilgilenirken bol bol Demir’le vakit geçirmeliydi. Artık pazara gidemeyeceğim için bir sonraki haftanın pazar alışveriş listesini de hazırlamış ve annemin eline tutuşturmuştum. Pompalarından sallanan beşiğine dek her şey hazırды.

Uzanmadan önce son bir işim kalmıştı, bulaşık makinesini boşaltmak. Ah yerler ıslanmıştı, biraz da pislenmiş miydi ne... Bir güzel dizlerimin üstüne çöküp yerleri de temizlemeye başladım. Nefis olmuştu. Parlamıştı. Madalya falan takılmadı, ama olsun, yeter ki oğlum geldiğinde her yer tertemiz olsundu.

On kere kontrol ettiğim çantayı bir kez daha gözden geçirdikten sonra nihayet sevgilimin yanına uzandım...

O an acı bir bel ağrısı hissettim... Bir an ona panik ve endişe eşlik etti... Saniyeler geçmeden nefesim kesildi... Hıçkırıklarla ağlamaya başladım... Panik atak geçiriyordum.

“Ben bu bebeği doğuramayacağım...”

“Ben bu bebeği doğuramayacağım,” diye çığlıklar atmaya başladım.

Sevgilim panikle doğruldu, bana sarıldı...

“Ne saçmalıyorsun. Sen, Demir’i çatır çatır doğurdun. Hem de on sekiz saat süren doğum sürecinden sonra. Bu daha kolay olacak, gör bak!” dedi sakince.

“Anlamıyorsun. Çok yorgunum. Bu çocuğu içimden çıkarcak gücüm yok!” diye cevap verdim.

“Peki, o halde hemen arayalım doktorunu. Söyleyelim. Sezeryanla alsınlar...” dedi tok bir sesle.

Sezeryan kelimesini duyar duymaz öyle bir fırlayışım, içine girdiğim panik ataklı, atarlı, kurban modumdan öyle bir çıkışım vardı ki...

“Olmaz! Demir’in doğumu tam istediğim gibi normal olmuştu! Bu da normal olacak,” dedim gözyaşlarımı silerek.

Gülümsedi sevgilim... Sımsıkı sarıldı olabildiğince arkamdan... “Peki,” dedi... “Ama inan sezeryanla da doğurursan hâlâ bir kahramansın!”

Sımsıkı sarıldı ellerime öylece uzandık... O derin uykuya daldı... Bense sessiz sessiz ağlamaya devam ettim... Anlam veremediğim korku belimin acısını ele geçirmişti... Nereden çıktı ki bu korku? Yeni bir korkuydu bu... Daha önce hissettiğim bir duygu değildi...

Belli ki ruhum başına gelecekleri biliyordu...

Sabahın erken saatlerinde kalktık. Yorgundum. Ama korku kalmamıştı. Korkunun yerini huzur aldı. Demir'ime sımsıkı sarıldım. Annemle de kucaklaştım. İkisine son bir kez bakıp asansöre bindim gülümseyerek...

Yol boyunca masmavi körfezi izledim... Güneşin pırıltıları dans ediyordu çarşaf gibi serili maviliklerin üzerinde... İçimdeki huzur büyüdü... Her şey tam istediğim gibiydi. İzmir'imdeydim... Can Leo İzmirli olacaktı. İzmir'e olan aşkım daha da büyüyecekti sanki. Hasret kalmıştım ben bu şehre. Tam on üç yıl. Hiç ayrılmak istememiştim. On dokuz yaşındaydım annem ve babam ayrıldıklarında. Ben "kurtulmak" için kavga gürültüden Hacettepe'ye gitmeyi seçtim. Önce Ankara ayırdı beni İzmir'den. Ayrıldıktan bir sene sonra annem Londra'ya yerleşmeye karar verdi. İzmir'de kurduğu dil okulunun işleri iyi gitmiyordu... O küskündü bu şehre... Hep İngiltere'yi evi gibi görürdü... Onu buralara bağlayan bir şey kalmamıştı... Bir sene sonra bıraktı bu şehri. Ağabeyim de onunla gitti. Babam yeniden evlendi. Bense yalnız kaldım. Ankara'daydım. İzmir'i özlüyordum. Çocukluğumu özlüyordum. Ne işim vardı bu karanlık, soğuk şehirde?

Annem haftalarca ağladı telefonda... Ne olur dedi, dondur okulu, gel yanımıza... Burada okul mu yok? Sonunda teslim oldum... Ben de peşlerinden Londra'ya... Bıraktım ilk aşkımı, İzmir'imi...

Ama bak işte... Yine İzmir'imdeydim... Bu sefer sevgilim de vardı yanımda, evliliğimizin sekizinci senesinde, ikinci oğlumuz yeryüzünün en güzel şehrinde doğacaktı. Aldığı ilk nefesle körfez kokusunu içine çekecekti. Koridorları İzmirli dolduracaktı.

Nüfusunda doğum yeri İzmir yazacaktı. İzmir doğumlu Can Leo Gogulan...

Hani hıçkırıklarla ağlıyordum ya bir gece önce... Hastane kapısından içeriye uçarak girdim adeta... Üzerimde bembeyaz keten bir elbise... Saçlarım fönlü... Makyajım o biçim. Hem fotoğrafçım var hem de kameramanım. Odamı süslemeye özel bir ekip geldi. Sanırsınız şehzade doğuruyorum. Benden güzeli, benden havalısı yok! O süslü halimle nasıl yatacaksam o doğum sandalyesine...

Kayıt işlemleri de bol şenlikli geçti. Hazırlanıp doğumhaneye gitme vakti gelmişti. Yalvarmalarına rağmen sevgilimi almadı içeri doktorem. "Beklesin dışarıda, bir de onunla uğraşamam," dedi hiç yüzüme bakmadan... Adamın sınırlarını bolca ihlal etmiştim hamileliğim boyunca... Daha da yüzüm yoktu artık ısrara... Ama başka can bir arkadaşım nasıl olduysa başardı içeri girmeyi. "Ben fotoğrafçıyım, söz sesimi bile çıkarmadan bir köşeden fotoğraf çekeyim," dedi... "Sesini bir çıkar, kulaklarından asarım duvara," diye kükredi Ahmet ağabey. Bizim kız kırdayarak girdi içeri...

Suni sancıyı verdiler... Hani korkmuştum ya bu bebeği doğuramayacağım diye... İki ıkınmada doğurdum Can Leo'yu. İçerideki arkadaşım heyecandan çığlık çığlığa zıplıyordu... İlk okuldaki cezalı çocuklar gibi durduğu köşeden yanı başıma fırladı... Benimle birlikte hoş geldin dedi oğluma. Başımdan öptü koklayarak... Kahkahalarla gülerek dedi ki... "Pınaaar, fönün bile bozulmadı. Bırak fönü, saçın terlemedi bile!..."

İzmirli Can Leo Gogulan doğdu, 5 Temmuz saat 13.13'de.

Hayal edilemeyecek kadar kolay ve çabuk bir doğumun ardından o meşhur kalabalığı yara yara odamıza çıkartıldık. Ge-

lenlerin ardı arkası kesilmiyordu. Her gelen kahkahalarla, teza-hüratlarla geliyordu. Akrobalar, dostlar, ömürlük arkadaşlar...

Doğuma giren arkadaşım gururla bastıra bastıra anlatıyordu... Nasıl da doktoru kandırmıştı, nasıl da Can Leo'nun ilk gördüğü kişiler listesine imzasını çakmıştı, nasıl da kolay olmuştu doğum, arkadaşının saçı bile terlememişti ne muhteşem bir doğumdu...

Doğumdan yarım saat sonra kadar, kalabalık ve sohbetler yavaş yavaş arka fon yapmaya başlamıştı bende. Yorgunluk vurdu herhalde diye düşündüm... Yavaş yavaş gözlerim bulanık görmeye başlamıştı. Bir halsizlik vardı... Eee olsundu o kadar, on gündür doğuma hazır, oradan oraya koşuşturmuştum bir an bile durmadan.

Hastanede tanıştığım ve çok sevdiğim başebem geldi beni ve Can Leo'yu görmeye. "Haydi gelmişken kontrol edeyim," dedi. Yüzü düştü birden ve biraz düşünceli bir şekilde, "Kanaman olması gerekenden fazla Pınar'cığım daha fazla tampon koyuyorum. On beş dakika sonra gelip bakacağım," dedi elimi tutarak.

Gülümsedim ve onaylayarak başımı salladım. Çok da anlamadım ne dediğini... Artık kimseleri anlayamaz haldeydim... Tek yapabildiğim yeni âşıklar gibi gülümsemekti. Rüya mı gerçek mi anlayamadığım bir hareket vardı etrafımda.

Oda tam da hayal ettiğim gibi tıklım tıklımdı. Bebeğim sağlıklı doğmuş, süslü püslü beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu. Kocam adrenalinden herhalde her gelene sarılıyor, şakalar yapıyor, bayram havasının tadını çıkarıyordu.

"Arayalım da yavaş yavaş Demir ve annem hastaneye gelsinler," dedim can arkadaşıma. Başını salladı tamam der gibi...

14.14 sıralarıydı...

On dakika geçmedi başebem geri döndü odaya. Tekrar muayene etti. Rengi atmıştı. “Pınar’cığım, seni doğumhaneye geri alalım. Doktor bey bir kontrol etsin,” dedi sakın ama bir o kadar da kaygılı bir sesle.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu sevgilim.

“Evet evet. Kanaması biraz fazla. Doktor bey bir baksa iyi olur.”

Doğumhaneye inen asansörün girişine vardığımızda sanki gözlerimin önüne bir perde inmişti. Yorgunluk değildi bu. İçimden yaşam enerjisi akıp gidiyordu sanki. Bir şeyler ters gidiyordu, hissediyordum, ağzımı açıp konuşamıyordum ama.

Doğumhanedeki soğuk masaya yattım yine. Doktorum geldi sakın, ama sorgulayan gözlerle.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Doktor bey iki kere tampon değiştirdim, her zamankinden fazla tampon koydum. Kanamasının fazla olduğunu fark edince bir görün iste... Aman Allah’ım...” diye bir çığlık attı.

Onun çığlıklarını bastırdı içimden boşalan kanın yere çarpma sesi...

Ama en güçlüsü Ahmet ağabeyin hiç susmayan çığlıkları oldu...

“Neden bana daha önce haber vermediniz! İç kanama başlamış! Niçin bu kadar beklediniz?...”

“Çabuk... Ameliyathaneyi hazırlayın!” diye kükredi.

14.22 sıraları (zaman mevhmunun olmadığı sıfır noktası)...

“Ne tuhaf... Aşağıda bir koşturma var. Bu adam neden bağıyor... Orada yatan kadın kim? Tanıdık yüzü ama... Çıkaramadım...”

Doktor, “Damar yolu açın çabuk! Çok kan kaybediyor. Kan bankasına koşun. Hemen! Çabuk! Ne duruyorsun...”

“Ne kadar çok korkuyor adam. Ne oldu ki?”

Yanda beliren parlak, mor ışıklı bir varlık, “Kan kaybediyorsun! Bedenine dönmen gerek.”

“O, ben miyim? Orada yatan ben miyim? Ne oldu bana?”

Mor, “Planı hatırla Pınar. Henüz tamamlamadın. Bedenine dönmen gerek. Ona yardım etmelisin sensiz yapamaz (çığlıklar atan doktoru göstererek).”

“Ama baksana, özgürüm. Uçabiliyorum. Ne kadar da hafifim.”

Mor, “Demir Vasiliy...”

O anda Demir’in anneannesiyle heyecanla kapıdan çıktığı anın görüntüsü belirdi hastane odasındaki ekranda... İçim buruk baktım öylece...

Mor’un, “Can Leo,” demesiyle bu sefer ekranda minicik bir bebeğin melek görünümlü ışık varlıklarla çevrili, uyuyan, huzurlu yüzü belirdi.

Bir sıcaklık hissettim.

Mor, “Sana ihtiyaçları var.”

Bana ihtiyaçları var... Hem biz üç çocuk istemiştik... Kocaman bir aile istemiştik... Evet dönsem iyi olur.

Mor, “Bogdan...”

Ekranda değil, hemen yanında bitiverdim... Ameliyathane kapısındaaydı. Beni görmüyordu... Yüzünü ellerimin arasına aldım... Başını ellerinin arasına almış, oradan oraya volta atıyordu...

“Neler oluyor? Neden bize bir şey söylemiyorlar? Neden ameliyathaneye aldılar?” diye yanındaki arkadaşına soruyordu.

Ameliyathane penceresinin aralanma sesiyle irkilip koştu...

“Ahmet ağabey, neler oluyor?”

Doktor, “İç kanama başladı. Kanamayı durduramıyorum. Rahmi almak zorundayım... Sormuyorum... Haber veriyorum... Yoksa kaybedeceğiz...”

O an tüm hayatım, annemin karnından çıktığım an, ilk adımlarım, Kayseri’den İzmir’e taşınmamız, çocukluğum, sokakta oyunlar oynadığım o anlar genç kızlığım, babam, annem, babamla kavgalarım, babamla kucaklaşmalarım, annemin yüzümü sevişleri, aşkımı, kocamı ilk gördüğüm an, ilk öpücük, ilk kavgamız, sarılarak barışmamız, Demir’in doğumu, yanımda sevgilimin bizi kucaklaması, Demir’in ilk adımları, Can Leo’yu kokladığım o an... Uyuyan o melek yüzü... Kocamla büyük bir aile hayalimiz... Gözümün önünden geçti...

Haykırdım. “Hayır! Sakın! Sor ona! Başka bir yolu yok mu? Sor ona! Söyle... Sakın kesmesin! Aşkım sor ona başka yolu var mı?”

Bogdan yanında çırpınışımdan bihaber, yıkılmış ama hâlâ ayakta dimdik durarak tereddütsüz dedi ki, “Bana karımı geri ver! Başka bir şey istemem...”

“Hayır! Yapma! Sakın yapma,” diye koşturdum arkasından doktorun... Bedenimin yanına koştu. Eline neşteri aldı... “Sakın yapma! Sakın kesme! Bizim üçüncü çocuğumuz olacaktı... Sakın! Kesme diyorum! Anlamıyor musun?” diye haykırıyordum.

Bedenime bıçağı değdirdiğı o an... O bıçağın soğukluğu... Bedenime değıl, ama ruhuma verdiğı acı... O kadar gerçek ve bir o kadar da gerçekdişi... Orada yatan gerçekten ben miyim? Bütün bunlar gerçekten oluyor mu? Kâbus olsun! Lütfen kâbus olsun!

Etrafım ışıkla sarıldı bir anda. Mor hâkimdi. Lacivert... Sarı... Çok parlak ve sıcacıktı... Yeşil parlak bir ışık ayak tabanlarımdan girdi, sanki içeriden sarılıyordu.

Mor fısıldadı. “Planı hatırla Pınar. Kontratı hatırla. Her şey yolunda... Rahatla.”

Silkelendim, sanki tüm ışıkları üzerimden atar gibi, gözlerinin içine baktım...

“Ne rahatlaması ya... Görmüyor musun? Adam, beni kesiyor! Adam üçüncü çocuğumu alıyor benden. Görmüyor musun? Benim ruhumu bilir dediğim beni duymuyor... Ne rahatlaması... Bana ihtiyaç falan yok burada...”

Cihazların bağıra bağıra öten sesleri benim sesimi bastırma-ya başlamıştı...

Mor daha tok ve hükmeder bir sesle gözünü gözümde ayırmadan, “Bedenine dönmen gerek Pınar!” dedi. “şimdi!”

Elini kalbime koydu. Artık orada değildik. Hastane odasında değildik. Başka bir yere geldik. Tanıdıktı. Bildiğim bir yerdi. Işıktı...

Çok parlaktı...

Artık gözlerim görmüyordu parlaklıktan... Mor’u seçemiyordum gözlerim.

Özgür ve huzurluydum. Ta ki eliyle başıma bastıran, çenemi sıkan doktorun nefesini yüzümde hissedene kadar.

“Nefes al Pınar! Pınar, nefes al! şşte böyle... Aferin sana... Derin derin nefes al... Gözlerini aç... Haydi bakalım... Gözlerini aç... şşte böyle...”

“Çok korkuttun bizi, deli kız!”

“Ne oldu?” diye sordum güçlükle.

“Rüya gördüm ben... Kâbus gibiydi...”

“Çok korkuttun Pınar bizi. İç kanaman başladı. Her şeyi denedim... Çok uğraştım... Kanamayı durdurmaya çalıştım... Olmadı... Bir damarı bağladım, diğeri kanamaya başladı... Başka çarem yoktu... Rahmini almak zorunda kaldım... Biraz daha gecikseydik... Seni kaybediyorduk...”

Gözlerimden akan yaşların ıslaklığı kalbimi soğutmuştu... Yavaş yavaş bedenimin soğuktan kaskatı kesildiğini hissettim... Elimi karnımdaki bandaja götürdüm...

“Başka çocuğum olmayacak mı?” diye sorabildim, çok zor konuşabiliyordum.

Şaşkınlıkla, “İstiyor muydunuz?” diye sordu

“Biz hep üç çocuk istedik...” dedim.

Bir süre sustu... Sessizliği çaresizlik kokuyordu.

“Başka çarem yoktu Pınar... Bogdan, ‘Karımı geri ver bana,’ dedi... Almasaydım sen olmayacaktın.”

Ben var mıyım ki, diye düşündüm...

Başımı diğer tarafa çevirdim... Mor oradaydı... Öylesine baktık birbirimize... Hiç konuşmadan... Hafifçe tebessüm etti, başını salladı... Doktorum anlatmaya devam etti... Ama benim gözlerim Mor’a kilitlenmişti... Onu bir tek ben görüyordum... Hani gülümsüyordu ya bana... Çok şey anlatıyordu bir tebessümle. Ama en önemlisi sevgi vardı o gülüşte... Oluk oluk akan, ama benim kalbimi almaya kapattığım bir sevgi... O gülümsüyordu, artık iyisin der gibi... Ama ben uzunca bir süre gülümseyemedim... İçimde koskocaman bir boşluk vardı...

Depresyon – Kara Delik

“Uyan Pınar! Aç gözünü. Can Leo ağlıyor!”

Doğumdan birkaç gün sonra, hayatta kalmamın şerefine senelerce küs annem ve babam ilk kez olanca medeni halleriyle bir araya gelmiş, sevgilim, çocukluk arkadaşlarım, çocuklarım ve zatıalınız ben ile birlikte aynı çatı altında, “hiçbir şey olmamış” gibi yaşayıp gitmenin doyulmaz keyfini çıkarıyorduk. Evde gizli ve sessiz bir matem vardı. Pınar’ın rahmi sizlere ömürdü!

Aman ne olacaktı ki canım! Allah iki evlat vermişti bana! Yeterdi! Fazlası ülke ve aile ekonomisine zarardı. Allah, beni evlatlarıma bağışlamıştı. Oh ne şahane, bir daha âdet görmeyecektim. Doğum kontrolüne de kesin çözüm bulmuştuk. Ne şanslıydık!

Belki inanmayacaksınız ama bu cümlelerle teselli ediliyordum. Gelen gidenler ne çok oluyormuş rahminiz sizlere ömür

olunca. İnsanlar da anlayamamıştı, bebek tebriğine mi yoksa başsağlığına mı geldiklerini...

Gönüllerinin içine iyi niyetini dolduran eş dost herkes gelmişti tebriğe. Teselli cümleleri hep aynıydı. Yüzlerde şahane bir mutluluk maskesi vardı.

Anlamadıkları bir şey vardı. Bana bir şey olmuştu. Gidip gelmişim ben. Ziyade olsunlar uğramıştı. Zihin okuyordum.

Yüzüme gülerlerken kafalarından geçirdikleri, “Ah yavrum pek de genç bu yaşta menopozlu gibi mi olacak şimdi?” “Doktor hatası mı acaba, nasıl sorulur ki? Çok inat etti çokook! Sezeryan olup kurtulacaktı işte! Eeee, inat etmenin sonu bu olur işte!... Üç çocuk neyine, önce doğru düzgün elindekileri büyüt! Çocuğu olamayanlar ne yapsın! Perdeleri de yok bunların, doğru düzgün eşyaları, mobilyaları yok, ne üçüncü çocuğu sayıklıyorsa...”

Yüzüme gülüyor, söylenenleri dinler gibi yapıyor, akşamki yemek davetine ne giyeceğinin hesabını yapıyordu içinden. Siyah bluzunu yıkamış mıydı acaba evdeki kadın? Kesin yıkamamıştır, bir türlü öğretemedi çamaşır biriktirmemeyi, düzenini... Bir ara yine kulağını çeksindi... Aman ya da neyse bu devirde iyi bir kadın zor bulunurdu.

Cinnet geçirmek üzereydim...

Kulaklarım uğulduyordu tüm konuşmalardan... Bütün bunların üstüne kulağımda çınlayan neşterin, alet edevatın tepsiye çarpış sesleri, doktorun çığlıkları, ebenin hıçkırıklarla ağlayışı, doktorun sevgilime, “Rahmi almak zorundayım... sormuyorum... Haber veriyorum... Yoksa kaybedeceğiz...” derken sesinin titremesi...

Ameliyatın ertesi günü hastane odama geldiğinde kıpkırmızıydı gözleri doktorumun.

“Dün gece hiç uyumadım. Bir yarım saat dalmışım. Onda da seni gördüm rüyamda. Ameliyathanedeyiz. Sen yatıyorsun. Ama başka bir sen yanımda kulağıma bağıyorsun, “Sakın kesme! Sakın kesme! Sakın kesme! Sıçrayarak uyandım!...”

Saatlerdir duvara diktiğim gözlerimi onun gözlerine çevirdim... Mor da yanımdaydı... Mor’un gözlerine baktım şaşkınlıkla! Beni duymuştu! Doktor, benim “kesme” çığlıklarımı duymuştu...

Mor belirli aralıklarla odamda belirmeye başladı. Onun varlığı zaman zaman huzur veriyor, zaman zamansa içimdeki isyanı ve öfkeyi büyütüyordu... Sadece göz göze geliyorduk. Konuşmuyordum. Ben pek kimselerle konuşmuyordum...

Duvarla ahbab olmuştuk. Kirli krem rengi duvarlar nasıl siyaha boyanmıştı anlamlandıramıyordum.

Depresyondayken en siyah çerçeveli gözlüklerle bakarsınız hayata. Ruhunuz bedeninizin içinden çekiliyor sanırsınız çoğu zaman.

Yaşam enerjiniz neredeyse yoktur.

Siyahtır her şey.

En karanlık şey yüzünüzdür.

Uyku en iyi arkadaşınızdır, tek sığınmak istediğiniz limandır.

Renkler yoktur depresyon köyünde.

Sesler de uzaktan ve boğuk gelir.

Gün ışığını sevmezsiniz.

Mümkünse güneş doğmasın.

Mümkünse nefes almayın.

Neden kurtuldunuz ki zaten? Ya da neden kurtarıldınız?

Keşke ölseydimleriniz çoktur.

Tuvalete yalnız gidemedim uzun zaman. Kimse görmüyordu ya hani o gölgeleri, ben görüyordum...

“Beni iyisi mi bir kliniğe kapat sen, zaten niye bırakmadın ki o ameliyat masasında öleyim?” dedim sevgilime.

Onu bile sevmiyordum... Siz düşünün!

“Sen, beni duymadın! Sen, beni anlamadın! Hani sen, benim ruhumu bilir ve anlardın? Sen, beni duymadın!”

Ne kolaydır en sevdiklerimizi suçlamak! Onların üzerine atmak bütün sorumluluğu... Onların sessiz hıçkırıklarına kulak vermeden, umursamadan canlarını acıtmaya, daha da çok acıtmaya devam etmek...

Onu bile sevmiyordum dedim ya hani... Ben kendimden hiç haz etmiyorken nasıl sevebilirdim ki bir başkasını?

Dipsiz karanlık bir kuyudur depresyon. Yutuverir sizi. Karanlığında yok olursunuz. Ölümün tadı tatlı gelir o karanlığın içinde! Tek kurtuluş yolunuz o herkesin korktuğu ölüm sanırsınız.

Duymayayım. Görmeyeyim. Düşünmeyeyim. Hatırlamayayım. O neşterin tepsiye çarpış sesini duymayayım. Mümkünse güzel olan hiçbir şeye de bakmayayım!

Sevmesinler beni.

Sevemezler ki...

İçim boş benim!

Depresyon Ceketimi Attığım Gün "Ben İyileşmek İstiyorum!"

Depresyondan çıkmam bir sene sürdü... Ama ne seneydi...

Bir mağaram vardı benim. Mağaramın dışında anlamazdınız depresyonda olduğumu. Gizlemekte ustalaşmıştım içimdeki kara deliği.

Ama mağarama adım attığım an, yüzüme taktığım maskeleri teker teker çıkardığım, sürünerek kendimi yatağa zor attığım ve kara yorganı başıma kadar çekip, belki nefessiz kalır da ölürüm diye çocukça anlamsız umutlara sığındığım andı.

Kimse yardım edemezdi bana.

Bana kala kala depresyonum kalmıştı, onu da alamazlardı elimden.

Tam sopalıktım!

Öyle böyle değil...

Beni dizine yatırıp bir güzel popoma popoma sopalayacak yoktu bir büyüğüm. Çok korkmuşlardı kızları neredeyse ölüyordu. Bırakın sopayı, çatık kaşla bakamazlardı yüzüme.

Allah'ın sopası yoktur derler ya hani?

Yalan o!

Allah'ın okkalı sopasını yedim bir doğum günü sabahı.

Can Leo on aylıktı. 20 Mayıs 2012.

Yine dünyaya küstüğüm bir gün...

Sevgili kocam ve canım annem bütün gün yüzümü güldürebilmek için çalışmış, didinmiş, beni en sevdiğim her yere sokup çıkarmış, hediyelere boğmuş, felekten bir gün geçirmem için bir takla atmadıkları kalmıştı...

Son durağımız Alsancak Reyhan Pastanesi'nde oturmuş, donuk gözlerle Can'ı seyrediyordum.

Öyle mutluydu ki... Elindeki su şişesiyle oynuyor, lacivert gözleriyle arada bana yan gözle bakıp gülümsüyor, minik elleriyle yüzümü seviyor, saçımı yüzüne yaklaştıırıp kirpiklerimi öpüyordu...

Annesi onu görsün, ona bir baksın diye çırpınıyordu...

Annem ve sevgilim gizlice pes etmiş, büyük oğlumuz Demir'in "neden", "niçin"li sorularına cevaplar üretip, hâlâ kutlama havasını sürdürmeye çalışıyorlardı...

Birkaç saniye içinde ortalık karardı, çığlıklar, bağırışlar, fer-yatlar...

"Nefes alamıyor, nefes alamıyor..."

En son hatırladığım, masadaki su şişesinden bir yudum su içmek için, açtığım kapağı masanın üzerine koyan ben...

Kapağı masadan alıp ağzına atan on aylık bebeğim Can...
Ağındaki kapağı panikle almak için işaretparmağını Can'ın
ağızına sokan kocam...

Ve Can'ın gırtlğından içeri itilen bir şişe kapağı ...
Nefes alamadığı için mosmor kesilen bir bebek...
Çığlıklar, koşuşturmalar, kalabalık, çırpınmalar...
Masanın altına saklanıp kulaklarını tıkayan, gözlerini sık-
sıkı kapayan ben...

Tek yaptığımın, “Onu kurtarın! Yardım edin... Melekler yar-
dım edin... ‘Tanrım beni affet’ demek olduğunu hatırlıyorum...

Bayıllı kaç dakika oldu bilmiyorum, ama kendime geldik-
ten sonra anlatılan hikâye şöyleydi:

“Nereden geldi hiç anlamadık... Kalabalığı yarıp çıkageldi...
Bebeği, babasının kollarından kaptı... ‘Ben doktorum, bana ve-
rin,’ dedi... Mucize gibiydi, ne yaptıysa yaptı... Saniyelikti...”

“Çıktı çıktı... Kapak çıktı! Nefes alıyor... Çocuk nefes alı-
yor...”

Ambulansla hastaneye gidişimiz sırasında hâlâ kapağın çık-
tığına inanamıyor ve af diliyordum.

“Onu benden alma... Affet beni... Özür dilerim... Hayat,
Can'ı benden alma... Allah'ım ne olur oğlumu benden alma!”

Uyandım!

İkinci defa...

Ama bu sefer, “Ben iyileşmek istiyorum,” diye uyandım...

Röntgenden çıktıktan sonra, her şeyin yolunda olduğunu
söyleyen doktorun boynuna sarıldım önce sıkı sıkı. Sonra katılır-
casına ağlayarak kocama sarıldım.

“Yardım et bana ne olur! Ben iyileşmek istiyorum! Aşk, bana
yardım et!”

İyileşmenin en büyük aşaması hastalığı kabullenmekle başlamış.

Biri iyileşmeyi istemezse yakınları ne yaparsa yapsın, ne kadar çabalarsa çabalasın hastayı iyileştiremezmiş...

Bir anne evladını görmezse hayat o canı anneden alıp bir görene vermeyi seçebilirmiş!

Çocuk kaç yaşında olursa olsun, anne karnına düştüğü an, hamileliğin nasıl geçtiğini, annenin onu isteyip istemediğini, annenin tüm duygularını, her şeyi ama her şeyi bilir, duyar, hissedermiş...

Anne, çocuğundan asla hiçbir şey saklayamaz, gizleyemezmiş...

Anne kalbi ve çocuğun kalbi birlikte atarmış...

Olaydan birkaç ay sonra, Reyhan Pastanesi'ne ilk kez adımımı attığımda sahibinden çalışanına herkes bizi kapıda karşıladı.

Herkes Can'ı sevdi, kokladı, bağrına bastı...

“O doktorun telefonunu, adresini bulup teşekkür etmek isterim. Müşterinizdi sanıyorum. Tanıyor musunuz?” diye sordum.

İzmir küçüktür, herkes herkesi tanır. Özellikle Reyhan Pastanesi'ndeki emektar çalışanlar sizi isminizle bilirler.

Aldığım cevap şöyleydi; “Pınar Hanım, o doktor o gün nereden çıktı anlamadık, olaydan sonra burada bizim de gözümüz onu aradı, gidip elini sıkmak, teşekkür etmek istedik. O gün hepimiz sanki kendi oğlumuzu bir şey olmuş kadar korktuk. Ancak ne o gün ne de o günden sonra o doktoru hiç görmedik. Sanki mucize gibi adam görünüp yok oldu...”

Gülümsedim...

Tıpkı şu an gülümsediğim gibi...

Siz neye inanırsınız bilmem.

Ben o gün Allah'ın sopasını yedim!

Üzerine, "Eline sağlık!" dedim.

Yardım çılgınlıklarım da cevapsız kalmadı. İlâhi bir güç o gün yardıma koştu. Eminim...

Ve içimde hâlâ derin, yoğun ve sonsuz bir şükran duygusu taşıyorum...

O günden sonra, Can Leo'nun lacivert gözleri hep annesinin yeşilliklerinde huzur, sevgi ve aşk gördü...

Ben o gün depresyon ceketimi çıkarıp ışığa teslim ettim.

Reg-Ne? Regresyon!

Yaşam Can Leo'yu bana bağışladıktan sonra, hop diye çıktım mı sizce depresyondan? Tabii ki hayır!

Ama karar verdim bir kere.

İyileşecektim.

İyileşme yolunda da ne gerekirse yapacaktım, kim bana yardım eli uzatırsa o eli tutacaktım.

İyileşmek düzenli emek istiyor.

Yataktan çıkmak için bir motivasyona ihtiyacınız var.

O motivasyon da öylesine bir şey olmamalı sağlam olmalı.

E benim de babalar gibi bir sebebim vardı. “Şakası yok bunun!” dedi Tanrı. “Verdiğim gibi almasını da bilirim!”

O günden sonra ara ara “Mor”u görmeye devam ettim.

Sessizdi.

İzliyordu.

Yüzündeki endişeye dair çizgiler silinmişti sanki.

Ve bir gün konuştum onunla.

Dedim ki...

“Madem geri döndüm, söyle bakalım! Nedir benden beklenen? Nedir benden istediğiniz? Yaşam amacım nedir?”

Ağır ağabey halleriyle sessizliğini korudu!

“Anlaşıldı,” dedim. “Benim bulmam gerek!”

“O halde yoluma ipuçları koyun! Neyse bana iyi gelecek, görmeme, bulmama izin verin!”

Yahoo kutucuğuma “Yoga Eğitimci Eğitimi” başlıklı bir e-posta düştü bir gün.

Okumadan sildim.

Ertesi gün yine gönderilmişti.

İşim olmaz yogayla, yine sildim.

Bir hafta tekrarlandı.

Vazgeçmiyor, inatla gelmeye devam ediyordu.

Bıkmış olucam, ki çöp kutusuna tıklamadan açtım e-postamı...

Kendine yolculuğa hazır mısın?

Sadece yoga öğretmeni olmayacaksın, bir yaşam ustası olacaksın...

Anam, ben yaşamda kalmayı başarayım, o bana yeter! Usta musta olmasam da olur!

Hayatımda bir kez bile yoga yapmamış ben, yoga eğitimci eğitime kaydoldum.

Eğitimin ilk günü, en arkalarda bulduğum bir mata oturdum, o kadar ilgisizdim ki konuya... Burada ne işim var diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Alper Bayraktar hocam sıcacık bir gülümsemeye teker teker gözlerimizin içine baktı ve, “Surya Namaskara,” dedi.

Ben anladım mı sizce? Elbette hayır! Önümdeki kız ne yapıyorsa ondan kopya çektim.

Dilim yere yapışmış vaziyette, kan ter içinde, sessiz sessiz gü-lüyordum kendi kendime... “Ah Pınar, sen iyice kafayı üşüttün, kafasız Pınar! Gir bir bankaya çalış, ne yogası, ne eğitmeni? Ne hayat ustası?”

Alper hocamın enerjisi o kadar güzeldi ki, buraya geliş ama-cınız ne, bu eğitimden beklentiniz nedir diye sorduğunda, ken-dime bile itiraf edemediğim şeyi söyleyiverdim...

“Ben kendimi tanımaya geldim buraya...”

Evet kendimi tanı mıyordum... Hayat boyu en çok para ka-zanılan iş, en saygın meslek nedir? Onu yapmaya programlan-mıştım. Ruhum ne istiyor, ne yapınca mutlu oluyor diye hiç dü-şünmemiştim.

Eğitim altı ay sürdü. Başlarda zorla gittiğim derslere koşa koşa gider oldum. Herkeslerden uzak oturduğum köşeden çıkıp benim gibi kendini bulmayı, kendini tanımayı isteyen, aslında benden çok da farklı olmayan diğer ruhlara karışmaya başladım.

Ruhum, bedenim ve zihnimin bir araya geldiği çalışmalar-da, matım aynam oldu, kendimle tanıştım...

Hiç bilmediğim yönlerimi keşfettim... Huzur buldum yo-gada...

Her yoga çalışmasında biraz daha yaklaştım yaşam amacı-ma...

Yaşam amacı denilen şeyin “Hayatı Onurlandırmak” oldu-ğunu anladım...

Yoga iyi geldi bana.

Ama sorgulamalarım bitmemişti.

Akşam olup çocuklar uyuduğunda, körfeze döndüğümde yüzümü, karşı kıyının, Göztepe'nin ışıklarını seyre daldığımda, kafamda hep aynı soru vardı.

Bana o ameliyathanede ne oldu?

Kimdi bu Mor?

Neden her şeyi hatırlıyorum? Her şeyi nasıl izledim?

Ameliyattan sonra kapıma su getiren adamın kafasının üzerinde neden bir balta görüyordum? Neden insanları gördüklerinden farklı görüyordum? Katman katman, iç içe geçmiş spiraller halinde, bazen farklı renklerde, bazen metalik... Neden kafalarının içindekini duyuyordum?

Bana o gün ne oldu?

O gece "Mor" ilk kez konuştu. Ağzı hareket etmedi ama. Kalbimde duyduğum sesini.

Near death experience... ölüme yakın deneyim.

Araştır!

Hemen bilgisayarın başına oturdum, arama motoruna harfleri girerken ellerim titriyordu.

Google'ın en tepesinde "Past Life Regression Academy" belirdi. Tıkladım. O gece sabaha kadar heyecanla bütün sayfaları, yazıları, makaleleri okudum. Okudukça gözlerimden yaşlar süzöldü. Evin yolunu kaybetmiş, ama sonunda yere attığı kırıntıları bulmuş küçük bir kız gibiydim.

Kararlıydım! Akademinin sahibi Andy Tomlinson'la konuşacaktım. Hatta regresyonu deneyimlemek istiyordum. Belki de eğitime katılırdım, ama önce deneyimlemeliydim.

Depresyondan paçayı zor kurtarmış, hâlâ yaraları olan bir finansçıydım ben. Psikiyatra gitsem ve gördüklerimi, duyduklarımı anlatsam, kapatırlardı beni tahminimce kliniğe. Ben kim, terapistlik kim diye düşündüm.

Sabahın ilk ışıklarıyla yazmaya başladım Andy'e...

Neydi reg-resyon?

Bana iyi gelebilir miydi?

Sorularıma cevap olur muydu?

Kıvrabilir miydim ben bu işi?

Sevgili Pinar

Öncelikle e-posta ve sayfama gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim. Elbette akademiye gelip hem regresyon çalışması yapabilir hem de eğitim alabilirsin. Ancak atladığın önemli bir şey var, İstanbul'da Past Life Regression Academy'nin onayladığı bir eğitim kurumu var. Oradaki eğitmen benim öğrencim. Eğitimleri İstanbul'da ben veriyordum, ama artık o tek başına veriyor. Avrupa Regresyon Terapistleri Birliği'nin onayladığı bir kurum. Diba çok iyi bir terapisttir. Ama yine de buralara kadar gelmek istersen kapımız her zaman açık.

Sevgilerimle

Andy Tomlinson

On gün sonra...

Öylece çökmüştüm parktaki bankın üzerine. İki buçuk saat süren deneyimimi düşünüyordum. Hâlâ gözlerimden yaşlar akıyordu.

Uydurmuş olabilir miydim?

Benim kurgulamam mıydı?

Uydurmuş olamazdım.

Çok gerçektir.

Uydursam da kendimi hangi sebeple bir erkek bedeninin içinde görebilirdim ki?

Diba sıcacık karşılamıştı beni. Ofisinden içeri girdim titrek halimle.

Uzun uzun konuşmak istemediği belliydi, bir an önce çalışmaya geçmek istiyordu.

Çalışma konumu sordu bana...

Çok konum vardı. Hangi birinden başlamalıydım?

Depresyonum, bastırduğım öfke, korkularım, isyanım, ameliyat sonrası yaşadığım değişimler...

“Bir sürü çözmek istediğim şey var. Ama bir tane var ki... Benim için çok önemli, bir başlama noktası. Bugüne kadar hep erteledim. Bir sürü şeye adım attım, bir sürü şeye başladım, hepsinde de başarılı oldum. Ama hiçbirisi ben değildi. Hepsinden vazgeçtim bir noktada. Benim bir yaşam amacım var. Eğer geri gelmişsem bir sebebi olduğu için geldim. Bunu artık başarmam gerek. Niyetim bunun önündeki tüm engellerin kalkması.”

“Peki,” dedi. “Yaşam amacını gerçekleştirme yolundaki tüm engellerin kalkması niyetinle başlayalım o halde.”

Korkarak uzandım terapi yatağına, hemen transa geçmiştim.

“Kelebeklerim var benim. Rengârenk. Uçuşuyorlar. Ben görebiliyorum. Ama başkaları göremiyor.

Toprak bir alandayım. Kısa pantolonum, eski püskü. Bana iki beden büyük, eski bir gömlek. Belli ki ağabeyimin. Çok yok-

suluz... beş ya da altı yaşındayım. Farklıyım diğer çocuklardan. Korkuyorlar benden. O yüzden aralarına almıyorlar.

Düşüncelerini okuyorum. Başka bir çocuğa zarar vermek istiyorlarsa buna engel olabiliyorum. Dokunmadan. Uzaktan. İstemem yeterli. İçeriden dövüyorum onları. Benim yaptığımı biliyorlar.”

“Biraz daha ilerle bu hayatta,” dedi terapistim...

“Evde ailemle, derme çatma bir evin içinde gördüm kendimi. On beş ya da on altı yaşındayım. Sıkıntılı bir ortam. Kelebeklerim var yine. Daha fazla sanki sayısı.

‘Çalışman gerek. Okulu unut. Bu halde nasıl okuturuz?’ diyor annem ve babam...

Sesimi çıkaramıyorum. Hekim olmak istiyorum. İçimde bir güç var. Bu gücü kullanmayı öğrenmek istiyorum. Onlar da farkında. Köyde kim hastalansa kapımıza geliyor. Yanıma oturuyor. Hiç yüzüne bile bakmıyorum. Kelebeklerini görüyorum. Daha lekeli, daha soluk, hasta kelebekler. Onarıyorum hepsini. Hastalıklarını avuçlarımdan içine alıyorum. İyi edip gönderiyorum.

Annem babam hepsine şahit.

Biliyorlar. Ama pek de hoşlanmıyorlar.

Benim kontrol edemediğim, istem dışı yaptığım bir şey bu.”

“Peki sonra neler oluyor?”

“Çalışıyorum. Ellerim yağlı, makine yağı. İyi bir ustam var. Ama diğer çalışanlar biliyor bendeki farklılığı. Köy küçük. Tanıyorlar beni. Çıkmış adım ‘deli’ye. Sessizim. Konuşmuyorum fazla. İşimi yapıyorum. Hastalar geldikçe de iyi ediyorum.

Bir gün, o kadar çok hasta geliyor ki... Köyde salgın varmış. Çocuğu, yaşlısı, ölmek üzere olanları. Günlerce köydeki tüm kelebekleri iyi ediyorum.

Kapımızda yatmaya başlıyorlar.

Evlenmişim. Karım olmuş. Çok güzel benim karım. Kelebekleri de rengârenk. Deli demiyor o bana. İnaniyor. Seviyor.

Uyuyamıyorum. Gelenler kesilmiyor. Başka köylerden duymuşlar. 'Dilsiz efendi,' diyorlar. Pek konuşmadığımdan. Gelenlerin yüzleriyle değil, kelebekleriyle ilgileniyorum.

Kelebeklerini onardığımda, yüzleri daha tahammül edilir oluyor.

Bazısı var, çocuklar mesela... Kelebekleri kadar güzel yüzleri... Keşke sadece çocuklar gelse diye geçiriyorum.

Sonra benim çocuğum oluyor. Kelebekleri... Bugüne kadar gördüklerimden en parlak, en mavi. Nasıl bir mavi bu Allah'ım? O da görüyor onları. Oğlum da benim gibi kelebekleri görüyor... Bir insanı bu kadar sevmek mümkün mü?"

"Sonra neler oluyor?"

"Ben hep çalışıyorum. Hiç durmadan. Gelenlerin ardı arkası kesilmiyor. Karıma, çocuklarıma hiç vakit ayıramıyorum. Sanki dünyadan kopmuş gibiyim.

Sonra bir gün karımın kelebeklerinin rengi soluyor... Sonra teker teker kanatları kırılıyor... Ben çok geç fark ediyorum. Yatağa düşüyor.

Birini kaldırırsam yerden diğeri düşüyor. Birini onarsam diğeri dağılıyor. Olmuyor. Başaramıyorum. Sevdiceğimin kelebeklerini iyileştiremiyorum. Ellerimden kayıp gidiyor (katılırcasına ağlıyorum)...

Kurtaramıyorum. Hayatta beni tek seven insanı kaybettim! Herkesi iyileştirmeye gücüm yetti. Ama bu sefer çok geç kaldım. Göremedim. Farkına varamadım.

O gün yemin ediyorum. 'Bir daha kimsenin kelebeklerini görmeyeceğim! Kendi kelebeklerimi bile!'

Pişmanlık ve suçluluk duygusuyla terk ediyorum o hayatı altmışlı yaşlarda. Hasta olmuşum. Çok yaşamıyorum karımdan sonra. Kederinden öldü diyorlar. Ölüm anımda bile görmezden geliyorum kelebeklerimi. Küsmüşüm onlara."

"Öldükten sonra, ruhunun ışığa gittiği ana geç!"

Mor bekliyor beni kapıda.

"Senin ne işin var burada?"

Ben bu arkadaşı görüyorum ameliyattan beri diyorum terapistime.

Gülümsüyor. "Belli ki rehberin sana kendisini göstermeye başlamış."

"Rehber mi?"

"Evet, rehber!" diye cevap veriyor Mor. Bundan sonra hep o konuşuyor.

"Uzun zamandır ayak sürüyordun. Görmezden geliyordun. Tıpkı kelebeklerini görmezden geldiğin gibi. Sen yok desen de yok edemedin onları. Son nefesinde bile gördün. İnkâr etsen de oradalardı. İyileştirmeye de hazırlardı seni. Ama inatçısın! Asisin!"

"Sağ ol canım benim! Ama sen de benim kadar inatçısın! Bırakmadın ameliyat masasında şöyle bir güzel öleyim!"

"Kalmak senin seçimindi! Önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun. Bu sefer kalmayı sen seçtin!"

“Ben orasını hatırlamıyorum ama! Her şeyi hatırlıyorum, kalmayı seçtiğim anı hatırlamıyorum!!”

“Hazır olduğunda o anı da göreceksin.”

“Bazı sözlerimiz lanetimiz olur. Sen söz verdin. Bir daha asla kelebekleri görmeyeceğim, bir daha kimseye şifa vermeyeceğim. Bende olan her şeyi inkâr edeceğim! Ettin de! Kaç hayattır ayak sürüdüğünden haberin var mı?”

“Sen, bana bağılıyor musun? Bana mı öyle geliyor?”

“Rehber bağırır! Rehber kızar! Ama rehber asla yargılamaz! Evet kızıyorum, ama bu senin içindeki potansiyeli gördüğüm için. Yapabileceklerini görüyorum. Sen de gör.”

“O anda bir ayna belirdi gözümün önünde, karşımda o tozlu topraklı yollarda, kısa pantolonuyla, arkadaşlarıyla oynayan, onların korktuğu değil, aksine düşüp yaralandıklarında, yardım istedikleri bir çocuğa dönüştü. Gülüyordu çocuk. Mutluydu.

Sonraki sahnede, anne ve babası yapamayız, gücümüz yetmez okutmaya dediğinde, olsun, ben yaparım, hem çalışır hem okurum diyen genç bir delikanlı belirdi.

Gerçekten de öyle yapmıştı. Öyle azimliydi ki, tüm köy azmine ve çalışkanlığına hayran kalmış, tüm eğitimini bir şekilde karışlamıştı.

Hekim önlüğü vardı üzerinde. Evliydi yine. Güzeller güzeli karısıyla. Ama bu sefer hem ailesine dolu dolu sevgi, şefkat ve zaman veriyor hem de şifa için eline sarılanlara yardım ediyordu.

Bu kez daha dengeliydi her şey. Bu sefer karısıyla sınıanmamıştı.

Bu sefer seksenli yaşlarında, torunlarına kelebekleriyle konuşmayı, kelebekleriyle şifa vermeyi, kelebeklerdeki hasarı iyileştirmeyi öğreten bir dedeye dönüşmüştü.”

“Bak, bu senin elimden geleni yaptım dediğin hayat! Bu da yaşam amacını ve senden bekleneni, kendini gerçekleştirdiğin hayat!”

Hangi rolü oynamak daha kolay sence?

Zor o, dediğin şeyler yaşam sınavın olur.

Zor diye kaçtıklarınsa kaderin!

Yaşadığım hayatlar boyunca kendi üzerime koyduğum lanetin tamamen temizlendiğini hissediyordum ve o ağır enerjinin üzerimden kalktığını.

“Şimdiki hayatında da reddedecek misin kelebeklerini Pınar? Yoksa kim olduğunu hatırlayacak, kendin olacak, kendi gerçekliğini dolu dolu sana yakıştırdığı gibi yaşayacak mısın? Yaşam amacımın önündeki blokaj diyorsun ya! O blokajı bir tek kişi kaldırabilir. O da sensin! Ayağa kalk! Ve bir adım at! Bir sonraki adımı düşünme! Düşmekten korkma! Artık biliyorsun! Yalnız değilsin! Kelebeklerin seninle...

Gözlerimi açtım...

“Hoş geldin,” dedi Diba. “Çok derin daldın.”

Fazla konuşmadık üzerinde. “Benim bu çalışmayı sindirmem gerek önce,” diyebildim.

Çok yorulmuştum. Ne zordu zamanın içinde yolculuk etmek. Hele hele yüzleşmek hayatlardır ayak sürüdüğünüz şeyle.

Beni kapıya kadar geçirdi, kapıda kucaklaştık.

“Terapistlik eğitimine kabul edildin. Hayırlı olsun!” dedi gülümseyerek.

Yol’a çıkmıştım.

Kaybetme Korkusu – İçimdeki Kurban

Sekiz yaşımdaydım. Göztepe'deki evimizde, odamdaki pencereden caddeye bakıp bir anda annemin öldüğünü düşünüp ağlamaya başlardım. Zaman zaman gelir giderdi bu korku, paniğ-e kapılırdım, titrerdim, kimselere de bir şey diyemezdim. Anlamlandıramadığım bir suçluluk duygusu sarardı içimi.

Belki bir kere ağlayarak anneme sarılmaya cesaret edebildim. “Ne oldu?” diye sordu haliyle.

Titrek, ağlamaktan zor duyulan bir sesle, “Ya sen ölürsen!” diyebildim.

Sımsıkı sarılmıştı bana. Kollarında uyuyakalana kadar ağladım. Sabah da hiçbir şey olmamış gibi çocuk hallerime geri döndüm.

Sekiz yaşındaki o küçük kızın sevdiklerini kaybetme korkusu ara sıra yoklardı yetişkin Pınar'ı. “Ya çocuklarıma ya anneme

ya aileme bir şey olursa.” Korkmaya başladığımda kovalamaya çalışırdım. Kovaladıkça da daha bir ele geçirirdi beni. Ardından soğuk terler, nefes almakta zorlanmalar, ağlama krizleri ve uyku-ya sığınışlar...

Yıllar sonra regresyon eğitimimizin ilk günü, eğitime katılma amacımız soruldu. Herkesin hayalleri vardı, regresyon terapistliği kiminin emeklilik hayaliydi, kimininse zaten yapmakta olduğu danışmanlığına ek bir çalışmaydı.

Bense yoga öğretmenlik eğitimindeki gibi biraz ürkek, biraz da bihaberdim başıma geleceklerden.

“Önce ben iyileşmeliyim,” dedim eğitmenime. “Ben kimim? Ruhum, özüm ne, kim? Niye buradayım? Sorularımın cevaplarını bulmak için buradayım.”

İtiraf etmeliyim ki eğitime kabul edildikten ve ilk regresyon deneyimimden birkaç gün sonra, sevgili egom gürül gürül ko- nuşmaya başlamıştı. Bu eğitimin sonunu sorguluyordum, henüz eğitime başlamadan üstelik. “Eğitim öncesi bir şartım var,” dedi eğitmenimiz. “Sürece odaklanacaksınız!”

Hayatımda ilk kez sürece odaklanmıştım. Kararlıydım. İyileşecektim. Yüzleşecektim. Kendimle ilgili kör noktalarımı, bilinmezliklerimi keşfedecektim.

Üzerinde çalışmak istediğim konuları yazdım bir kâğıda. “Kaybetme korkusu” “ölüm korkusu” en üstteydi.

Hepsini sırayla saydım ve ekledim. “Çözümlendiğinde bana ve bütüne en faydalı bir anı şifalansın.”

Daha regresyona geçmeden, kısacık bir meditasyonda vizyonlar gelmeye başladı.

"O panik, o nefes nefeselik, o dehşet sardı tüm bedenimi. Ayak tabanlarım yanıyordu kızgın kumlardan. Okyanus kenarındaydım. Arkamda bir orman. Islaktı üstüm başım. Küçüktü benim. Çocuktum. Bir oğlan çocuğu. Allah'ım yine mi erkeğim, diye düşünmeden edemedim."

Terapist nefesimdeki ağırlığı ve paniği fark etti.

"Neler oluyor Pınar," dediğini duydum. Nasıl bir yerdesin? Sorularıma cevap ver."

"Oysa ben kazıyordum toprağı, çukur kazıyordum, ağlaya ağlaya. Gömecektim onları. Benim yüzümden ölmüşlerdi. Annemi bulamıyordum, ama ablamı gömecektim."

Çılgılık atarak çıktım transtan. Bir kâbustan uyanır gibi.

Ama kâbus değildi bu sefer. Kan ter içindeydim. Ağlamaya başladım. Benim yüzümden ölmüşlerdi.

"Oraya geri gideceğiz ve bakacağız neler olmuş," dedi terapistim.

Ben tekrar transa girmek istemiyordum, daha fazla hatırlamak istemiyordum. Gözümü kapattığımda Mor karşımdaydı.

"İyileşmek istiyordun, sancısız olacağını düşünmedin herhalde."

"Görmek istemiyorum. Onu gömdüğüm anı, o kazayı, babamı, annemi, hatırlamak istemiyorum."

"Şöyle düşün. En kötüsünü yaşadın zaten! En sancılısını hatırladın. Böyle bırakırsan, açık kalp operasyonu olmuşsun ve yarayı kapamadan masadan kalkmışsın gibi olur. Yüzleş Pınar! Yüzleş ki özgürleşbilesin!... Özgürleş ki, özgürleştirebilesin!"

“İngiltere’de 18. yüzyılın başlarında, soylu bir ailenin, en küçük, şımarık oğluyum. Bir kız kardeşim var sürekli uğraştığım, benim yaramazlıklarımdan mustarip ama bana hiç kıyamayan.

Annem... Öylesine güzel ki... Masal gibi...

Babam... Soğuk, otoriter, mesafeli ve devlet meseleleriyle uğraşan bir adam.

Koşulların ve imkânların oldukça zengin olduğu bir dönem. Gemi ticareti babamın işlerinden biri. Ama politik bir görevi de var. Kibirli bir adam. Varlığı hissediliyor, ama eksikliği daha çok.

Bizi gemiye bindirdiği gün sekiz yaşımdayım. Eğilip elini omzuma koyuyor. ‘Annen ve ablan sana emanet. Yakında size katılacağım. O zamana kadar kontrol sende.’

Anlamıyorum ne demek istediğini. Oyuna ve muzurluğa dalmışım. Bir an önce gemiye binip güverteye gitmek istiyorum. Geminin kaptanı ben olacağım.

Bir kaza oluyor. Ben sebep oluyorum. Ele avuca sığmıyorum. Dokunmamam gereken bir şeye dokunuyorum. Su almaya başlıyoruz. Batıyoruz.

Sonra yine kıyıda deliler gibi koşturduğum o sahne... Elizabeth’i yerde yatarken bulduğum o an. Onu kaldırmaya çalışmam. Önce şaka yapıyor sanmam. Sonra bedenine sımsıkı sarılıp haykırıyorum.

Onu gömdüğüm sahneden çıkamıyorum bir türlü. Onu orada bırakamıyorum. Gidemiyorum.

Terapistimin kükremesiyle ölüm anıma geçtim. On bir yaşımdaydım. Babamın beni bulmasının üzerinden iki sene geçmişti. O iki seneyi hiç konuşmayarak yatakta, güneş görmeyen bir odanın içinde geçirdim.

Suçluydum! Ben sorumluydum! Babama da öfkeliydim. Ama ona gemiyi benim batırdığımı söyleyemiyordum. Ölmeyi bekledim.

On bir yaşında terk ettim o hayatı...

O sahneyi...

Ve elbette yine öylece duruyordu karşımda Mor.

“Oldu mu?” diye sordum. “İstedğin gibi gittim gördüm işte. Koca gemileri batırdım! En sevdiklerimin ölümüne de sebep oldum! Yapayalnız öldüm!...”

“Yalnız değildin. Baş ucunda baban olduğunu hatırlıyorum!”

“Evet şambabası. Geç geldi aklına bir oğlu olduğu!”

“Geldi ama!”

“Geçmiş ola!”

“Ona fırsat verdiğini hatırlamıyorum! Ona geminin neden battığını bile söylemedin.”

“Beni suçlarsa diye korktum!”

“Suçlamak ve suçlu hissederek oğlunun da ölmesini izletmek daha cazip geldi, öyle mi? Bir gol de ben atayım dedin!”

“Futbol mu oynuyoruz, geçmiş hayatımı mı değerlendiriyoruz?”

“Peki annen ve ablan? Gerçekten onların ölümüne senin sebep olduğunu mu düşünüyorsun? Sen neymişsin arkadaş, koca gemileri batıracak nasıl bir manevraymış o?”

“Battı ama sonuçta! Ve öldüler!”

“Çünkü ölmeleri planlanmıştı! Kontratınızı hatırla! Yaşamındaki dişi karakterler, kendini yanlarında en rahat hissettiklerin, konfor alanın alındı elinden! Sence neden?”

“Yaşamımdaki erile yakınlaştırmam, konfor alanımdan çıkmam, güçlenmem, babamdan alışık olmadığım, bilmediğim eril gücü öğrenmek için! Ona da sevmeyi ve emek vermeyi öğretmek için!”

“Dokun! Peki sen ne yaptın?”

“Planı unuttum ve çıkış hakkımı kullandım!”

“İyi halt yedin! Sence bu ilk mi?”

“Değil mi?”

“Kaç hayattır oyunbozanlık ediyorsun bir düşün bakalım?”

“118! Ne? Şaka mı? Sen, bana nasıl sabrediyorsun ya? Gerçekten tebrik ederim!”

“Sen söyledin, inatçıyım. İnatçı ruha, inatçı rehber! Başka türlü kimse sabredemez!”

“Hımm, güzel espiyeydi.”

“118 hayattır hangi moddasın biliyor musun?”

“Yok çıkartamadım.”

“Nasıl hissettin kendini o hayatta? Bir düşün.”

“Çaresiz. Korunmasız. Suçlu. Aynı zamanda öfkeli ama pasif. Güçsüz. Kontrolsüz sayayım mı daha?”

“Peki ne yaptın o hayat boyu baban söz konusu olduğunda.”

“Suçladım hep!”

“Kim suçlar en çok bilir misin?... Kurban suçlar! Sen Tanrı'nın suretiyken onun nefesinden yaratılmışken, nasıl kurban olabilirsin? Nasıl güçsüz ve aciz hissedebilirsin? Yaşamının tek efendisi var. O da sensin! Sen batan gemiye bineceğin, bir adada yalnızlığı ve çaresizliği deneyimleyeceğin, doğada tek başına hayatta kalmayı başaracağın, baba sevgisini ve eril enerjiyi

öğrenebileceğin senaryoyu ve koşulları seçtin! Hatta daha da ileri gideyim mi? Senaryoyu sen yazdın, çizdin!

Sevdiklerini kaybetmekten korkuyorsun ya hani. Sevdiğin hiçbir can senin değil ki... Annen, baban, çocukların, kocan, karın, kabilen, hiçbiri sana ait değil! Hepsi sana emanet. Sana bahşedilen beden! O da sana emanet! Senin hayat okulundaki tapınağın bedenin. Anlasana can, Hak'tan gelen her nefes, Hak'a yeniden dönecektir. Tıpkı senin gibi. Kaybetmek diye bir gerçeklik yok yani! Senin olmayan hiçliği kaybedemezsin!"

İşğa, o geçmiş hayatı paylaştığım ablam ve annem geldi, sımsıkı sarıldı ruhum ruhlarına. Kavuşmak hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. Aslında kucakladığımda benim parçalarımdı. Birbirimize sarıldığımızda sanki tek "ruh" oluyorduk. İç içe geçiyordu ruhlarımız. Sen, ben yoktu orada...

Sonra o hayattaki babamla kucaklaştım. Af diledim. Affettim. Kendimi de bağışladım. Affetmeden özgürlük olmuyor.

Hoşgörünün verdiği huzuru ve hürlüğü yerleştirdim kalbime.

Gözümü açtığımda yeniden saatler geçmişti...

Ego devreye girdi tabii ister istemez. Hani o hayatta öğrenememişim ya dersimi, ya yine sınanırsam diye düşündüm. Ya yine sevdiklerimle sınanırsam? Aklımı kaçırmaya yaklaştığım bir andı o an!

Gözyaşlarımla dile getirdim bunu.

Terapistimin yanında belirdi Mor. Sanki senkronize, iç içe geçmiş gibilerdi. Gürledi sesleri kulaklarımda...

"Kurban modundan çık Pınar."

O an şifamın yüreğimde mühürlendiği andı.

O an yaratım gücümü elime aldığım andı.

Ben Yaradan'ın suretiyken okyanuslar durulur, tüm çorak topraklar yeşerir, ağaçlar meyve verir ve dallarında çocuklar o “ilahi” meyveden afiyetle yer.

İçeride güvendeysen ve huzurluysan, dışarıda barış güvercinleri dans eder...

Hiçbirimiz kurban değiliz.

O halde çıkın hemen Küçük Emrah hallerinizden!

Bir düşünün acaba kaç hayat heba ettiniz kurban kostümünün içinde?

Asinin İsyanı

Her regresyon çalışması sonrası kendini onarmaya başlar danişan, malum ruhunuza neşter atılmıştır. Yaşadığınız birçok hayatta ruhunuzun teması olan “kurban enerjisi” kesip alınır içinizden. Nasıl fiziksel bir ameliyat sonrası nekahat süreci varsa regresyon çalışması sonrası da ruhunuzun bu sürece ihtiyacı vardır.

Potansiyelimi göstermemde en büyük engeldi “kurban psikolojisi”. Bırakmak da kolay değildi. Bir kere ruhum “kurban” zihniyetli bir toplumun içinde doğmayı seçmişti. Bizim kültürümüzde kurbansan cennetin en güzel köşesi senindir. Kapı gibi meta inanç sistemimdeydi bu virüs. Özgürleşmek için de malumunuz, ruhuma “sağlıklı virüsler” enjekte ettiler regresyon çalışmamda.

Bedenim buna tepki verdi. Hiç sekmez, hele biraz psikosomatikseniz, travmatik bir “geçmiş hayatı” veya “anıyı” şifalandırdığınızda, bedeniniz bu ameliyata tepki verir.

Danışanlarımda bu baş ağrısı, sürekli çalışan prostat veya bağırsak, kusma, halsizlik, yorgunluk veya sürekli uyuma ihtiyacı ve benzer bedensel tepkiler şeklindeydi bugüne dek.

Bende ise hiç şaşmadı, hep karın bölgeme, bağırsaklarıma vurdu çalışmalarım sonrası tepkiler. Ruhumdan özgürleşen izler, ihtiyaç duymadığım toksinler, bedenimden de atılmak istiyordu.

Kendini onarırken dinlenmek, uyumak, meditasyon yapmak ruhunuza iyileşme sürecinde iyi gelir.

O günden sonra bir süre çalışmamı kimselerle paylaşmadım. Önce kendi içimde sindirmeli ve vedalaşmalıydım içimdeki tüm “kurban”larla. Kolay değildi, onca hayat bana arkadaşlık etmişti.

Ruhum mutluluğu, direksiyonun başına geçmeyi, hayatın kontrolünü eline almayı henüz bilmiyordu.

Hayatım boyunca hep başkalarını suçlamıştım. Başıma gelen her şey başkalarının suçuydu. Hele hele en sevdiklerime, en yakınlarıma, nasıl da güzel günah keçisi boynuzlarını giydirmiştim.

O çalışma sonrası yaşamımın sorumluluğunu ele almaya başladım.

Aman Allah’ım, nasıl da korku, endişe, dehşet veren bir şeydi bu!

Mutluluk ve huzur... Bu kadar kolay mıydı edinilmesi?

İlk modül sonrası küçük küçük çalışmalar yapmaya başladım. Ben içimdeki kurbanı sığındıkça, çalışma isteyen danışan profilime de sağlam “kurban”lar giriyordu. Haliyle bu durum bir süre sonra bir regresyon danışmanını yormaya başlıyor.

Her gelen “kurban” yüzleştikçe kör noktasıyla, kurban kostümünü attıkça üstünden, onların şıfası bana da iyi geliyordu. Ama hâlâ anlayamadığım, içselleştiremediğim bir durum vardı.

Yolumda uzundu nasılsa. Çözecektim elbet. Daha doğrusu çözmeye niyetliydim.

Her çalışmanın sonunda farklı değişim ve dönüşümler oldu bende. Hem fiziksel hem zihinsel hem de ruhsaldı bu değişimler. Enerjim değişiyordu. Kilo veriyordum. On iki kilo fazlam vardı fena da olmadı hani.

Algılarım daha da açılıyordu. Zihin okumaya devam ediyordum, ama sistemimdeki “on” ve “off” düğmelerini keşfettim. Sadece çalışmalarımdaya basıyordum “on” düğmesine. Danışanlara transtayken tam da düşündükleri şeyi söylemek esprili oluyordu. Ha bazen de kocamın yanında açıyordum antenleri, malum bir erkeğin kafasında neler oluyor anlamak zaman zaman avantaj sağlayabilir. Ama kocamın beyninin düşünebilme kapasitesine şaşırp “off” düğmesine basmam uzun sürmedi. Aman ben bilmesem de olurdu ne düşündüğünü.

Zaman zaman bir soru sorduğumda görüntüler gelmeye başladı gözümün önüne, geçmiş hayattan sahneler. Çok hızlanmıştı bağlantım, soruyu sorar cevabı alır hale gelmiştim.

Kör noktalarım yok muydu? Elbette vardı. Ama onları gözüme sokmak da sevgili Mor’un ve kocamın göreviydi. Hele o kocam hiç esirgemezdi yorumlarını.

Spiritüel ve kişisel gelişiminize çok fazla para harcamanıza gerek yok inanın. Yaşamdaki en usta öğretmenlerimiz kocalarımız! En büyük sınavlarımız, gelişimimiz, okulumuz da evliliklerimiz.

İnanın ruhsal boyutta “hayat” arkadaşlarımızı da seçiyoruz. Hiçbiri tesadüf çıkmıyor karşımıza. Bu sebeple, “Ah bu adama nasıl düştüm, beni ne doktorlar, mühendisler istedi,” dramatolojisinden çıkın hemen!

Bazı kör noktalarımı da fark etmem çalışmalar sırasında danışanlarım sayesinde oldu.

Bir gün ofisimden içeri hoş bir adam girdi. Sabah güzel karısıyla bir çalışma yapmıştım. Akabinde ismine Hakan diyeceğim, regresyonu ilk kez deneyimleyecek bu danışanla ön görüşme sırasında çalışma konusunu belirledik.

Transa girişi çok kolay oldu. Oldukça travmatik bir geçmişi vardı. Tüm dönüştürmeleri ve beden terapilerini tamamladıktan sonra, en son ruhsal rehberiyle bir araya geldiğinde, nefesimi tutarak izlediğim bir şey oldu.

Bu yumuşacık, sevgi dolu adam, sesini yükselterek kavga etmeye başladı. İsyan çılgınlıklarıydı bunlar...

“Ben, senin oyununun bir parçası olmayacağım! Ben bu düzenin bir parçası olmayacağım! Bu mu senin adaletin? Bu mu senin koşulsuz sevgin, koruman! Korumuyorsun! Nasıl izin veriyorsun! O suçsuz hayvanların gördükleri işkencelere, çocuk tecavüzlerine nasıl izin veriyorsun? Ben, senin anlamsız oyununun parçası olmayacağım!”

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı son cümlesinden sonra. Kendine gelmesi, sakinleşmesi biraz zaman aldı.

Ellerimi sıkarak boynuma sarılıp veda etti bana.

“Çok iyi hissediyorum kendimi çok teşekkür ederim Pınar Hanım. Ankara’ya bir daha geldiğinizde mutlaka tekrar deneyimlemek isterim,” dedi ve gitti.

Onun ofisimden çıkmasıyla birlikte yere yığıldım.

Yerleri yumruklayarak ağlamaya başladım.

Tetiklenmişim.

İçimde asırlardır gizlediğim “asi” ortaya çıkmıştı.

Telefona sarıldım, terapistimi aradım.

Bir regresyon danışmanı tetiklenirse kör noktasını yakalarsa, o “konuyla” çalışmak ve yüzleşmek zorundadır.

Telefon çalmaya devam ettikçe derin nefesler alıp veriyordum... Sonunda açıldı...

“Evet Pınar!”

Ağlamaklı bir sesle, “Hocam, öğrenciniz gizli bir asi!... Gelebilir miyim?”

“Ben de telefonunu bekliyordum Pınar!...”

Transa geçmişim, ama geçmiş hayatımdaki o bedene bir türlü giremiyordum. Hapishane gibiydi. Yatağa mahkûm edilmişti doğumdan beri. On beş yaşlarında, fiziksel ve zihinsel engelli, hasta bir çocuk bedenindeydim. Yine yoksulluk vardı. Babasının nefret ettiği, ölsün diye dua ettiği, annesinin de her gün ağlayarak, yakınlıkla baktığı bir çocuk.

Ruhum sıkışmıştı, yeryüzündeki cehennem gibiydi o hayat. Hayatın her bir anında, değersiz, önemsiz, çaresiz, başkalarına muhtaç, taşınması güç bir yük gibi hissediyordum.

Bitsin diye bekliyordum, bu kâbus, bu hayat bitsin.

O hayata dair tek güzel şey kız kardeşimdi, yanıma geliyor, bana hikâyeler anlatıyor, elindeki oyuncaklarla benimle oynadığını hayal ediyordu. Oyun içinde benim repliklerimi de söylüyordu, soru soruyor, benim yerime cevap veriyordu. Yanımdan ayrılırken de sımsıkı sarılıyor, beni sevdiğini söylüyordu. Sevgiyi hissettiğim tek andı o an.

Gerisi bana sürekli hakaret eden, küfür eden, beddualar eden alkollü bir baba ve yine kurban bir anne.

Ölüm anına geç komutuyla çığlıklar atmaya başladım. O geçmiş hayattaki babam cinnet geçirmiş ve başıma ağır, demir bir kütleyle vurarak beni öldürmüştü.

Işığa geçtiğim an Mor karşımdaydı...

“Evet. Sonraki hayatı alalım!” dedim.

“Seni bekliyorduk.”

“Ooooo, aramıza yeni birileri katılmış. Siz de mi rehbersiniz efendim?” dedim. “Gördünüz mü? Ne şahane bir hayattı? Kafama vurula vurula bir solucan gibi ezildim ve öldürüldüm. Şahane bir son!”

“Konuşmamız gerek.”

“Ne konuşacağım sizinle? Ne konuşacağım? Tamam işte, gittim. Bunu da deneyimledim. Bırak konuşmayı. Haydi gönder yine beni. Bu sefer neyi oynuyorum? Daha ne kadar acı çekmem, aşağılanmam, hakarete uğramam, işkence görmem, sevdiklerimi kaybetmem gerekiyor? Olsun bitsin işte! Gönder de kurtul benden!”

“Böyle olmadığını biliyorsun! O’nun seni ne kadar sevdiğini biliyorsun!”

“Seviyor mu? Sevmesin beni, istemiyorum sevmesin!”

Kalp çakrama doğru o ana kadar hiç hissetmediğim bir sevgi enerjisi akmaya başladı. Mor ve diğerleri gönderiyordu.

Dizlerimin üzerine düştüm...

Haykırdım adeta, "Göndermeyin bana onu, istemiyorum! Sevmeyin beni!"

"Duymuyor musunuz? Anlamıyor musunuz? Göndermeyin diyorum! İhtiyacım yok sizden gelen sevgi ve şifaya!"

"Kızgınsın. Yaralısın. O hayatın yükü ele geçirdi ruhunu. İzin ver temizleyelim. İzin ver hatırlatalım!"

"İstemiyorum hatırlamak! Sen değilsin benim konuşmak istediğim. Nasıl izin verdi ha? Söylesene nasıl izin verdi? Kendini savunamayan, yatağa bağlı, küçücük bir oğlan çocuğunun, canice öldürülmesine nasıl izin verdi? Sadece ben değilim ki? Onca çocuk... Onca hayvan... Onca masum insan!"

Haykırmamla yükselmeye başladım...

Yükseliyordum... Bir girdabın içine girmiştım sanki. Çekiliyordum, hızlıca, çekilirken de ruhumun her bir noktasından sanki ışık huzmeleri geçiyordu. O ana kadar görmediğim parlaklık ve sıcaklıktaydı bu ışık. Yakan bir sıcaklık değildi, ısıtıyordu, onarıyordu... Terapi yatağımda yatan bedenim de tir tir titriyordu... Durduramadığım, kontrol edemediğim bir titremeydi bu... Tıpkı o girdabın içine girişim ve o ışık huzmesinin içindeki hareketimi kontrol edemediğim gibi...

Durdu.

Yere yığıldı ruhum. Ayaklanmaya çalıştım. Çok parlaktı. Gözleri kör edecek bir parlaklık. Gözlerimi açamıyordum.

"Hoş geldin çocuk. Seni bekliyordum."

Karşımdaydı...

Öylece duruyordu.

Karşısında küçücük bir kız çocuğu halimle duruyordum. Yanımda da tüm asi hallerim vardı, onlarca asi geçmiş hayat karakterlerim; on beş yaşındaki engelli çocuk, annesinin ablasının ölümüne sebep olduğunu düşünen çocuk, kocasını savaşta kaybedip çocuklarıyla tek başına kalan Romalı genç kadın, İsa çarmığa gerildiğinde orada bulunan, ama sesini çıkaramayan, korkan, öğrencisi olan genç adam, uçmayı öğrenemeyen ve yere çakılıp kalan yavru kuş ve diğer içinde gizli veya aleni, sisteme, otoriteye isyan eden parçalarım. Hepimiz ip gibi dizilmiştik.

Karşımızda da o vardı...

Ama gerçekti, hayal ürünü olamazdı. Bildiğiniz, rüyalarımı süsleyen, dizlerimin üzerine çöküp, yatağımın kenarında kim olduğunu bilmeden ama çocuk aklımla hayalini kurduğum o yüce gücün huzurundaydım ve yine o, o küçük çocuğun gözünde...

Bedenli değildi, aslında karşımda da değildi. Her yerdeydi. Sanki beni içine almış gibiydi. Ya da içime geçmiş gibi. Tarifi pek mümkün değil, dilim tutulmuştu...

Onca efelenmelerim, sorularım, sorgulamalarım, kükreyişim, bir anda kesilmişti.

Küçücük bir kız çocuğu olmuştum, bir kürenin içine girmiştik.

“Seni bekliyordum uzun zamandır. Bunca yıldır, cici bir kız oldun; söz dinleyen, dersine çalışan, ödevlerini eksiksiz yapan, söz verildiğinde konuşan, her zaman karnesinde yıldızlar ve pekiyileri biriktiren. Bunların hepsini tek bir şey için yaptın! Aferin için. Benden aferini duymak için. Seni görmem, fark etmem, gözüme girmek için... Ah benim güzel kızım, atladığın önemli

bir ayrıntı vardı. Ben senden hiçbir zaman ‘pekiyi’lerle dolu bir karne beklemedim. Ben senden cici, uslu bir kız olmanı da istemedim. Ben senden tek bir şey istedim! Kendin olmanı!”

“Kendim olmak mı?”

“Evet. Kendin olmanı! Uyum içinde çalışan bir beden var. Bir bak insan vücuduna. Çakralara bir bak. Tepe çakran, baş bölgesi en üstte. Kalp çakran tam merkezde. Ve alt karın bölgenin sonrası, hareketini sağlayan, bacakların, kasların, uzuvların. Hiç düşündün mü? Neden böyle yaratıldın? Neden başın yukarıda? Neden tepe çakran gökyüzüne en yakın yerde? Başının içine bir beyin yerleştirdim. Siz çocuklarım keşfedemediniz ne kadar güçlü olduğunuzu henüz bu bilgisayarın. Varsayımlarınız var. Ama henüz kesin değil bugüne kadar araştırmalarınız. Ama kesin olan bildiğin ne var? Beynin en tepede, kafatasının içinde, müthiş korunuyor! Neden? Düşünebilmek için? Analiz edebilmek için! Karşılaştırmak, kıyaslamak, değerlendirmek için! Sana, ‘Tanrı cezalandırır’ dediler. ‘Sus, çarpılırsın,’ dediler. Sen ne yaptın? O gelen bilgiyi, sana verdiğim beyin filtrenden geçirmeden körü körüne inandın! Peki bilgi geldi ve diyelim ki beyin filtrenden geçti. İndi kalp çakrana! Ne dedi kalbin? ‘Tanrı cezalandırmaz! Tanrı sevgidir! Tanrı koruyucudur. Tanrı kızar, ama cezalandırmaz!’ Sen ne yaptın? İnanmadın kalbine! Çünkü duygularına kapıldın! Korkunun esiri oldun! Düşünme ve hissetme mekanizmanı ‘uyku’ moduna aldın. Sonra beden ne yaptı, sustu, sesini çıkarmadı. Çok iyi bir ‘kul’ oldu. Cici kız oldu.

Hiç düşündün mü haçlı seferlerinde veya cihatlarda, acaba Tanrı kimin yanındadır diye? Sizce Tanrı, onun için kulları sa-
vaşsın ister mi?

Ya da şöyle düşün, annesin artık! Bir anne, evlatları kendisini daha çok sevsin diye savaşınsınlar ister mi? Bir baba evlatları birbirlerini öldürsün, assın, kessin ister mi? Yaşadığın her hayatta ruhun için eşsiz bir bedene sahip oldun. Gelen bilgiyi önce beyin filtrenden geçir diye, düşün diye, önceki bilgilerle kıyasla, araştı, muhakeme yap, analiz et diye. Beyin filtrenden geçeni kalbine akıt, bak nasıl hissediyorsun onunla ilgili? Sezgilerin ne diyor? Kalbine sınıyor mu beyninin onay verdiği? Yoksa kalbin sıkışıyor mu? Beyin ve kalp filtrelerinden geçene göre hareket edebil diye bacakların var, kasların, liflerin, uzuvların var.

Benim için birçok şey yaptınız... ve hepsini de beni çok sevdiğinizi söylediğiniz için yaptınız. Düşünmediniz neden yapıyorum diye, oysaki ben, size bir de akıl vermiştim. İrade vermiştim. Nefes vermiştim. Ama siz içerideki tanrısal güce sarılmak yerine, gücü dışarıda aradınız.

Nasıl izin veriyorsun diye sordun ya çocuk? İzin verdiğimi sandığın şeyler senin seçimlerinse? Ya unutmuşsan planı? Ya kalbini ve tepe çakranı kapatmışsan benden gelecek yardıma? Kendin ol çocuk! İçindeki o isyan ateşi var ya, içindeki ruhun gücü ve kudreti var ya, bu gücü göstermenin tek yolu kendin olman! Ben, sana aferin diyeyim diye cici kız olma. Benim için başarma bir şeyleri. Ben, seni, tüm başarısızlıklarına rağmen, her koşulda, her şartta, her boyutta severim. Yalnızca kendin olarak gerçekleştirebilirsin Tanrı'nın iradesini. Beni niye gönderdin diyen parçalarına gelince... Ya gitmeyi sen seçmişsen?"

"Eğer öyleyse ben kafamı nerelere vurayım?"

Bir kahkaha attı. "Bak işte, şimdi kendin oldun!"

“Sahneler var çocuk. Sonsuz sayıda! Roller var. Dekor var. Senaryo var. Dublörü, yönetmeni, yapımcısı var... Hepsi sensin çocuk! Bir sahnenin içinde, tecavüz eden de sensin, madur da! Cellat da sensin, kurban da! İsyan eden asi de sensin, yobaz da. Küçük balık da sensin, yavru balık sürüsünü yutan köpekbalığı da. Sürüngen de sensin, kanatlı da! İyilik de kötülük de sensin. Karanlık ve aydınlık da.

Her biri elmas değerinde deneyimlerin. Okuma yazmaya benzer tekamül. Kimi çocuk dört yaşında kimse öğretmeden söker okumayı, kimisi okul açıldıktan sonra bir iki ay içinde kıvrır. Kimi çocuksa iki sene uğraşır, almaz beyni, kavrayamaz. Ama neticede er ya da geç bir gün mutlaka okur.

Diyelim ki, ‘Cesaret’i öğrenmeyi seçti ruh. Kimisi tek hayatta kıvrır bu işi, bir defa da içine düştüğü sıkı sınavda, içindeki güce sarılır, erişir ve cesaretin en muazzam örneği olur. Kimiyse yüzlerce hayat boyu korkularının ve egosunun esiri olur, ego denen yaramaza kaptırır ruhunu. Ama biliyor musun çocuk! Er ya da geç o da öğrenir cesareti. Cesaretin şövalyesi olur. İki ruhun arasında fark var mı sence benim gözümde? Sana iki erkek evlat verdim. Demir bir kere de kıvrıyor her şeyi, fırlama, çevik, tuttuğunu koparan. Can Leo daha hassas, onun için zaman, emek, sabır ve daha çok şefkat gerekiyor. Sırf Demir’den daha yavaş diye daha mı az seviyorsun Can Leo’yu?”

“Asla!”

“Bak yine kendin oldun!... Peki neden?”

“Can Leo’nun da başaracağına inanıyorum çünkü. Bundan hiç şüphe duymuyorum!”

“Şimdi anladın mı beni çocuk?”

Utanarak eğdim başımı...

“Her biriniz benim için okyanusu oluşturan birer damlasınız, biriniz eksilse o okyanus kurak çöle dönüşür.”

Dizlerimin üzerine eğildim, secde ettim bir anda. Benimle beraber yanımdaki tüm asiler de secde etti.

Anlamıştım.

Hatırlamıştım.

Af diledim.

Özür diledim.

Tövbe ettim.

Onun kudretinden ve sevgisinden şüphe eden parçamdan ötürü af diledim.

Her birimizi tuttu, ayağa kaldırdı.

Ve dedi ki...

“Bazen inanmak için isyan etmek gerek. Bazen hatırlamak için unutmak gerek. Bazen daha net görebilmek için uzaklaşmak gerek. Bana isyan ettiğin ve uzaklaştığın an bana en yakın olduğun andır! Hoş geldin çocuk!”

Kendi içimdeki asiyle yüzleşme çalışmamdan sonra, tamir fazımın tamamlanmasına bir gün kala bir e-posta geldi. Hiç tanımadığım, ama bir o kadar da tanıdık bir kadından. Okudukça tüylerimi diken diken eden, gözlerimi dolduran bir mektupdu bu.

Mektup bana değildi. Mektubun tamamını okuduğumda içimde daha önce hiç hissetmediğim bir güç ve kulaklarımda “yaz” diyen bir kükreme duydum.

Öylesine güçlüydü ki bu ses...

Ben aradan çekildim ve parmaklarımı akışa teslim ettim...

İşte gelen mektup ve cevabı. Sanıyorum ki sorular da cevapları da birçoğumuza ait...

Dilerim benim şifamı mühürlediği kadar sizin içinizdeki asilere de şifa olsun...

İki,

Her şey sana olan isyanımla başladı. Herkesin yaptığı gibi sen de beni bırakıp gittin. Hani bu sefer mutlu olmaya gelmiştim? Diyorsun ki büyük pencereden bak, hani nerede bu büyük pencere bulsam da bakabilsem! Klişe laflar “bir kapı kapanır daha büyük bir kapı açılır” ben sabırsız mıyım? Daha bu kapı kapanmadan diğerini açık görmek istemem benim sana olan güvensizliğimden mi kaynaklanıyor? Belki evet.

Biliyorum mutsuzluğumun sebebi bu olmamalı, ama yine de yukarıdaki dünyada değil, bu dünyada yaşıyorum, ancak bu kadarını algılayabiliyorum, üzüntüm bu yüzden. Sadece bir insanım.

Basit. Basit olmak bana göre değil ya, yine de... Basitim.

Kızıyorum... her zamanki gibi. Kızgınım ben. Beni kızmam için yarattıysan görevimi çoktan tamamladım ben.

İsyandır benimkisi... Herkesin korktuğu ama benim motivasyonum isyanımdır sana karşı olan.

Sen, beni bilirsin kötü bir niyetim yok, içimi okursun. Samimi oldum hep sana karşı, ne yapayım isyancı yaratmışsın beni! Küçükken de böyleydin ben, diyorsun ki bir arpa boyu yol kat edememişim...

Haklısın. Dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyorum. Aynı çıkmaza. Halbuki neler öğrenmiştim bu arada, sana güvenmeyi, çukura düşsem de bir süre sonra çıkacağımı...

Bilmek ayrı bir şeymiş meğer, uygulayabilmek ayrı.

Bugün senden bir mucize beklemek oturduğum yerden, belki hak etmediğim halde, doğru olur mu? Toprağı tırnaklarımla yeterince eşelememiş olsam da gönderir misin o mucizeyi bana?

Ektiğim tohumlar ne zaman gün yüzüne çıkacak anlamadım ki ben! Yoksa çoktan çıktılar mı!? Ben yanlış tohumları mı ekmişim!

Bir mucize bekliyorum bulutumun üstünde.

Sakin ve güvende değilim artık, korkuyorum ve endişeleniyorum.

Bulutumdan ya düşersem ya bakamazsam yüksekte!

Bir'im ama yalnız hissediyorum, "nasıl bir bir"lik bu!

Sen ve ben... İki ettik şu an.

Küçüğüm, haklısın. Bana bu ilk gelişin değil. Biliyorsun ki son da değil.

Sen ve ben demişsin... Hani iki ettik ya... Üçü beşi yoksa? Tüm matematik kanunları ters düz olursa? Peki ya aslında sıfırsak?

Yoksak?

Hiçliksek?

Fark eder mi?

Sen, seni benden uzak görmüşsün. Sana bir çocuğun kalbine uzak olduğun kadar uzağım.

Hava bulutlu, bulutumun üzerine mucize kondur demişsin...

Bilmiyorsun ki bulut tohumun sabırla beklediği yağmurla dolu..

Tohumun mucizesinin ta kendisiyle dolu...

Kapılar kapalı demişsin... Peki ya kalbinin üzerine mühürleyip kilit vurduğun kapılar? Onları açmakla başlasan birer birer? O zaman yaşamın içindeki kapılar da açılır mı dersin teker teker?

Beni bıraktın gittin demişsin...

Yavru kuş yuvadan neden ayrılır hiç düşündün mü?

Sence böylesine asi bir ruhla yuvada ne kadar tutabilirdim seni?

Hiç gitmeyi istemiş olacağının ihtimali geçti mi o güzel aklından?

Zorla tutabilir miydim sence seni yamacımda?

“Özgür irade” verebilecek kadar güveniyorum ben sana... Ah bir de sen güvenebilsen kendine, bir kendini benim gözümden görebilsen...

Bensin evet. Beni en layıkıyla anlaman için “anne” olmayı, yaratmayı seçtin. Bir Can’ı, canından parçanı koşulsuz sevmeyi deneyimlemeyi seçtin. Ona kimsenin inanıp güvenmediği kadar inanmayı öğrenmek, yaşamak istedin. Evladının, parçanın başarısızlıklarının az ötesinde büyük başarılar olacağından zerre kadar şüphe duymamayı deneyimlemeyi seçtin.

Affetmeyi, hoşgörüyü, öngörüyü yudumlamayı seçtin.

Basit dediğin ama katıma en yakın mevkii olan “insanlığı” dolu dolu yaşamayı yalnızca “sen” seçtin.

Bana her geri gelişlerinde tekrar tekrar söyledim.

Kızdığında, öfkелendiğinde, korktuğunda, dünyevi zorluklara kaptırıp kendini ruhunla bağlantıyı kopardığında, değil frekansı tutturmayı, radyoyu kapatmışsın demektir.

Ben, sana cepten ulaşmaya çalıştığım da “isyanına” kaptırmışsan kendini çevrimdışı olmuşsun demektir.

İlahi ajandayı güncellemek yerine inatla kendi ajandanı takip etmişsen, evrenin senin için harika planlarını günlerine, aylarına sığdıramamışsın demektir.

Ben susup bekliyorsam bu “özgür irade”ne saygımdan ve sana olan inancımdandır.

Küçüğüm, çok da küçük değilsin artık.

Düşe kalka büyüyorsun.

Bu işin raconu bu biliyorsun.

Emeklemeden yürümeyi öğrenemezsin. Küçük küçük adımlarla ilerlersen hayatta her bir sonraki adımın büyür ve bir gün bir bakmışsin ayağının tozuyla varmak istediğin noktaya gelmişsin.

Hiç düşündün mü? En son bana gelişin, benimle sohbet edişin ne zamandı? En son ne zaman adımı ağzına aldın, beni çağırdın?

Bana yaklaşman için illaki ki öfkelenmek mi gerek? Her seferinde seni, bana getiren içindeki bu isyanın, aslında seni bana her seferinde daha da yakınlaştırıyor olmasın?

Beni sen böyle yarattın demişsin.

Asi ve idealist.

Peki niye böylesin hiç düşündün mü? Niye doğduğun ülkeyi, koşulları, bedenini, zaman dilimini, aileni seçtin hiç düşündün mü? İçinde etrafındaki falsoları düzeltmek için fokurdayan o asi enerji, o güç doğru zaman ve doğru yerde kullanılsa neleri değiştirip dönüştürebilir, hâlâ anlamadın mı?

Bir bak yaşadığın hayatlara. Atalarına bir bak. Başarısız olduğun her bir hayatta bu gücünü yok saymış, bastırmış, görmezden gelmiş, kendine “kurban” rolünü biçmiş olabilir misin?

Haklısın, bu hayata seni mutlu olman için gönderdim. Senin için tek hayalim budur.

Sana mutluluğu değil, mutluluğu bulacağın yollar veririm.

Cesareti deneyimlemek istersen cesur olmanı gerektirecek şartlar sunarım.

Affetmeyi tatmaksâ niyetin canını yakacak durum ve olaylar çıkar karşına.

Dürüstlükse ulaşman gereken hedef, yalan söylemek için bin tane mazeretinin olduğundan emin olurum, tüm mazaretlere inat kendine dürüst ve açık olabilmişse ruhun.

İşte o an cennetini yaratmışsın demektir.

Tek başına ayakta kalıp güçlenmekse amacın sevdiklerinin birer birer öldüğünü görürsün.

Ölümün bir son değil, bir başlangıç olduğunu anladığında, ölüme rağmen sevginin sonsuzluğunu anladığın ve sevdiklerini onurlandırdığında, işte o an kavuşmanın huzurunu kana kana içersin.

Teslimiyet.

En zor derslerinden biri.

İçinde hani “ben” var ya. O “ben” izin vermez zaman zaman teslim olmana.

Hani ben sendim. Hani yaratabilir, şifalandırabilir, öldurabilirdim diyen parçan var ya hani...

İşte onu da bütünüyle terbiye ettiğin, kendini ne eksik, ne de fazla gördüğün, varlık ve hiçliğin bir olduğunu kavradığın, görünenin ardındaki görünmeyeni görmeye ve anlamaya başladığında, gerçekten teslim olduğunda, işte o an bana dönme vaktidir.

Ama o günü düşünmek yerine, şimdi varoluşunu onurlandır.

Salt isyan etmek için değil, arada sohbet etmek için de çık huzuruma.

Hani zaman zaman, korka korka içinden benimle konuşuyorsun ya...

Hani şüpheye düşüp “duyuyor mu ki” diye soruyorsun ya...

Hani tüm cevapları görmezden, duymazdan, bilmezden geliyorsun ya...

Hani sen böyle böyle kaç hayatı heba ediyorsun ya...

Hani her seferinde “bu sefer söz” diyorsun ya...

Ben, senin vardığın noktayı, yanıma ulaştığın anı biliyorum ve görüyorum.

Ben senin OL’muş halini tanıyorum.

Hani sen ben iki ediyorduk ya...

Ben yalnızca “bir” olduğumuz anı görüyorum...

Haydi çocuk, yola devam!

Sen biliyorsun...

Karma ve Gölge Hayatlar

İçimdeki asilerle yüzleştikten sonra, üzerinde uzun uzun düşündüm.

Rüyamda gördüklerime inanamıyordum.

Gerçekten o yüce gücün huzuruna çıkmış mıydım?

Bir kişiye anlatsam bunu beni deli zannedirdi.

İçimdeki meta inançlar, toplum baskısı, dışarıdan bilinçaltıma eklenmiş. “Tanrı cezalandırır! Tanrı kullarıyla konuşmaz!” baskıları bırakmıyordu yakamı.

Ben dalıp gitmişken Mor belirdi olanca “cool” tavırlarıyla.

“Andolsun ki insanı Biz yarattık. Nefsinin ona ne vesveseler vereceğini biliriz. Ve Biz, ona şahdamarından daha yakınız. Sana şahdamarından daha yakinken onu görmeyen, duymayan, hissetmeyen nasıl imkânsız olabilir?”

“Orası öyle tabii, ama yine de insan delirdim mi acaba, diye sormadan edemiyor. Ben o çocuk halimle yüce gücü rüyamda görüp konuşmuştum, öyle mi?”

“Şımarma hemen! Sana özel bir durum değil bu! Niyet eden herkes rüyasında görür.”

“Yav dur iki dakika keyfini çıkarayım, kendimce havasını atayım işte!”

Gülümsedi.

“Çocuk gibisin Pınar!”

“Haşa! Çocuk değil! Kendim gibiyim! Ne dedi bana? Kendin gibi ol! Cıvık esprilerime alışacaksınız artık.”

“İnsanlar onunla aralarına birilerini koydukları için çıkıyor tüm yanlış anlamalar. Halbuki korkmak, ürkmek, çekinmek yerine, herkes konuşsa onunla! Neden çocukken tüm istediklerin oluyordu sanıyorsun?”

“Çünkü hep konuşurdum O’nunla. Korkmazdım. Hatta görürdüm zaman zaman. Tertemiz, saf bir kalple konuşur, kalbimden geçenleri söylerdim.”

“Henüz ego ele geçirmemişti o masumiyeti!”

“Peki benim çocuklarım da görüp konuşabiliyor mu onunla?”

“Sence?”

O an Demir’in ve Can Leo’nun kendi kendilerine konuştukları anlar geldi gözümün önüne. Bir noktaya bakarak sanki orada biri varmış gibi. Zaman zaman kahkaha attıkları, zaman zaman bakıp gülümsedikleri, zaman zaman bana da anlatmaya çalıştıkları büyükbaba cümleleri. Şüphesiz görüyor, duyuyor ve konuşuyorlardı.

Ama bu benim çocuklarıma özel bir durum değildi. Her çocuğun, istisnasız her çocuğun, bir yetişkinden daha iyiydi Tanrı ile arası! Sohbetlerine doyum olmuyordu.

Hayata bir çocuğun gözlerinden de bakabilmek gerek! Bir çocuğun gözlerinden bakabildiğin zaman, onun gücünü tüm olağanüstülüğüyle, tüm kusursuzluğuyla tüm çıplaklığıyla görebildiğin zamandır.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bir çocuğun gözlerinden bakabilmek... Bir çocuğun rahatlığıyla, güvenle sohbet edebilmek o yüce varlıkla.

Çok yeniydi bu kavramlar henüz. Biraz daha ısınma turları atmam gerekiyordu.

Sonra bir anda sesi çınladı kulaklarımda...

Sahneler var çocuk. Sonsuz sayıda! Roller var. Dekor var. Senaryo var. Dublörü, yönetmeni, yapımcısı var... Hepsi sensin çocuk!

Bir sahnenin içinde, tecavüz eden de sensin, madur da cellat da sensin, kurban da! İsyan eden asi de sensin, yobaz da. Küçük balık da sensin, yavru balık sürüsünü yutan köpekbalığı da. Sürünge de sensin, kanatlı da! İyilik de sensin kötülük de. Karanlık da sensiz aydınlık da.

Ürperdim.

Cellat da benim. Tecavüz eden de... Yobaz da benim, yavru balık sürüsünü yutan açgözlü köpekbalığı da!

İçimde aydınlık da var, karanlık da...

Tüm karanlık parçalarım gölgelerimdi. Gölge hayatlarım... Utandığım. Bilmek, hatırlamak istemediklerim. Ruhumu acıtan hayatlar. Pek de gurur duymadıklarım... Bilinçaltının en dipleri-ne, en tozlu raflarına kaldırdıklarım...

Peki içimdeki karanlıkla yüzleşirsem ne olur? O tozlu raf-
lara, büyük bir ustalık ve titizlikle kaldırdığım ağır romanı açıp
okuma vakti gelmişti.

“Nasıl bir yerdesin?” diye sordu terapistim.

Uzandıktan birkaç dakika sonra transa geçmiştim. Tüm vü-
cudum titriyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum.

“Her yer kan kokuyor. Karanlık. Gece karanlığı. Açık bir
alandayım. Cephenin soğukluğu işlemiş demir gibi kalbime. Sü-
rünüyorum...”

Silah sesleri. Bomba sesleri. Ben sanki daha uzaktayım. Ama
yaralanmış gibiyim. Ulaşmaya çalışıyorum. Çocuklarıma ulaşma-
ya çalışıyorum...”

Boğazım düğüm düğüm oluyor, gözümünden bir damla yaş
geliyor.

“Çocuklarım dedin, kaç taneler?”

“Binlerce! Askerlerim onlar benim. Ben komutanlarıyım. Ka-
tılmamalıydık bu savaşa. Onları buraya sürüklememeliydim. Bu
savaştan dönüş olmayacağını biliyordum. Kibir ve hırs, güç savaşı
sezgilerimi ve ruhumu ele geçirmişti.”

“Şu anda yerde sürüklenirken bunları mı düşünüyorsun?”

“Evet. Seslerini duyuyorum. İnleme sesleri. Yardım çığlığı atı-
yorlar. Evlerine gitmek istiyorlar. Katilim ben. Onları Türkler de-
ğil, ben öldürdüm. Öleceklerini bile bile cepheye attım onları.”

Şu an içinde bulunduğun sahne, o cephede, o gün yaralanman ölümüne sebep oluyor mu? Yoksa kurtuluyor musun?

Katılarak ağlıyorum, "Ölüyorum! Ama onların bir tanesi bile eve dönemezken beni Avusturalya'ya geri gönderiyorlar. Benim bedenim saygıyla gömülüyor, kahraman diyorlar bana.

Alaycı bir sesle gülüyorum. Kahraman değilim ben. Katilim. Bile bile, çocuklarımı ölüme gönderdim. Bana güvenen binlerce askerimi ateşin içine attım. Ne için? Kim için?"

"Bu geçmiş hayat bittikten sonra, ruhunun ışığa geçtiği ana git."

"Gidemem."

"Neden?"

"Onları orada bırakamam. Bir tanesi bile evine dönememişken ben huzura eremem."

"Peki ne yapıyorsun?" diye sordu terapistim.

"Cepheye dönüyorum. Buradayım. Burası her zamankinden daha karanlık. Bataklık gibi. İnleme sesleri var. Ama canlı tek bir beden yok. Kaybolmuş ruhlar hepsi. Hepsinin üniformaları var üstlerinde. Hiçbiri beni tanımıyor. Ölü olduklarının bile farkında değil gibiler."

"Peki sen nasıl hatırlıyorsun?"

"Ben yeni geldim daha. Ama burası çok karanlık. Buz gibi. Her yer bataklık. Beni de içine alıp yutacak. Ben de unutacağım.

Kim olduğumu, ne olduğumu, nereden geldiğimi. Öldüğümü ruhum kaybolacak.”

“Burası araf gibi bir yer mi?” diye soruyor terapistim.

Bilmiyorum. Cehennem varsa orası burası.

“Ne kadar kalıyorsun orada?”

Cevap veremiyorum.

“İnsan ömrüyle kıyasla. Ne kadar kalıyorsun?”

“Sanki birkaç asır burada sıkıştım kaldım. Artık bir önemi yok hiçbir şeyin. Cezamı ödüyorum.”

“Peki rehberini hiç görmüyor musun orada? Orada olmana nasıl izin veriyorlar?”

“Zaman zaman görüyorum Mor’u.”

“İletişim oluyor mu aranızda?”

“Yok! Ben yüzümü hiç dönmüyorum ki ona.”

“Yüzünü dönmek?”

“Evet yüzümü dönmek. Bana yardım edebilmesi için yüzümü ona dönmem gerek. Dönmüyorum.”

“İkna etmeye çalışmıyor mu seni?”

“Hayır. Özgür irade! Ben hazır olmadan, yüzümü ona dönmeyen, o yaklaşılamaz yanıma. İzin vermem.”

“Peki nasıl ikna ediyor seni sonunda?”

“Ağlamaklı, titreyen bir sesle, bir gün Mor yanında Lacivert ile geliyor.”

“Lacivert?”

“Evet Lacivert. Tıpkı doğum sonrasında, bedenimi terk edip, ışığın tarafına geçtiğimde, beni bedene geri dönmeye ikna ettiği gibi, şimdi de kara delikten çıkıp ışığa geçmem için beni ikna ediyor.”

“Nasıl yapıyor bunu?”

“Çok basit... Sevgiyle... Koşulsuz, sonsuz, her şeyden öte tek güç olan sevgiyle.”

“O halde araf sürecinden sonra, ruhunun ışığa geçtiği anı git...”

“Ordum, askerlerim beni bekliyordu ışıktaki. Hepsi hazırda. Belki de o güne kadar hiç ağlamadığım kadar ağladım. Önlerinde diz çöktüm. Af diledim. Bana en yakın asker eğildi, beni tutup kaldırdı. Sarıldı. Yüksek sesle ağlıyor ve özür diliyordum. “Affedecek bir şey yok!” dedi hepsi bir ağızdan.”

Mor konuşmaya başladı. “Kibir, güç savaşı, hırs, açgözlülük, manipölasyon! Bunlar hayatın boyunca başkalarında en nefret ettiğin özellikler oldu. Şimdi sebebini anlıyor musun? Ve etrafına bu insanlardan serpiştirdik. Hangi amaca hizmet ettiklerini anlıyor musun?”

Anlamıştım.

Hepsi bana ayna tutuyordu. Gölgelerimle yüzleştiriyorlardı beni. İçimdeki kibiri, güç bağımlılığını, hırsı bir sanat eseri gibi sergiliyor, ders almamı, yüzleşmemi ve özgürleşmemi istiyorlardı.

Özgürleşmenin tek yolu buydu. Yüzleşmek!

Kendimi cezalandırdım yaşadığım hayatların hepsinde. Kibirin tersi “özgüven” eksikliğine sarıldım, kimliksizlik daha rahattı. Güçlünün tersi kurbanı ve mağduru oynadım sonraki sahnelerde. Hırsın tersi amaçsız, plansız, öylesine yaşamayı iş edindim.

Bir güzel ayak sürüdüm. Uzatmaları oynadım.

Cellattım ya hani, askerlerimi öldürmüştüm ya, sonrasında ki tüm senaryolarda ben kurbanı tüm layıkıyla oynadım.

Bir Oscar Ödülü'm eksikti.

Gölge hayatlar, negatif karmalar yarattığımız hayatlardır. Ne ekersek onu biçiyoruz. Ruh öylesine saf ve ı ışık ki, zihin ego-ya teslim olduğu, vesveselerin içinde kaybolduğu ve karanlığa başvurduğu hayatlardan sonra, yaşadığı vicdan azabı ve suçluluk duygusuyla kendi cehennemini yaratıyor.

Yaşattığı şeyi yaşamadan, deneyimlemeden huzur bulmuyor.

Ruhumuzun özü sistemdeki her şey muazzam bir ahenk ve denge içinde olsun istiyor.

Buna bir nevi helalleşmek de diyebilirsiniz.

Zordur gölge hayatlarla yüzleşmek. Cesaret ister.

Yüzyılların karanlığını ve yükünü sırtınızda taşıyor olabilirsiniz.

Bir bakın hayatın içindeki duruşunuza, hangi rolü oynuyorsunuz şu an? Kurbanı kendinize biçtiğiniz değer, bilin ki bir boyutta birilerinin celladı oldunuz ve bu gölge hayattan dolayı, zindanın en havasız yerine hapsettiniz kendinizi.

Bu satırları okuyorsanız, içinizdeki gölgelerle yüzleşme, onlardan özgürleşme ve asırların kurban psikolojisinden çıkma vakti çoktan gelmiş ve geçiyordur...

Danışan Günlüğü

Kendi çalışmalarımın şifası gözle görülür bir gerçeklikteydi. Depresyondan eser kalmamıştı ruhumda. Kendimle yüzleştikçe, ruhumun üzerindeki ağır kostümler, geçmiş hayatların kaldırılamaz yükü, güya kendimi korumak amaçlı taktığım maskelerim her çalışmada kalkıyordu üzerimden. Nasıl nefes alıyormuşum ben?

Ben iyileştikçe, sistem yüzlerce danışan göndermeye başlamıştı. Ankara'dan, İstanbul'dan, İzmir'den, Londra'dan, Kıbrıs'tan çağıran danışanlar, yüzleşmeyi, şifalanmayı bekleyenler. Her gelen danışan sanki beni bir sonraki adıma, bir sonraki eğitime, bir sonraki yokuşa hazırlar gibiydi.

Her biriyle yaptığım çalışmada sanki benim çalışmalarımın şifası mühürlendi.

anda, “Ben seni tanıyorum,” diyen çok oluyordu. Yaşam amacımın en keyifli durağıydı çocuklar. Öylesine güzel ki ruhları, egodan öylesine bağımsızlar ki, bir yetişkinle yapılan iki üç saatlik çalışma, onlar için on beş dakikaydı. Muazzam hızlı cevap veriyorlardı terapiye.

Yazmaya başladım.

Danışanlarımın çalışmalarını, fark ettiklerini, yüzleştiklerini, rehberlerinden akan ilahi mesajları...

Kitabın bundan sonraki serüveninde, bazı çalışmalarımı paylaşacağım sizlerle. Her biri şüphesiz çok özel ve kutsal. Binlerce çalışmayı yazmak mümkün olsa keşke... Her birinde akan gözyaşlarından resimler çizebilsem, her birinin şifasıyla ruhlarınıza merhem olabilsem... Kim bilir belki de onlar yaşarken o şifayı, size de şifa olmuştur! Sen ve ben... BİR değil miyiz sonuçta?

Kapıyı açtım...

İçeri girdi...

Yüzünde buruk bir gülümseme. Öyle yorgun ki... Ayakta zor duruyor. Boynu bükük. Güçlkle nefes alıyordu.

Anlatmaya başladı...

Hayatının aşkını kanserden dolayı kaybetmiş.

Ortağından, en iyi dostundan nasıl olduğunu anlamadan ayrılmış.

Ortaklıkları darmadağın olmuş.

Baba mesleğini, işini, ocağını her şeyini kaybetmiş.

İflas etmiş...

Tam on dört ay içeride yatmış.

Okumuş... Yüzlerce kitaba sarılmış.

Şifacılığa soyunmuş. Görünmeyeni görmeye, işitilmeyeni işitmeye başlamış.

Bir iş kurmaya niyet etmiş. Ama cesareti yok!

“Hissediyorum, birçok engel var,” diyor. Ailesini yeniden bir araya toplamak istiyor. “Yardım edin,” diyor... Gözleri dolu dolu.

Anlattıkça yeniden yaşıyor sanki.

Uzanıyor terapi yatağına...

Birkaç dakika içinde geçmiş hayata geçiyor...

Genç bir delikanlı...

Üstü başı yırtık. Ayağında sandaletler...

On dört yaşlarında... Hırsızlıkla suçlanıyor.

Hiç suçu yokken...

Yaptığı bir iş karşılığı bir sepet elma veriyor ona bir adam. Ama kimse inanmıyor elmaları kazandığına...

Kovuyorlar... Kaçıyor...

Küçük yaşta annesini kaybetmiş. Babası, annesinin ölümüyle sarsılıyor. Onu bırakıp gidiyor. Annesinin ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyor çocuk. “Babam ondan bıraktı beni,” diyor. Yine suçlu hissediyor kendini...

Uzaklara gidiyor. Asker oluyor. Bir arkadaşı ölüyor yanında. Suçlu hissediyor, sorumlu hissediyor kendini... Yine kaçıyor ordu-dan... Çok uzaklara sürüyor kendisini...

Gittiği yerde kimselere söylemiyor gerçek kimliğini. Saklıyor...

“Suçluyum,” diyor. “Kim olduğumu bilirlerse sevmezler, istemezler beni.”

Evleniyor... Çocukları oluyor... Ama hep bir sır gibi saklıyor kim olduğunu...

Ölüm anına geçiyor... Bu sırla, bu suçluluk duygusuyla terk ediyor bedenini.

Rehberi karşılıyor ruhsal boyutta...

“Yine olmadı!... Yine başaramadın...” diyor rehberi.

Anlıyor.

Ruhsal planını hatırlıyor.

Kendini hep cezalandırdığını anlıyor.

Kaçarak amacını gerçekleştiremediğini anlıyor...

Kaçarak bir nevi isyan ettiğini fark ediyor.

Suçluluk duygusu sinmiş tabaka tabaka enerji alanına.

Sırtında yaşadığı hayatların yükünü hissediyor...

Kendisini belki kaç hayattır cezalandırıyor. Belki kaç hayattır sabote ediyor yaşamına akacak ilahi sevgiyi, bolluğu, bereketi, başarıyı...

Beni hiç sevmadılar dediği o geçmiş hayattaki annesi, babası ve ablalarıyla bir araya geliyor. Ne kadar çok yanıldığını anlıyor. Aslında onların sevgisine kendisini kapatan o.

Dönüştürüyor hikâyeyi.

Her sahnede asıl amacını gerçekleştiriyor. Ve her sahnede biraz daha sevgi akıyor kalp çakrasına.

Ağlıyor katılırcasına. Ne kadar çok seviliyorum diyor... Kalbini tutuyor, ısı çok yoğun diyor. “Pınar Hanım ne oluyor bana?” diye soruyor?

Kalbindeki tüm yükler teker teker kalkıyor.

Belki ilk sefer, Yaradan’ın saf sevgisini hissediyor yüreğinde...

Rehberleri eşlik ediyor ona...

“Hayatımda böyle bir ışık, böylesine parlaklık görmedim,” diyor...

Ağlıyor... Ve işte o an, Yaradan'ın mesajları akıyor...

“Seni sevmem için, kendini cezalandırmana gerek yok. Hırsız olmadığını anlamaları için bereketi engellemene gerek yok. Sen kendinden emin olduğunda ve sevgiyle kendini ifade ettiğinde, tüm yollar açılır!

Sen bana isyan etsen de ben seni severim. Sen benden olansın! Artık çıkar suçluluk giysilerini. Artık affet kendini!”

Ve teker teker üzerindeki tüm suçlu kimlikler, suçluluk enerjisi kalkıyor...

Af diliyor... Kendisini affediyor...

Şu anki yaşamında da karısının ölümünden dolayı aslında hep kendini sorumlu ve suçlu hissettiğini, yaşamını yine sabote ettiğini, kendisini cezalandırdığını anlıyor...

Yeni bir hayata niyet ediyor...

Uyandığında konuşamıyor bir süre...

“Ben hayatımda böyle bir şey yaşamadım,” diyor. İzin istiyor, sarılıyor...

Kapıyı açıyorum.

Dışarıya adım atan adam... Dimdik ayakta duruyor. Gözleri pırıl pırıl... Kendinden emin... Umut dolu...

İki gün sonra beni arıyor...

Şunları söylüyor:

“Coşkuyla ağlamak geliyor içimden. Ortaklık teklifi aldım. Hem de beklediğimden çok daha iyi koşullarda. Gidiyorum... Size nasıl teşekkür edebilirim? Benim için yaptığınızın karşılığı yok... Sizi çok seviyorum...”

Gözyaşlarım dökölüyor yanaklarımdan...

Gülümsüyorum... Şükrediyorum...

Ve bir kez daha anlıyorum...

Kurban değiliz hiçbir zaman.

Hayatımızı bir araba gibi düşünün.

Bizler de sürücüyüz.

Direksiyona biz geçerse, kontrolü elimize alırsak, gücümüzü fark edersek, kimden, nereden geldiğimizi hatırlarsak... Araba yolda akar... Güçlü, güvenli ve sağlam...

Sizin de direksiyonun başına geçme vaktiniz gelmedi mi?

Hepinize güvenli, keyifli, özgür ve coşkulu sürüşler dilerim...

Bereket Kapıları Açılsın

Regresyon eğitimi, kongreler, süpervizyonlar, seminerler, çalışmalar, hepsi çok ağır süreçlerdi. Nasıl yaparım diye sorgulamamak mümkün değildi. Yeni doğum yapmıştım. Karısını kaybetme korkusuyla ve bana itiraf edemese de buram buram kokan suçluluk duygusuyla, onca yılın ve koşuşturmanın hatırını hiçe sayıp şirketini kapatmıştı sevgilim.

Oğlumuzun bebek bezi alamayacak durumdaydık. Ailelerimiz ellerinden geldiğince destek oluyorlardı. Ama yediremiyorlarduk da kendimize.

İngiltere'nin en iyi ekonomi üniversitesinde okumuş, senelerce tonla para kazanmış, Amerika'da CEO ofis rezidanslarında konaklamış iki yetişkin insan nasıl ailesinin eline bakardı?

Benim depresyonum aleniydi ama görüyordum, erkeğimin de nehir gözleri puslanmıştı. Umutsuzluk okunuyordu soluk te-
ninde.

“Belki de Londra’ya dönmeliyiz. Belki de yeniden finansa dönmeliyim... Belki de çok çalışırsam bunların hepsi geçer,” de-
dim kendi kendime gözlerim bir noktaya kilitli.

“Hayır! Sen çalışamazsın! Zamana ihtiyacın var. Benim bu ailenin reisi! Size ben bakmalıyım,” diye cevap verdi oturduğu iskemleden.

Halımız, perdemiz, bir topluiğnemiz bile yoktu. 2009 kri-
zinden bu yana, Amerika’ya taşınıyoruz diye Londra’da sattığı-
mız tüm mobilyaların yerlerine bırak iğne almayı, ev tutmaya
bile cesaret edemedik. Savruluyorduk oradan oraya.

Londra’da ev tutamıyorduk ya Amerikan Express bizi geri
çağırırsa diye... İzmir’de bir çöp bile alamıyorduk ya Londra’ya
ya da Amerika’ya geri dönersek diye?

Nasıl bir çingene ruhsa bu içimizdeki, kök salamıyorduk bir
türü.

“Eğitimler çok pahalı! Nasıl yaparız? Nasıl öderiz? Hele bu
haldeyken?” diye sordum sevdiceğime.

“Gideceksin! Bir yolunu bulacağız. Burası bizim evimiz. Bu-
radan taşınmak yok. Kök salacağız,” dedi kararlılıkla.

Uykuyla uyanıklık arasıydı. Mor belirdi birden. İçimin kas-
vetinden onun da yüzüne gölge düşmüştü sanki... Ya da yok, be-
nim algım bozuktu.

“Düşüncelisin!”

“Yok... İyiyim ben...”

“Rehberine yalan söylemek, bir çocuğu kandırmaya çalışma-
ya benzemez... Hem biliyorsun her şeyden haberim var. Haydi
anlat... Ya da sor...”

“Biliyorsun işte para!”

“Para, öyle bir söyledin ki... Sanki şahane bir besteyi detone okur gibi.”

“Bilmiyorum. Eskiden ne kadar kolaydı kazanmak. Çalışmak. Robotik. Düşünmeden. Her sabah altıda başlayan maraton.”

“Sabaha karşı gelen telefonları unutuyorsun.”

“Olsun. Hakkımı alıyordum.”

“Gerçekten alıyor muydun?”

“Ceplerim doluyordu işte.”

“Peki ya ruhunun cepleri?”

“Ruhumun cepleri mi? Ne önemi var? Karnım doyuyordu. Her şeyimiz vardı.”

“Mutlu muydun? Yoksa mutluluk için koşullara mı sığınyordun? Hatırla!”

“Mutsuzdum. Zona olmuşum. Bir senede beş altı kez acile kaldırıldım.”

“Çünkü ruhun sana yetişemiyordu. Ruhun bedenine dur di-yordu, ama beden orali olmuyordu. Hayatı hep erteledin. Hep sonuç odaklı, hep hedefler, sayılar... Fizik kurallarını da sıkı ihlal ettiğini hatırlıyorum.”

“Neyse ne! Baksana halimize! Oğluma bez alamıyorum.”

“Şikâyet ediyorsun.”

“Etmeyeyim mi?”

“Et et tabii, iyi geliyorsa et! Akaşık kayıtlara yüzlerce hayat daha ekleyebilirsin. Kurban ve mazlum takıl birkaç hayat daha.”

“Git Allah’ını seversen. Bırak beni depresyonumla baş başa.”

“Bırakamıyorum çocuk! Söz verdin. Halledeceksin bu sefer? Ben de söz verdim. Anlatmanın sonsuz yolunu arşınlayacağım yılmadan. Arada kafana şaplak yiyebilirsin ama, hazırlıklı ol!”

Önce saçımı okşadı, sonra enseye bir tokat attı. Baba gibi, anne gibi, büyükbaba gibi. Çok sevdiğin birinden gelir gibiydi o şaplak. Sevgi kokuyordu her bir tonu Mor'un.

Kaşlarımı çatıp baktım dik dik, gülümsedi yüzüme. Sıcacıktı. Çattığım kaşlarım bile sitem ettiler bana.

“Sevgidir paranın sırrı.”

“Nasıl?”

“Seveceksin!”

“Parayı mı?”

“Parayı ve para alışverişi yaptığın herkesi. Her şeyi... Bir düşün! Bugüne kadar yaptığın işleri, okuduğun bölümü. Neydi seçme sebebin onları?”

“Çok para kazanmak!”

“Mesele de bu! Para amaç olmuştu senin için. Para kazanmak için psikoloji okumak yerine ekonomi okudun!”

“Çünkü babam psikolog olursan sana bir ofis açamam dedi!”

“Senin de işine geldi. Hah dedin, fırsat bu fırsat. Hiç sevmediğim bir bölüme gireyim ve hayat boyu babamı suçlayıp tüm başarısızlıklarımı babamın kısıtlamalarına mal edeyim!”

“Ne yapmalıydım peki?”

“İtaat ve isyan arasında ince bir çizgi var Pınar. Her ikisinin içinde sıkışmak yaşamdaki en büyük engelin oldu. İsyaneceğin yerde itaat ettin, itaat edip dinleyip, hak vereceğin yerde isyan ettin!”

“Haklısın. Ama geçti artık.”

“Geçmedi. Yeni başlıyoruz. Unuttun mu? Yeniden doğdun. Emeklemeden yürüyemezsin. Düşüp kalkmadan koşamazsın! Sürecin keyfini çıkar.”

“Peki ne yapmalıyım para kazanabilmek için? Bereket için!”

“Birinci altın kural; para amacın değil, araç olsun. Para için değil, çok sevdiğin için, en doğalın olduğu için yap işini!”

“Bir işim yok ki...”

“Her zaman bir işin vardır. Hiçbir işin olmadığını düşünsen de. Senin nefeslerin sayesinde içinde bulunduğumuz evren dengede. Hiçbir şey yapmasan da, nefes alman yeter. Varlığın birileri için ve bütün için olmazsa olmaz!

İkinci altın kural; Bir düşün, parayı hak ediyor musun? Parayı seviyor musun? Paraya saygı duyuyor musun? Parayı paylaşıyor musun? Parayı alırken veya verirken teşekkür ediyor musun? Cebindeki bir lira için şükrediyor musun?”

“Hiç düşünmedim bunları daha önce...”

“Artık düşünme vakti. Paraya dair inançların neler, bir listesini çıkar. Çok parası olanlar hırslıdır mı inanıyorsun ya da tüm savaşlar para yüzünden çıkıyor mı çıkıyor? Para zor mu kazanılıyor? Para dostlukları bitiriyor mu? İnsanlık tüm egosunun günahlarını paraya yükledi yüzyıllardır! Para günah keçisi oldu. Nasıl kutsal kitapların aslı bozuldu, paranın da aslı bozuldu!”

“Neydi paranın aslı?”

“Para bir enerjidir. Hem de titreşimi çok yüksek bir enerji. Sen frekansını ne kadar yüksek tutarsan, para sana o kadar çok ve çabuk gelir! Para sevgi ve saygıyla onurlandırılсын ister. Harcarken de kazanırken de şükret ister. Yanına, yamacına korku, endişe, kaygı, açgözlülük etiketlerini yapıştır hiç istemez!

Para ile ilgili engellerin var, parayı almaya korktuğun veya kendini ilahi olan her şeye kapattığın, kendini cezalandırdığın hayatlar. Onları temizle.”

Bunu söylediği an avuçlarım yanmaya başladı, alev alevdi. Sanki içlerinden alevler çıkıyor gibi. Şakağımda feci bir ağrı hissettim. Çok öfkeliydim, öfke tüm bedenimi sarmıştı.

"Her yer yanık kokuyordu. Yaktılar, tüm köyümü yaktılar diye sayıkladım. Geç kalmıştık. Uyarmakta, haber vermekte çok geç kaldım. Kabilem kül oldu, tek bir canlı bırakmadılar...

Üzerimde tuhaf giysiler vardı. Köyün delisi gibiydim. Kafamda tuhaf tüylü bir şey. Bir erkek bedeni. Ellili yaşlarında, hafif kamburu çıkmış, saçları birbirine karışmış, yüzündeki çizgileri sert, kocaman elleri olan bir şaman.

'Ben de yok edeceğim. Hepinizi yok edeceğim!'

Ellerimden alevler çıkıyordu. Durduğum tepeden, düşman kabilenin köyüne bakıyordum. Köyü yerle bir edecek güç vardı içimde. Delirmiş gibiydim. Ellerimden çıkan alevleri köye doğru yönlendirdim. Dolunayın ışığı çadırları aydınlatıyordu. Alevler yükseldi, çığlıklar, koşuşan insanlar... Nefret akıyordu avuçlarımdan... İntikam aldım sözde.

O günden sonra şifa kanallarımı, algılarımı, tepe çakramı tamamen kapattım. Affedemedim kendimi. Öldürmeye karşı öldürdüm. Nefrete karşı nefret ettim. Şaman olarak sahip olduğum tüm yetileri, gücü yanlış kullandım. Egomun esiri oldum. İlahi olan hiçbir şeyi hak etmiyorum ben düşüncesiyle terk ettim o hayatı.

Sonra bir anda Roma'da buldum kendimi. Bir meydanda, patateslerin olduğu çuvallara doğru bakıyordum. Kalbimde daha önce hiç hissetmediğim bir acı. Bir kadın bedenindeydim, incecik, kırıldı kırılacak bir beden, ayaklarım çıplak, üzerimdeki-

ler dökölüyor. Patates alacak hiç param yok. Çocuklarım evde beni bekliyor. Geleceğim, yemekle geri geleceğim diye atmışım kendimi dışarı. Kocam Roma İmparatorluğu'nun bir askeri. Bir gün evden çıkıyor ve geri dönmüyor. Üç çocukla yapayalnız kalıyorum. Gözümü açıyorum Mor karşımda. Gözlerimden yaşlar akıyor. Görmek istemiyorum sonunu diyorum.”

“Sonu apaçık belli değil mi Pınar?”

Gözlerim açık anlatıyorum, ona ne olduğunu, beni hiç tanımayan bir yabancıya anlatır gibi. “Önümden Roma imparatoru geçti, atlarıyla, altın kaplama at arabası, askerleri, ipek parlak elbiseli kadınları, başlarında taçları... Benim eve götürecek patatesim yok. Yine delirdim, kendimi kaybettim. Bu nasıl bir adalet? Benim kocam bu adamı, bu insanları mı korumak için öldü? Bu nasıl bir düzen? Benim çocuklarım, bu insanlar yüzünden mi aç kaldı? Elime bir bıçak aldım, kafama koydum, öldüreceğim! Para kötü. Sizler de kötüsünüz! Bu dünya kötü. Bu düzen kötü, diye diye verdim son nefesimi...

Sonrasını biliyorsun!

Hiç mi güzel geçmiş hayatım yok arkadaş?

“Bir sorunun, bir sıkıntının kaynağı parlak bir hayat olabilir mi sence?”

Bu iki geçmiş hayattan sonra benim bilinçaltım nasıl parayı yaşamıma sokmuş bunca sene hayret.

“Anlasana çocuk, senin meselen para değil. Para sana her şekilde gelir.” Öylesine zor bir karar ki tekrar tekrar bir bedende olmak. Öyle cesaret ister ki özgür ve asi bir ruhun bedene girmesi. Her biriniz, sistemdeki her bir varlık, kendi nasibiyle, kendi

kısmetiyle, kendi bereketiyle gelir bu boyuta, dünyaya. İstisnasız herkes, her bir canlı, sonsuz kaynaklara sahiptir. İnsan egosu öyle enteresan ki, sen kendi nasibini değil, yanındakini düşünürsün. Kıyaslarsın. Eksiklenirsin. Sitem edersin Tanrı'ya. Ona benden daha çok verdin, diye şikâyet edersin. Teşekkür etmek yerine, şükretmek yerine, hep daha fazla olsun, daha büyüğü, daha parlağı, daha başka rengi, daha farklı modeli. İhtiyacın var mı, diye düşünmezsin. Para şükredene gelir çocuk! Şükür frekansına çıktığın an, hamd olsun, neyse nasibim, gönder gelsin razıyım, dedin mi para gelir çocuk! Anlamazsın. Okyanusta herkese yetecek kadar balık var.

Kimilerinin kısmeti ve nasibi de senin kanalınla gelir. Sana emanet gönderileni sahibine iletmen önemli. Sen parayı kolayca sevgiyle ver ki para sana daha da katlanarak dönsün. Yaptığın işe saygı duy. Emegine saygı duy. Bu hayatta sen belirleyebilirsin “eder”ini başka kimse değil. Kendine, yaptığın işe saygı duymanın önemli bir parçasıdır hakkının karşılığını dolu dolu vermek. Para dürüstlüğü ve şeffaflığı sever. Üzerine savaşılsın, kavga edilsin, korkulsun, kaygılanılsın, kaçırılsın, yalan söylenilsin sevmez. Dürüstlük kırıldığı an para o haneyi terk eder. Paraya, etrafındakilere karşı da dürüst ve açık ol çocuk. Sevdiğin ve tutkuyla yapacağın çok fazla iş var. İşin senin için olmazsa olmaz olsun, senin en doğalın olsun. En sevdiğine gider gibi gidersen işine, o sevginin karşılığını yine sevgiyle parayla alırsın. Daha çok para getirecek diye sevmediğin işi yapma, almak istemediğin projeyi alma, mecburiyetleri sevmez para. Para, onu özgür bırak ister! Tutarsan, sıkarsan, boğulur, kaçmak ister senden.

Eril ve dişil, yin ve yang. Para için önemli kavramlardır.

Bir dişi bedeni seçtin çocuk. Pınar Gogulan kimliğindesin şu an. Ruhunun cinsiyeti yok. Yüzlerce yaşadığın hayat var. En başarılı oldukların ‘erkek’ olduğun hayatlar. Dolayısıyla içindeki erile sarılma ihtiyacı duyabilir ruhun. Bunun sana hizmet ettiği alanlar muhakkak vardır. Ancaaaaaak, içindeki eril, içindeki dişili dövmeye ve bastırmaya başladığı an bereketin tıkanır.”

“Nasıl?”

“Çok basit. Bedenin sana erkek olmadığını hatırlatmaya başlar. Kadın bedeninde, o kadar yüksek eril enerji ruhunu sıklar ki, dolayısıyla sıkışan ruhun bedenini hasta eder. Hastayken para kazanabilir misin? Aynı şekilde, içindeki eril zaman zaman kocanı, sevgilini, hayat arkadaşını da döver. Hükümdarlık savaşındadır çünkü. Ben daha çok avlanabilirimi ispat çabasına girer farkında olmadan. Erkeğini ezer. Yanında özgüvensiz, pısırik, mutsuz bir adam belirir. Evlilik kan kaybeder. Evlilik kan kaybederken mutlu olur musun?”

“Hayır!”

“Para mutsuzluğu sevmez. En çok parayı mutluyken şükrederken, eğlenirken kazanabilirsin çocuk.

Paranın en sevdiği iksir ‘İNANÇ’tır! Geleceğine inanç duymanı ve güvenmeni ister. Planlar yap ister. Hayaller kur ister. Hayallerine inan ister. Hayallerin gerçek olduğunda da coşkuyla kutla, şükret, mutluluğunu paylaş ister. O hayal gerçek olunca bir sonrakini düşünmeye başlamış ve odağını olmayana ve negatife vermişsen, hayallerin ve para yavaş yavaş sana sırtını döner.

Dualarına dikkat et çocuk. Korkularından özgürleş. Para ona bağımlı olanlardan pek haz etmez. Paraya ne için ihtiyacın var bir düşün? O şeye gerçekten ihtiyacın var mı? O olursa mutlu

olurum diye kendini koşullandırmışsan, üzgünüm, ama dipsiz bir kuyunun içinde boğulur gidersin. Mutluluğun koşulu yoktur çocuk. Mutluluk en doğalın olduğunda para ve bereket gani gani akar yaşamına.”

“Yani diyorsun ki, regresyon eğitimine gitmeye ihtiyacım varsa ve geleceğine inanırsam para bana gelir öyle mi?”

“Kesinlikle. Sürece odaklan. Bebek adımlarıyla ilerle, dev adımlar atmaya gerek yok. Güvenle ve inançla yürü. İhtiyacın olan tüm bereket sana ve ailene gelir. Hepinizin ilahi boyutta sonsuz krediniz ve altın keseleriniz var. O boyuttan bu boyuta taşımanın tek yolu sevgi ve inanç.”

“Teşekkür ederim.”

O günden sonra, sevdiğime aynı anda iki iş teklifi geldi. Bu iş ekip işiydi. Elbette gidip tüm bu bilgelikleri onunla paylaştım. Birçoğu onun da aşına olduğu şeylerdi. Ama sakinlikle, tüm varlığıyla dinledi. İnandı. Bir ekip olduk. Birbirimizi izledik. Birbirimizin paraya yönelik kısıtlayıcı inançlarını fark ettik, ne saçma inançlardı? Bu konuyu konuşup kahkahalarla güldük.

Korkularımızla, kaygılarımızla yüzleştik, ifade ettik. En önemlisi sevginin paranın yegâne anahtarı olduğunu kabul ettik.

Her eğitim öncesi ihtiyacım olan para geldi. Her geldiğinde havalara uçtuk. Şükrettik. Kutladık. Yerde bir lira bulsak da kutladık.

Eğitimler sürecinde ve daha sonra aldığım rehberliklerde fark ettiğim önemli bir nokta da atalarımıza duyduğumuz sadakat bilincinin bereket üzerindeki etkisi oldu.

Soy ağacımızda, bizden üst kuşak atalarımızda savaş, göç, göç ederken çekilen sıkıntılar, bırakılan topraklar, haksız miras gibi travmalar varsa bu alt kuşakların bereket kapılarını etkiliyor.

Regresyon çalışmalarımnda, oldukça zor bir kader yaşamış ataları onurlandırmak, onlarla kurulan iletişim, onların karmik yüklerinden özgürleşip onlara teşekkür etmek sihirli dokunuşlara sebep olmuştur. Sadece ataları onurlandırma çalışmalarıyla, yıllarca satılamayan arsalar satılmış, bilinmeyen bir yerden beklenmeyen bir miras veya bereket gelmiş, iş hayatından tıkanıklık yaşayanların tüm engelleri kalkmış ve hayal ettikleri projelere güzellikle sahip olmuş danışanlarım vardır.

Bu coğrafyada yaşıyorsak göç ve savaş yüklerinden hepimiz nasibimizi almışızdır. Dolayısıyla tavsiyem bir mum yakmanız olur, kendi doğal ahengimizde atalarınızı onurlandırın, onlara teşekkür edip onların çektiği zorluklar sayesinde sahip olduklarınızı fark edin ve şükran duyun. Ataları onurlandırmanın verdiği iç huzur ve hafiflik paha biçilemez.

Ve her zaman hatırlayın; Hepimizin ilahi boyutta sonsuz kredisi ve altın keseleri vardır. O boyuttan bu boyuta taşımanın tek yolu sevgi ve inançtır.

Kendimi Sabote Ediyorum!

Türkiye'nin bir numaralı spiritüel eğitimcilerinden biriydi kapımdan içeri giren kadın! Regresyon üzerine çok araştırma yapmış, ruhuna, enerjisine en yakın, en doğru insanı bulmaya niyet etmiş, çok sorgulamış, zaman zaman ayakları geri geri gitmiş.

Tanıdığı ve görüşlerine değer verdiği arkadaşları bana yönlendirmiş. Önce şaşırdım kapımdan içeri girdiğinde. Malum spiritüel ego denen bir yaramaz var.

Spiritüel ego en tehlikelilerinden. Algımızı bozabiliyor. Hele her şeyi biliyorum havalarına girdik mi, bir boktan anlamadığımızı idrak etmek uzun sürmüyor.

Adına Derin diyeceğim danışanım belli ki niyetliydi, kararlıydı yüzleşmeye. Spiritüel egosu, yüzleşmeye olan kararlılığıyla kuyruğunu sıkıştırıp kaçmıştı.

Tam oradaydı. Karşımda. İçimde kendimi sabote eden parçamla yüzleşip kendimi dolu dolu gerçekleştirmeye başladığım an gelmesi elbette tesadüf değildi.

Hepimizin içinde kendini sabote etmeye bayılan, kendisiyle gizli veya aleni savaş halinde olan, iç çatışmalarından bedbaht ve yorgun bir parçamız var. Dilerim Derin'in deneyimi hepimizin içindeki dikenli yolları, sonsuz ve bereketli meyve bahçelerine dönüştürür.

Adı Derin...

Kundakta bir bebek.

Annesi emziriyor.

Açık kapıdan içeri bir ışık huzmesi giriyor...

Mutlu, huzurlu, bebek. Cennetin kucağında sanki...

Bir anda gelen tanklar.

Telaşla üstünü örten anne. Bebeğini kaptığı gibi samanlığa gidiyor. Bebeğini önce bir battaniyeye, sonra samanların arasına emanet ediyor.

Ürkek.

Titriyor.

Son kez öpüyor yavrusunu.

Annesinin çığlıkları kulaklarında.

Annesinin kokusunu son kez duyduğu an.

Bir daha hiç öyle güzel bir koku duymuyor.

On beş yaşlarında bir delikanlı olduğu zamana geçiyor.

Domuzla burun buruna.

Çocuğun domuzla düellosu.

Nefret dolu çocuk. Öldürmek istiyor.

Sokaklarda büyüdüğü sahneleri görüyor kesik kesik, ona acı-
yarak yemek veren insanları, yırtık pabuçları...

Soğuk kaldırımlar kalbini üşütüyor.

Acıyarak bakan her yüzde biraz daha nefret ediyor insan-
lardan.

Hırsını domuzdan çıkarıyor.

Öldürmek istiyor.

Herkesi öldürmek istiyor.

Nefret dolu.

Geceleri, soğuk kaldırımlarda uykuya sığınmak üzereyken
sıçırıyor, annesinin çığlıkları hiç gitmiyor.

Yalnızlığı, kimsesizliği giymiş bir gömlek gibi.

Sıçırıyor uyandığı yerden.

Tüm hücreleri öfke ve nefret dolu.

Elinde hâlâ öldürdüğü domuzun kanı.

Kaldırım taşlarını ikişer üçer atlıyor.

Öldürmek istiyor.

Zarar vermek istiyor.

Sanki öldürürse canının yanması geçecek.

Sanki acı çekerse onunla birlikte yalnız başa çıkmak zorunda
kalmayacak o acıyla.

Sanki öldürürse o da ölecek, bitecek.

Öyle olmuyor.

Yerde uyuyan evsiz kimsesiz bir kadın.

Küçücük bedenli bir kadın.

Arkası dönük. Yüzünü ateşe dönmüş. Üzerine eski, pis, si-
yah bir entari atmış. Güya ısıtsın diye.

Bilmiyor ki birazdan ölecek.

Aynı gün hem domuz hem kadın celladı oluyor çocuk.
Ama sandığı gibi acıları dinmiyor.
Uyuyor, ama buzdan taşın üstünde.
Nihayet başkasının çığlığıyla annesinin çığlıkları susuyor.
Ölüm anına geç diyorum.
Çok geçmemiş aradan.
Bu sefer kurban o olmuş.
Boğazımı kesiyor diyor.
Nasıl hissediyorsun diye soruyorum. "Eh hak ettim... Başka türlü susmazdı vicdanım!"

Işığa geçiyorum.
Hafifliyorum.
Sanki uçuyor gibiyim.
Yaklaştıkça büyüyor vicdanım.

"Biliyorsun," diyen bir ses... Derin derin kulağımda çınlıyor.
"Biliyorsun!"

Arkamı dönüyorum. O karşımda duruyor. Kollarını açıyor.
En sevdiğine kucak açar, en yaramaz çocuğunun başını okşar gibi. "Gel!" diyor. "Gel! Gel sana göstereyim!"

Beraber yürüyoruz. Yürürken ben her şeyi yukardan görüyorum. Bir şahin gibi... "Merhamet! İlk dersimiz, merhamet."

Yalnızlık kötü değil.

Yalnız değilsin.

Bir evren var seni besleyen.

Allah var.

Seni gören ruhlar var.

Yalnızlığın intikamını başkasından alma.

Önündekini gör, önündeki koca resmi.

Önünde kocaman bir dünya var.

Yardım et...

Başkalarına yardım et...

Merhametli ol!

İyi bir insan ol!

İyi insanın hakkını dolu dolu ver. Örnek ol!

Çocuklar!

Ah o çocuklar!

Çocuklarımız.

Çocukları koru.

Çocuklar çok güzel! Saf! Tertemiz!

Soruyorum biraz sabırsızca.

Nasıl değerlendiriyor bu geçmiş hayatı nasıl yaşadığını?

Gülümsüyor... "Çok da önemli değil," diyor! "Önemli olan duygu!"

İlk bedenlenmen değil! Sen de biliyorsun... Yüzlerce bedenlenmen var. Yüzlerce farklı senaryo, farklı sahne, farklı roller...

Ama bu hayat...

Merhameti öğrenmek istedin ya hani...

Merhamet öğrenilmiyor çocuk.

Merhamet olunabiliyor.

Ancak şevkatin kendisi olursan merhametli olabilirsiniz.

Gözlerinden akan o şevkat, herkesi kavrayan, içine alan o şevkat.

Hayat için sana o kadarı yeter.

Bu hayatın bedelini ödemek istedin.

Vicdan... Hani yüreğini sıkıştıran, bana yaklaştıkça yüzleştığın o vicdan.

Bak sonrasında nerelere götürdü seni.

Bir fahişe olarak görüyor kendisini bu sefer.

Yine soğuk kaldırım.

Bir sürü erkek nefesi üzerinde.

Umursamıyor.

Bedeni hoyratça eziyet görüyor.

Vicdanının sesi susmuyor yine de.

Sonrasında bir sokak köpeğinin karnına yatmış kimsesiz bir oğlan çocuğu olarak görüyor kendisini.

Fransa'nın ihtilal öncesi.

Ve yine bedeninin örselendiği, acının bin bir çeşidini deneyimlediği sahneler.

Ben cezalandırmıyorum seni çocuk!

Sen yapıyorsun bunu kendine!

Oysa ki af dilediğin, vicdanınla burun buruna kaldığın o an.

Derin üzüntüyü ve suçluluk duygusunu, pişmanlığı hissettiğin o an, tövbeye sığındığın, Yaradan'a sığındığın o an, işte o andan sorumlusun!

Ben ruhunu görüyorum.

Benden çıktığın öz halini.

Ah o kendini tekrar tekrar cezalandırdığın hayatlar.

Ruhuna ettiğin eziyet.

Gerek yok bunlara, ama acı çektikçe genişledin. Ruhun büyüdü. Yüceldi!

Daha iyi anlıyorsun artık...

Aynı şey aslında.

Ceza veren.

Ceza alan.

Aynı yerden geliyor.

Aynı kader.

Farklı iki yol yaratıyor.

Seçim senin.

İyi olmak bir seçim. Bir erdem. Bir güzellik.

İşığı seçmek.

İyiliği seçmek.

İyiliğe inanmak.

Tanrı'ya ulaşmak.

Çocuklar!

Ah o çocuklar!

Çocukları koru!

Ağlamak istiyorum diyor uzandığı terapi yatağında.

Bırak çıksın diyorum, izin ver.

Katılırcasına ağlıyor...

Babasının dizlerine sığınmış bir çocuk gibi ağlıyor.

Affetmiş beni! Zor duyuyorum katılmalarının ardından sesini.

Çok üzgünüm.

Bilmiyordum.

Bilmeyerek yaptım.

“Hâlâ kızgın mısın kendine,” diye soruyorum... Hâlâ cezalandırıyor musun kendini? “Sabote ediyorum kendimi... ya yine zarar verirsem? Ya çıkarsa içimden benden bağımsız?”

Çıkamaz diye kükrüyor. O bilinçte değilsin artık.

Öğrendin.

Büyüdün.

Çoğaldın.

Genişledin.

Kurban değilsin!

Odağını aldığın yola çevir.

Başardıklarına.

Dağları aştın.

Denizleri aştın.

Kocaman bir dünya yarattın.

Tanrı senin içinde.

Her yaptığın şeyde.

Onu onurlandırman lazım, yaptıklarınla ve yarattıklarınla.

Görmüyor musun?

“Sen de biliyorsun!”

Yeni olana yer aç.

Eskiye bırak.

Eskiden öğretini al.

Ve ana bak.

Anı onurlandır.

Haddini bilirsin.

Tanrı’sın evet, ama Tanrı’nın çocuğusun.

Diğerlerinden farkın yok.

Ne eksik.
Ne fazlasın.
Her biriniz eşsizsiniz.
Vazgeçilmezsiniz.
Ama aynı zamanda önemsizsiniz.
Önemli olan sisteme kattıkların. Sisteme verdiklerin.
Hepiniz çok güzelsiniz.
Ceza yok! Ceza dediğin şey senin algın!
Yol'da ilerle.
Keyfini çıkar Yol'un, öğrenciliğinin ve öğretmenliğinin!
Yaşam aynı Kaynak'tan geliyor!
Var olandan, varoluşa geçmek için, geldiğin Kaynak'tan gideceğin Kaynak'a gitmek için, öğrenmek için, evrilmek için.
Bak aşağı! Akan bir nehir. İncecik görüyorsun uzaktan.
Gel, yanına inelim.
Aşağı, yamacına sığınalım.
Bak, nehrin kıyısında kocaman, upuzun, gürül gürül akanı görüyorsun.
Bak işte buna!
Bunlar başardıkların...
Bu kadar derindeler, bu kadar gürül gürüller.
Sen yukardan bakıyorsun hep başarılarına, incecik nehri görüyorsun. İşıltılarını atlıyorsun. Algını değiştir çocuk!
Neye yönelirsen ona dönüşürsün.
Hata yapmaktan korkarsan yaparsın o hatayı.
Olmayana değil! Olana ver odağını. Olanı onurlandır.
O zaman nehrin suyuyla temizlenir, nehir boyunca akabilir.
Ve nehrin suyunu başka pınarlara da taşıyabilirsin!

Onlar da girer, içinde yüzerler!
Senin dersin bu hayatta tam da bu.
Suyu, ışığı, yaşamı başkalarına da taşımak!
"Sen de biliyorsun!"
Sadece mutlu ol! Mutluluğu onurlandır!
Mutlu olursan, ışığın daha çok yayılır..
O ışığı görenler, mutluluğa dönüşür.
Seninle değil, ancak ışığınla dönüşür.
Esas olan sen değilsin, esas olan ışığın ta kendisi!
Bırak, öğrencilerin de kendi ışıklarını keşfetsin!
Her şey sunuldu sana çocuk!
İhtiyacın olan her şey var içinde.
Dar olan, eksik olan, yetmeyen senin zihninin yanılsamaları...
Kalp ve ruh, biliyor, hissediyor.
Zihin öğrenecek, ama ruhun biliyor. "Sen de biliyorsun!"
İyi olmak erdemdir. Merhamet getirir.
Şefkate giden yol, şefkatte, kalbe giden yol kalpte ise Tanrı
var biliyorsun!
Adın Derin...

Ruhumun Diğer Yarı – Aşk Olsun

Çiçeği burnunda üniversite mezunu iki genç...
Yeni bulmuşlar işlerini.

Kazandıkları sadece masraflarına yetiyor. İkisi de gururlu, ikisi de anne babalarından destek istemiyor. Kendi ayakları üzerinde durma çabasında. İlk evlilik yıl dönümleri yaklaşıyor.

Tam bir hafta var. İş dönüşü yorgun argın ayak tabanları şiş, uzanıyorlar yatağa. Sımsıkı sarılmışlar. Göğsünde yatarken sevdiğinin, yüzüne bir damla gözyaşı düşüyor...

Şaşıyor, başını çevirip bakıyor yüzüne sevdiğinin...

“Haftaya evlilik yıl dönümümüz... Ve ben sana hiçbir şey alamayacağım...”

Erkeğin gözyaşlarını öpüyor kız... Sonra kirpiklerini... Sonra yüzünü seviyor... Öylesine âşık ki ona...

“Olsun,” diyor. “Hediyem sensin...”

Sonra kulağını kalbine koyup ekliyor. “Ve şu atan kalbin.”

İnsan ruh eşini dünyanın diğer ucuna gitse de buluyor. Onunla atıyor kalbi. Hep hayat boyu onu bekliyor. Geleceği günün hayaliyle yaşıyor. Hayatlar boyu seviyorlar birbirlerini. Her hayatta ayrılmak zorunda kalıyorlar. Ya ölüm yapıyor ya kalarına ya savaşlar ya hükümetler ya aileler ayırıyor onları.

Bir türlü kavuşamıyorlar...

Ama yine de seviyorlar...

Yine de bekliyorlar...

Yine de kalpleri birlikte atıyor, binlerce kilometre öteden bile.

Rusya'nın Sovyetler Birliği yıkılıyor başına delikanlının. Kimliği alınıyor elinden. Bir gecede hayatı değişiyor. Özgürce koşturduğu sokaklarına tanklar giriyor...

Okumaya, hayata yeniden tutunmaya çıkıyor ülkesinden, on altı yaşında İngiltere'ye güneş batmayan ülkeye gidiyor.

Kız... Pek bilmiyor aslında kim olduğunu. Dünyaya ait hissetmiyor kendini. Ama âşık yine de şehrine. İzmir'ine.

Belki ülkesi yıkılmıyor ama ailesi çöküyor. Onun da dünyası yıkılıyor. Hiç çıkmak istemiyor şehriden. Ama onu da bir güç çağırıyor güneş batmayan ülkeye. Mecburen gidiyor.

Dünyanın bir ucunda da olsa çekilir birbirine ruh eşleri.

Söz veriyorlar her hayatta...

“Her nerede olursan ol bulacağım seni...”

Luton Havaalanı'nda göz göze geliyorlar ilk. Oğlan kıza elini uzatıyor.

Tanıyorum ben bu ruhu diyor kız. Kalbi daha hızlı atıyor. Nefesi hızlanıyor. Gözleri doluyor...

Anlamlandıramıyor...

Derin uykudayken tüm bunları rüyasında görüyor kız.

Sonra bir ses duyuyor kulaklarında... Bir melodi akıyor ruhuna...

Türkçesi bozuk belki ama olsun... Yumuşacık bir ses... Ruhuna akıyor...

“Tanırım kendimi,

Hiddetim taşar benim.

Dalga dalga, hırçın hırçın.

Tokat gibi vurur sözlerim,

Yıpratır bedenini.

Bilirim seni,

Hüzün etrafı sarmışken,

Sessiz kalırsın belli belirsiz.

Ben bilirim seni,

Acı bir tebessüm,

Belli belirsiz bir tebessüm.”

Kız gözyaşlarıyla gözlerini açıyor. Karşısında tek kelime Türkçe bilmeyen sevgilisi... Hayatında gördüğü en güzel varlık...

Ve o da başlıyor mırıldanmaya;

“Hayranım sana,

Sabrına,

Sakince karşımda durup,

Meydan okuyan o tavrına,

Varlığına.

Korkmuyorum,

Ruhumdaki fırtınada boğulmaktan,

Karanlıkta yollarımı kaybetmekten,
Biliyorum kurtarırsın beni sen,
Işığım, deniz fenerim.”

Kızla erkeğin şarkısı bu. Oğlan bir hafta boyunca ayakta gittiği tren yolculuğunda sabah akşam dinliyor bu şarkıyı. Gizli gizli ezberliyor sözlerini...

Ve ilk evlilik yıl dönümlerinde hediyesiz bırakmıyor sevdiğini...

Ruh eşi gelir bulur sizi...

Başka bir kıtada da olsanız.

Hisseder sizi. Kalbi sizinle atar ...

Koşulsuz sever sizi... Siz ona “git” deseniz de, size “git” dese de sever sizi...

Ruh eşi herkesten iyi tanır sizi.

Sizi kendinizden de iyi tanır.

Ruh eşi kalbinizin diğer yarısıdır. Her şeyden ötedir...

Başka gezegenlerde bile yaşasanız telepatik anlaşıp sizinle.

Ruh eşi yoktan var edendir.

Olmayana oldurandır.

Kimse inanmasa size, yine de, her koşulda size inanandır.

Sizden her ne olursa olsun asla vazgeçmeyendir...

Ama sırf siz mutlu olun diye, bazen sizden vazgeçebilendir...

Ruh eşi ya da değil...

Takılmayın jargonlara...

Size hayatı cennet kılanı bekleyin...

Geleceğini bilerek bekleyin.

Güvenle gelecektir...

Sizi bulacaktır...

Belki bu hayatta...

Belki sonrakinde...

Siz onun için kendinizi sevmeye devam edin...

Çünkü biliyor musunuz?

Korkmuyor,

Ruhundaki fırtınada boğulmaktan,

Karanlıkta yollarını kaybetmekten,

Biliyor...

“Pınar Hanım, sizin gibi hayat arkadaşımı bulmak istiyorum,” dedi iki danışan, çalışmaya aynı gün gelmişlerdi.

İkisi de otuzlu yaşlarındaydı. Alımlı, güzel kadınlardı, hafif topluca, balıketli.

“Hayat yordu beni” çizgileri vardı yüzlerinde. İkisinin de ilk evlilikleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı. İkisi de pek de istemedikleri bir ilişki içindeydiler ve bırakamıyorlardı...

“Kimse yok ki! O da giderse yapayalnız kalırım.”

Her ikisi de çok kolay geçti transa. Birden fazla hayata gittiler. Regresyondan çok Hayatlararası Hayat gibiydi çalışmaları.

Her ikisi de tüm gördükleri hayatlarda ya şövalyeydi ya gladyatör ya da savaşçı.

Savaşçı ruhlardı. Tuttuğunu koparan cinsten.

Her ikisinin de ölüm anı bedene, özellikle göbek çakralarına saldırı alarak acıyla mühürlenmişti.

Neydi bu geçmiş hayatlarla şimdiki hayatları arasındaki benzerlik?

Hâlâ savaşıyorlardı.

Hâlâ içlerindeki eril enerjiye sarılıyorlardı.

Bir türlü bırakamıyorlardı o eril enerjiyi.

Öylesine güçlüydü ki o enerji, yaşamlarına hep dışıl enerjisi yüksek erkekleri çekiyorlardı. Eh sistem muazzam ahenk peşindedir malum. Eril dışıla çekiliyordu.

Her ikisi de zoru seviyordu. Zor hedefler, zor hayatlar, savaş koşulları, iş hayatında savaş, ev hayatında savaş. Her ikisi de kolaydan keyif almayı bilmiyordu.

Her ikisi de avcıydı! Yaşamlarına giren erkeklere bir türlü vermiyorlardı oku, baltayı, bıçağı. Erkeklerini onurlandırmıyor, onlara teslim olmuyorlardı.

Her ikisi de güvenmiyordu sisteme! Korkuları vardı! Bağımlılıkları vardı, güce, maddiyata, mevkiiye...

Çalışmaları iki buçuk saate yakın sürdü. Çok ağladılar. Eski eşleriyle yüzleştiler ruhsal boyutta. Af dilediler. Onlarla aralarındaki kısıtlayıcı tüm bağları kestiler.

Teslimiyet sözü verdiler.

Bir kadın bedenini seçmişti ruhları. Avcı kimlikleriyle kucaklaşıp içlerindeki avcıdan özgürleştiler.

İçlerindeki yin ve yang geldi karşı karşıya. Eril ve dışıldan özür diledi.

“Meydan senin! Haydi keyifle tango yap!” dedi.

Her iki kadın da çalışma sonrası bırakamadıkları adamları bıraktılar, tüm iletişimi kestiler.

Anladılar! Ruh eşi gelsin istiyorlarsa ona yer açmak gerek!

Her ikisi de tango ve yemek derslerine başladılar.

Her ikisi de bir sonraki çalışmaya elbise ve topuklu ayakkabı giyerek geldi.

Altı ay sonra aldım nikâh davetiyelerini.

Her ikisi de mutlu yuvalarını kurdular, evlenme teklifi aldıklarında ilk müjdeyi bana verdiler.

Gözyaşlarımla dinledim çağılayan seslerini, şükrederek dinledim.

Her ikisi de anladı, tıpkı benim de kendi yuvamda anladığım gibi...

Sevgi istiyorsak hayatımızda, önce kendimizi seveceğiz.

Sevgi istiyorsak, dişiliğimizi veya erkekliğimizi onurlandıracacağız.

Dürüst olacağız önce kendimize, yüzleşeceğiz tüm korkularımızla bağımlılıklarımızla.

Geçmişteki beni, şu anki beni ve gelecekteki beni seveceğiz.

Geçmiş affedeceğiz. Geçmişin muhasebesi içinde boğulmaktansa geçmişten dersimizi alacağız. Geçmişteki tüm benleri de sevgi ve hoşgörüyle kabul edeceğiz.

Kontrolü elden bırakacağız. Çok, ama çok istemeyi bırakacağız. Çok istemekte gizli bir direnç olduğunu idrak edeceğiz. Sistem direnci sevmez. Sistem akışı ve özgürlüğü sever! Teslimiyeti sever!

Aşka inanacağız her ne olursa olsun. Sonsuz aşka! Gerçek aşka! Aşkın sevgiye evrimleşişini hayranlıkla izleyecek, kabul edecek ve o sevgiyle sevişeceğiz.

Kendi çatışmalarımızla evleniyoruz. Gelen bize ayna tutuyor! Bir şeyler eklemeye, eksiltmeye, çoğaltmaya, toplayıp çıkarmaya, matematik kanunlarını ihlal etmeye geliyor. Gelene hoş geldin diyeceğiz her şeye rağmen ve tüm kanunsuzlukların içinde de öğretilerimizi alacağız payımıza düşen.

Nefes alıyorsan bir eşin vardır hayatta. Tabularını kırmadan ulaşamazsın ona.

Sana tüm tabularını kırdırına tutulacaksın! Hazırlıklı ol!

Bir rüzgâr esecek... Seni bilinmezliğe götürecek. Tango yapacaksın. Erkeksen yönetecek, kadınsan tüm dişiliğinle ve aklınla yönetilmeye izin vereceksin. Teslim olacaksın kollarındakine.

Her şeyden öte...

Bileceksin! Anlayacaksın! Sana ait değil o!

Gitmek isterse özgür bırakacaksın!

Gitse de seveceksin...

Gitse de teşekkür edeceksin...

Hoşgöreceksin, bağışlayacak, her şeye rağmen seveceksin.

Tek aşk var bu hayatta...

Baktığın her gözde sen o aşkı yudumlayacaksın...

Kayan bir yıldızda onu dileyeceksin...

İnan gelecek.

Çünkü bir yerlerde, o da senin için dua ediyor...

Psişik Ataklar, Eklenti Enerjiler ve Enerji Temizliği (Obsesyonlar)

Doğum sonrası, ölümün kıyısından dönüp bedenime geri geldikten sonra iyi saatte olsunlar uğramıştı bildiğiniz gibi.

Kapınıza su getiren sucuyu başının üzerinde baltayla ya da karşıdan gelen adamın elinde bıçakla size doğru saldırma eğilimi içinde olduğunu görmek pek de komik olmuyor. Şu an gülüp geçiyorum. Ama o dönemde yaşadığım psişik ataklar, duyduğum sesler kâbusumdu. Beni bir kliniğe kapatın diye yalvarır halde bulmuştum kendimi. Durum gerçekten vahimdi.

Regresyon danışmanlığına giden yolda, eğitimin önemli bir parçasıydı “enerjiler” ve “obsesyonlar”. Diplomamı aldıktan sonra da sırf bu konu üzerine kongreye gitmiştim İrlanda’ya. Avrupa Regresyon Terapistleri Birliği (EARTH)’nin organize ettiği bir

kongreydi. Bir hafta boyunca farklı duayenlerden, farklı görüşler, bilgiler aldım. Bilim ve metafizik bambaşka bakıyordu enerjilere. Ama her ikisi de varlığını kesinlikle kabul ediyorlardı.

Nedir enerjiler? Psişik ataklar? Avrupa’da “Attachment spirits” denilen eklenti enerjilere Amerikan ekolü “Obsesyon” ismini veriyor. Ama inanın ikisi de aynı şey, yalnızca jargonları farklı.

Eğitim sonrası “enerjiler” konusunda hemen sınavdan geçtim sıcaklığı sıcaklığına.

Diplomamı aldıktan birkaç gün sonra çok sevdiğim bir arkadaşım ve dört yaşındaki oğluyla yemeğe gitmiştik. O gün “enerji” konusu daha da kişisel oldu benim için ve bu enerjilerin gerçekten mevcut olduğunu anlamıştı içimdeki her şeyi sorgulayan ve analiz eden gözlüklü profesör.

Arkadaşım, oğlunun geceleri uyuyamadığını, çılgılık atarak koşup yataklarına sığındığını, yorganın altına saklanıp gözlerini sımsıkı kapatıp iki gözünün ortasını da eliyle kapattığını anlatıyordu.

“Üçüncü gözünü kapatıyor,” dedim arkadaşşıma heyecanla. Belli ki üçüncü gözü tamamen açık. Senin göremediklerini görabiliyor.”

Yemeğimizi bitirdikten sonra, arkadaşım oğlunu tuvalete götürdü.

Birkaç saniye sonra oğlu tuvaletten kaçarak yanıma geldi ve daha yeni konuşmaya başladığı için panikle, “Siyah adam, orada, siyah adam, siyah adam, gitsin, gitsin,” diye bağırmaya başladı.

Ne olduğunu gayet iyi anlamıştım. Sakince ona sarılıp, “Hadi canım, hemen ışık varlıkları çağıralım, gelip bu siyah adamı alsınlar,” dedim.

Henüz sözümü bitirmemiştim ki ufaklık, başını gökyüzüne çevirdi ve parmağıyla yukarıyı işaret ederek, “Işık... gelsin... ışık geldi... siyah adam.... ışık... bak, gitti... Işık, siyah adam gitti...” dedi...

Sonra bana baktı ve gülümsedi.

“İşte her seferinde hepsini böyle gönderebilirsin,” dedim. Onlardan korkmana gerek yok. Onlar sadece görülmek ve fark edilmek istiyor. Senin onları gördüğünü anlayınca seninle iletişim kurmak istiyorlar. Onları fark ettiğinde, hemen ışığı çağır olur mu?” diye anlattım. Kocaman gözlerle sessizce dinledi. Başını tamam der gibi salladı.

O günden sonra, anne ve babasının yatağına hiç gelmemiş. Arkadaşım zaman zaman odasında sesini duyuyordu. “Işık gelsin siyah adam gitsin!”

Minik bilge adam hemen öğrenmişti.

Peki neydi bu ufaklığın gördüğü? Neydi obsesyonlar veya eklenti enerjiler? Hangi sebeple bize çekilebiliyor ve alanımıza girebiliyorlar? Bizi nasıl etkiliyorlar? Bize ne anlatmak istiyorlar?

Ve en önemlisi alanımızı bu enerjilerden nasıl koruruz?

Tüm din kitapları bahseder enerjilerden. Hristiyanlıkta da İncil yer verir eklenti enerjilere. Dinlerin geneline baktığımızda, mevlit, vaftiz töreni gibi yeni doğan bebekler için yapılan ritüeller vardır. Uzakdoğu’da yeni doğan bebekleri doğduğu hafta yüksek bir noktadan yumuşak bir yatağa atarlar, o sırada da mantralar

okunur, bu da bir enerji temizliği ve koruma ritüelidir. Kişinin enerji bedenini, aurasını temizlemek koruma amaçlı yapılır.

Dünya Regresyon Terapistleri Birliği'nin, enerjiler konusunu eğitimin bir parçası yapmasına açıkçası çok şaşırmıştım. Kendimi, "Ne o öyle, biz üfürükçü müyüz ki?" derken bulduğumu bilirim. Eğitim, kongreler ve binlerce çalışmadan sonra anladığım en önemli şey şu:

Enerjiler bahane! Kanca şahane!

Hepimizin bir enerji bedeni var, toplum içinde buna aura da deniyor. Auramızın doğal koruma kalkanı var, kimilerinin ki kaya kadar sağlam ve güçlü, kimilerinininkiye daha naif ve zayıf.

Aurayı güçlendiren ve korumasını arttıran en büyük güç sevgi ve inanç. Mutlu bir çocukluk, henüz anne karnındayken anne ve babayla kurulan sağlıklı sevgi bağı, annemizin sevgisi, şefkati, babamızın ilgisi, sevgisi, duası auramızın kalkanlarını kurşun geçirmez yapıyor.

Madalyonun diğeri yüzüyse auramızın kalkanlarını zayıflatan, hatta aurada delikler oluşmasına sebep olan duygu durumları ve travmalar. İşte biz bu duygu durumlarına "hook", yani "kanca" diyoruz.

Fizik dersinde çuvallanmış bile olsanız "benzer benzeri çeker yasasını" bilirsiniz. Dolayısıyla, auranızda size ait olmayan, enerjinizi sömüren bir eklenti enerji size ayna tutar.

Evet ben çalışmalarımda enerji temizliği yaparım, henüz anne karnındayken tüm ailenize yapılmış bir büyüünün sizin üzerindeki etkisini siz transtayken temizleriz. Ama, benim asıl amacım, o büyü enerjisini temizledikten sonra sizi içinizdeki "büyücü" ile yüzleştirmektir. Ya da büyü sizi etkilemişse yaşamınızdaki "inanç" sisteminizi sorgularım. Kurban psikolojisinde

olduğunuzu çarparım yüzünüze, bunu bazı danışanlarım olgunlukla karşılar, kendisini uyandırdığım ve o psikolojiden çıkardığım için teşekkür ederler, kimisine ise ağır gelebilir. Ama benim bir “danışman” olarak birincil etik sorumluluğum sizi yüzleştirmek, dürüstlük ve titizlikle olanı olduğu gibi size aktarmaktır. Gerçek zaman zaman acıtsa da, her zaman iyileştirici olur.

Bir travma yaşadığınızda, özellikle bedene yönelik, kaza, ameliyat, fiziksel şiddet gibi ruhunuz “güvensiz”, “savunmasız” hissedebilir ve auranıza “güçlü ve eril” bir eklenti enerji çekebilirsiniz. Enerji temizliği yaptıktan sonra bir regresyon danışmanı olarak amacım, sizi hemen o travma anına yeniden götürmek, o travmayla yüzleştirmek ve sizi o travmanın etkisinden özgürleştirmektir, ruhunuzu güçlendirmektir. Denklem yine basit; güçlü ruh = güçlü kalkan= sağlıklı ve güçlü bir aura.

Enerjileri travma ve kanca duygu dedektifi olarak da düşünebilirsiniz.

Peki nedir auramızı güçsüzleştiren duygu durumları?

Öfke

Üzüntü

Depresyon

Bağımlılıklar

Yalnızlık

Korku

Endişe

Kaygı

Kıskançlık

Açgözlülük

Değersizlik

Savunmasız, korunmasızlık, güçsüzlük hissi

Çaresizlik
Fazla şefkat
Aidiyet eksikliği
Suçluluk duygusu

İsmine Simge diyeceğim bir danışanım, şimdiki hayat regresyon çalışma sırasında anne karnı ve bir ya da üç yaş arasına geçiş yaptığında, huzurevinin yanındaki anaokuluna gitmemek için kendisini arabadan dışarı atmak üzere olduğu anı hatırladı. Annesi inatla şımarıklık ediyor diye onu okula götürmeye devam ediyordu. Aslında okula gitmek istememesinin sebebi huzurevinde ölen ve ışığa geçemeyen her enerjiyi görmesi ve onlardan çok korkmasıydı.

Çocukluğunda bu enerjileri hep gördüğünü ve korkuyla birçoğunu kendi enerji alanına çektiğini anladı. Hepsini ışığa gönderdiğimizde üzerinden tonlarca ağırlık gittiğini hissetti. Onun kanca duygusu “yalnızlık, korku ve çaresizlik” duygularıydı. Anne ve babası o küçük yaştayken ayrılmışlar. Onun uyuduğunu düşündükleri zamanlarda yaptıkları şiddetli kavgalar, korku ve yalnızlık duyguları aura kalkanını zayıflatmış.

İsmine Sevgi diyeceğim başka bir danışanım da doğum yaptıktan sonra, boğazında sorunlar yaşadığını ve sesinin sürekli kısıldığını söyledi. Birçok doktora gitmiş ve bir türlü çözüm bulamamıştı. Oraya bir enerjinin yerleşmiş olabileceğini hissettim ve izin verirse enerji temizliği yapmayı teklif ettim. Transa

geçip boğaz çakrasına odaklandığında oraya yerleşmiş olan birçok enerjiyi fark etti. Hepsini lohusalık döneminde çekmişti. O dönemde yaşadığı doğum sonrası bunalımından dolayı kendisini çok yalnız hissetmişti. Kancası “yalnızlık” duygusuydu.

Tüm bu enerjileri teker teker gönderdikçe çalışma içinde bile sesi güçlenmeye başladı. Ertesi gün kendisini aradığımda, sesi her zamankinden daha gür çıkıyordu. Temizlik sonrası, kancayı kırmak ve ruhu güçlendirmek amaçlı doğum ve doğum sonrası döneme regresyon terapisi uyguladık. Sonrasında tiroit sorunununda ortadan kalktığı müjdesini verdi.

Adına Aslı diyeceğim bir başka danışanım da çalışmaya geldiğinde oldukça endişeliydi. Kendisini bir bayan olarak yetersiz hissettiğini, özgüveninin eksik olduğunu, insanlara asla hayır diyemediğini ve bundan dolayı herkesten kendisini izole ettiğini söyledi. Yanına hiçbir erkeği yaklaştırmak istemediğini ve buna eşinin de dahil olduğunu söyledi. Ne zamandır böyle hissettiğini sordum, evlendikten sonra bu durumun daha da arttığını, eşini çok sevdiğini ancak anlam veremediği bu durum için çok endişelendiğini söyledi.

“Artık çok çaresizim, ne olur yardım edin,” diyordu.

Aslı Hanım ile olan ön görüşmemi not aldım. Kendisi çalışma öncesi lavaboya gittiğinde ön görüşme notlarımı masaya koyup bir mum yaktım. Mumu notlara en az iki karış uzağa koymuştum. Hazırlık yapmak için arkamı bir saniye için döndüğüm anda notlarım alev aldı. Telaşla yanan notların üzerine su döktüm. Deste deste kâğıtların arasında sadece danışanımla

ilgili yazdığım o iki sayfa yanmıştı. Aslı Hanım döndüğünde külleri elimde görünce çok şaşırdı...

Gülümseyerek, “Biri bu çalışmayı engellemek için epey uğraşiyor,” dedim. Diğer kâğıtların kesinlikle yanmamış olmasına, yalnızca kendisiyle ilgili yazdıklarımın yandığını görünce o kadar şaşırdı ki...

“Korkmuyor musunuz Pınar Hanım. Ben çok korkuyorum dedi.

Sakince, “Hayır!” dedim. “Çünkü sevgi her zaman kazanır. Çünkü ışık her şeyden güçlüdür.”

Çalışmaya başladığımızda, Aslı Hanım kolayca transa girdi ve enerji alanındaki bir erkek enerji onun aracılığıyla direk benimle iletişime geçti.

Aslı Hanım’ın tüm bedeni titriyordu. Temizlik sırasında anladık ki bu enerji ona geçmiş hayatında tecavüz etmiş bir erkek enerjisiydi. Evlenmesine engel olmaya çalışmış, başaramamış ama evlilik sonrası Aslı Hanım’ın yanına eşini yaklaştırmamak için epey huzursuzluk yaratmıştı. Tek kanca duygu vardı, o da “korku” Aslı Hanım’ın korkusundan besleniyordu. Kanca duyguyu kırmadan onu gönderemeyeceğimi anladım.

Aslı Hanım’ı geçmiş hayattaki travma anına gönderdim, o anda ruhunun gücünü, ilahi güçleri yanında hissetti. Korkusu azaldıkça bu enerji gittikçe zayıflamıştı. Ruhsal boyutta bu enerjiyle yüzleştğinde bu kişiyle karması olduğunu ve ortak başka geçmiş hayatlarda kendisinin de benzer şeyleri ona yaşattığını anladı. Her iki tarafta birbirini affettikten sonra bu enerji kendiliğinden tamamen ışığa geçmişti. Aslı Hanım’ı ertesi günü aradığımda artık hiç korkmadığını tamamen güvende olduğunu

bildiğini söyledi. Eşiyle yan yanayken yaşadığı huzursuzluk tamamen geçmişti. Eşi de kendisindeki değişimi fark etmişti.

Bir danışanım evindeki bazı enerjilerden rahatsızdı. Yeni aldığı üç katlı evinde kendisini hep huzursuz hissettiğini söyledi. Evine enerji temizliği yapmamı rica etti benden. Kapıdan içeri girdiğim an evde bizden başka enerjilerin olduğunu hissettim. Temizliğe tam başlamak üzereyken teker teker hepsini etrafımda hissettim. Kalabalık bir aile vardı karşımda. Evin bulunduğu yerde büyük bir yangın çıkmış, onların evi yanmış, yangında ölmüş ve ışığa geçememişler. Yangından hemen sonra o arsa üzerine danışanımın şu an oturduğu evin inşaatı başlamış. “Burası bizim evimizdi, evimizi yaktılar,” diyordu anne olan. Danışanıma tüm bunları söylediğimde anlam veremedi. “Hayır öyle bir şey yok. Olsaydı haberim olurdu,” dedi. Temizliği tamamladıktan sonra evden çıktım. Gökyüzünde bir gökkuşağı vardı. Temizliğin yapıldığını doğruluyordu. Birkaç gün sonra sabahın erken saatlerinde telefonum çaldı, arayan danışanımdı, sesi telaşlıydı. “Pınar Hanım, sizden sonra bir araştırma yaptım, içim hiç rahat değildi, tapuya gittim. Bizim ev yapılmadan önce başka bir ev var mı, diye sordum. Var olduğunu söylediler. Birkaç soruşturmadan sonra ne öğrendim biliyor musunuz? O evde kalabalık bir ailenin oturduğunu ve bir gece, çıkan yangında bütün ev halkının öldüğünü... İnanamıyorum Pınar Hanım. Doğruymuş!” Gülümse-dim, danışanıma o giden enerjileri onurlandırmasını, onlara teşekkür edip belki onlar için dua etmesini tavsiye ettim. Birkaç ay

sonra öğrendim ki artık evinde oldukça huzurlu ve mutluymuş. Gelen misafirler bile evindeki enerji değişimini hissetmişler.

Anlattıklarımın hepsi size fantastik hatta deli saçması gelebilir. İnanın seneler önceki finansçı Pınar Gogulan’a anlattıklarımı biri anlatsaydı koşarak kaçardı. Ya da bu kitabı elinden atardı. Dalga geçerdi, kahkahalar atardı. “Hadi canım sende” der, anlatanla tüm münasebetini keserdi. Bu kadar keskindi benim çizgilerim.

Eeee Allah’ın sopası yok işte!

O Pınar bugün size diyor ki; enerjiler vardır. Bir evin enerjisi olumlu veya olumsuz sizi etkileyebilir. Bir beddua, birinin ağzından “öfke ve kızgınlıkla” çıkan bir lanet enerjisi ayağınıza dolanıp sizi iflasa veya boşanmaya kadar götürebilir. Bu enerjilerin varlığı yadsınamaz.

Ama o Pınar aynı zamanda da diyorki, sevgi varsa, inanç varsa, ışık varsa, bu tür enerjiler değil alanınıza girmek yanınıza bile yaklaşamaz.

İnsanız. Elbette öfkeleneyeceğiz. Zaman zaman depresif hissettiğimiz anlar olacak. Ameliyata, kabristana ya da hastane ortamına girmemiz gerekecek. Nazar enerjisine en çok inanılan, dolayısıyla etkilerinin en güçlü olduğu ülkede, toplumda yaşıyoruz. Dolayısıyla elbette etkilenebiliriz.

Eyvah! Peki ne yapacağız, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Cevabım temizlik, temizlik, temizlik!

İki sihirli cümlemiz var:

Işık beni temizle.

Işık beni koru.

Ne ışığı be Pınar hocam diyenler:

İlahi ışık

Yaradan'ın nur ışığı

Kozmik ışık

Prana

Güneş ışığı

Işık varlık

Meleklerin ışığı

Gökkuşağının renklerinin pırlıltısı

Mantraların ışığı

Ay ışığı

Duanın ışığı ve gücü

Sevginin ışığı

Kısacası neye inanıyorsan arkadaşım!

Duanın gücüne mi inanıyorsun? Ayetel Kürsi oku! Müthiş güçlü bir koruma duasıdır.

Budizme mi yakın hissediyor ruhun, evinde mantralar çalışsın.

Ateistsin, bilim insanısın, kozmosun ışığıyla yıka auranı.

Hiçbirine inanmıyor musun, hobi edinir gibi hemen bir inanç edin kendine. Örneğin, "Benim auram fil derisi kadar serttir. Ben her zaman korunurum." Veya "Bana nazar değmez, bana gönderilen nazarlar çarpıp geri döner." Veya "Beni anne ve babamın duaları korur!"

Tahtalı köyü boylayıp geri gelmiş Pınar'ın keskin çizgileri yok artık. Hiçbir şeyi directmem ne size ne de danışanlarıma. İncancınız neyse o inancı temel alırım. Başarmak için önce inanmak gerek çünkü.

Bir de dikkat ederim sizi kısıtlayan inanç kalıpları var mı diye? Mesela çevredekiler, anne veya babalarınız çocukluğunuzdan beri size, “Ay kızımın yıldızı çok düşük, ona çok nazar değiyor,” diye sizi kodlamış ve koşullamışsa vay halimize.

Ya da çok güvendiğiniz anneniz, ailenin başına gelen her sıkıntıyı büyödendir büyüden diyorsa, suçu başkalarına atıyorsa, hep sizi de buna inandırmışsa, “kurban”ın tokadını yediğinizi gösteririm size nazıkçe.

Şu hayatta başımıza gelen her şey başkalarının suçu değil arkadaşım.

Değişmek ve iyileşmek mi istiyorsun? Önce sorumluluk alacaksın.

Enerjin tertemiz ve korunaklı mı olsun istiyorsun? Enerjini her gün çok iyi temizleyecek ve koruyacaksın.

Ne kadar sıklıkta diye soruyor danışanlarım.

Soruyla cevap veriyorum, ne kadar sıklıkla duş alıyorsunuz?

Nasıl fiziksel bedeninizi, ellerinizi her gün yıkamaya ihtiyacınız varsa auranızın da her gün temizlenmeye, yıkanmaya ihtiyacı var. İster namaz kılın, ister apdest alın, ister yoga yapın, ister mantralarla meditasyon yapın, her neyse inandığınız, bir şekilde temizleyin ve koruyun enerji alanınızı.

Enerjiniz temizlendikçe bereketiniz artacaktır. Enerjiniz yükseldikçe, enerjisi yüksek, frekansı yüksek, sizi mutlu edecek kişi, eşya ve olaylar size çekilecektir.

Hatırlayın, benzer benzeri çeker!

Bilmediğiniz hiçbir şeyi anlatmıyorum size.

Bir düşünün.

Bilge atalarımız neden tuvalete girerken, “Destur!” dermiş? Neden evlerde kurşun döktürülürmü? Neden yeni doğan bebekler için mevlit okunur, vaftiz törenleri düzenlenir, farklı din-

lerde farklı ritüeller gerçekleştirilmiş? Neden yeni ev mevlitleri okunur? Neden teyzeler loğusa gelinlerinin yastığının altına ya dua, ya makas koyar? Bilge dedelerimiz, ninelerimiz bu enerjileri asırlardır fark etmiş, hissetmiş hatta kimisi görmüş.

Bilgelik mi arıyorsunuz? İçinize dönün! İçinizde bilge bir ruh var. Tarihinize, geleneklerinize, göreneklerinize bakın. İçinizdeki Yaradan'ın parçasını fark edin. Hepimiz onun birer parçasıyız. Ve inanın o enerjiler de onun birer parçası. Onlara karşı korku, endişe beslemeyin, sevgiyle enerji temizliği isteyin.

Bir dua, yürekten bir dilek, bir güzel niyet... Tek ihtiyacınız olan bu... İçinizdeki bilgelığe dönün, tüm cevaplar zaten sizde.

Ve hep hatırlayın.

Sevgi en güçlü kalkandır.

Şimdiki Hayat Travması ve İçsel Çocuk Kucaklaşması

İçimdeki küçüğün ayak izleri.

Ülkemizin ve hatta gezegenimizin içinde bulunduğu bu zorlu günlerde her güne “çalışmalarım bütününe hayrına olsun” niyetiyle başlıyorum. Danışanlarımda da belki gizli belki aleni, belki bilinçli, belki de bilinçsizce aynı niyetle geldiğini hissediyorum hep...

Çalışmalarımda keşfedilen travmalar, o travmalara çalışmak, dönüştürülen bilinçaltı hasarları, ekilen sağlıklı ve umut dolu tohumlar inanıyorum ki kelebek etkisiyle kozmik bilinçte de bazı hasarları onarıyor.

Ben yazarken hep çalışmaya gelemeyenler okusun ve benzer travmaları yaşamış olanlar sadece okuyarak da şifa bulsun,

ruhlarında acıyan, gücenik veya öfkeli katmanlara sular serpilsin niyetiyle yazıyorum...

Bir gün, içinde yaralı bir küçük çocuk taşıyan, otuzlu yaşlarında su gibi güzel ve duru bir bayan girdi kapımdan. Onun hikâyesinin hepimizin ruhuna dokunacağını hissettim. Çok küçük yaşta anne veya babalarını kaybeden, çok erken büyümek zorunda kalan, duygularını hep bastıran, görmezden gelen, içindeki ağlayan, yardım çığlığı atan çocuğu susturanların ruhuna dokunsun, onlara şifa olsun niyetiyle paylaşmak istedim onun çalışmasını.

Biraz titrek, biraz şüpheli girdi kapımdan...

“Ben kimselere kendimi anlatamam,” diye başladı söze...
“Nasıl hissettiğimi, neler yaşadığımı... Buraya niye geldiğimi de bilmiyorum zaten!...”

Bir damla düştü gözünden... Şaşırdı...

“Bu normal mi?” diye sordu. Ben ağlamam kimselerin yanında...”

“İşin raconu bu!” diye cevap verdim gülümseyerek...

Bir de başladığı hiçbir işi bitiremiyor, yarım bırakıyor, ama bundan ötürü de suçluluk duyuyordu...

Tam on dört aylıktı babası öldüğünde...

Nasıldı o süreç diye sordum...

“Hatırlamıyorum, bebektim, onu hiç hatırlamıyorum. O süreçte neler oldu, nasıl oldu, hiç bilmiyorum,” diye yanıtladı.

Gülümsedim... Anladı...

“Bastırmış olabilir miyim?” diye sordu.

“Sizce?” diye baktım gözlerinin içine.

Bir damla daha gözyaşı düştü.

“Haydi! Bugün o küçük kıza ses verelim...” dedim ve birkaç dakika içinde çalışmaya başladık onunla.

Su: Legodan evlerin çitleri gibi kenarında çiçekleri olan bir bahçenin içindeyim. Köşede, bahçenin ucunda bir kız çocuğu var...

Pınar: Kaç yaşlarında?

Su: En fazla üç.

Pınar: Yaklaş yanına. Bak bakalım kime benziyor...

S: Benim o. Üç yaşındaki halim. Bir fotoğraf var... Silik... O fotoğraftaki halim...

P: Yaklaş yanına... Görsün seni... Nasıl tepki verdi?

S: Tanıyor gibi baktı... Sanki beni bekliyordu...

P: Nasıl olduğunu sorabilirsin...

.....
Ne cevap verdi?

S: (Hıçkırarak) Gücenik... “Kırgınım,” dedi.

P: Diz çök... Onunla aynı boya gel... Gözlerine bak... Ve de ki... “Bugüne kadar hissetmene izin vermedim... Hep susturdum seni... Ama artık her şeyi anlatabilirsin...” Hatta bundan sonra hep o anlatsın... O konuşsun benimle... Soralım bakalım niye kızmış, kime gücenmiş...

S: (Üç yaşında kırılgan, ağlamaklı, titrek bir sesle) Olanlara kızgınım...

Neden benim babam?

Neden ben?

Neden babamı benden aldılar?

Neden diğer çocukların babası var?

Hayatım bambaşka olabilirdi...

.....

Akşamüstlerini hiç sevmiyorum. O saatlerde sokağa çıkmayı hiç sevmiyorum. Herkesin babası eve dönüyor. Ben o saatlerde evde oluyorum, bebeklerimle oynuyorum sessizce... Sanki hiç üzülüyormuş gibi yapıyorum...

P: Peki nasıl hissediyorsun o an?

S: Çok kızgıyım... Benim babam niye gelemiyor... Aklımdan hep aynı sorular geçiyor... Acaba canı yandı mı ölürken? Korktu mu?

P: Peki en kötüsü neydi senin için?

.....

S: Okulun ilk günleri...

P: Yanında baban olamadığı için mi?

S: Hayır! Her yeni öğretmen aynı soruyu soruyor bütün çocuklara tek tek... Anneniz babanız kim? Ne iş yapıyor? Ne kadar saçma! Niye soruyorlar? Hepsi aynı şeyi soruyor... Sıra bana gelmesin diye dua ediyorum... Ama sıra her seferinde bana geliyor... (Bağırarak) Niye, niye her seferinde herkesin önünde babam öldü demek zorundayım?

.....

O küçük kız dakikalarca hıçkırarak ağladı... O yaşlarda sormadığı her şeyi sordu, söyleyemediği her şeyi söyledi...

Sonra bir anda sakinleşti... Sihirli bir dokunuş hissetti yanı başında... Babasını gördü... O legodan çitleri olan yemyeşil bahçeye babası gelmişti... Aslında hep oradaydı...

O noktadan sonra bana sadece izlemek kaldı... Babasına sarıldı sımsıkı... Kokusunu duydu... Kalben bağlandı... Kanallık etti ona...

S: En son bizi düşünmüş... Son ana kadar bizi düşünmüş. Böyle olsun istememiş. Hiç bırakmak istememiş... Başımı kollarına gömdüm Pinar Hanım... Kollarında sanki kayboldum... öylece duruyoruz...

Sonra babası konuşmaya devam etti... Üç yaşındaki kızının sorduğu her soruya tane tane cevap verdi.

S: Aslında hep oradaymış. Okula başladığım günü gösteriyor. Hemen yanımda duruyor. Bana güç veriyor. Destek olmuş aslında... Bana başka bir anı gösteriyor şu an... Yıllar önce... Çok küçüğüm... Annemin odasında... Gizlice girerdim... Babamın parfümü dolapta dururdu... Kimse görmeden koklardım... Yanımda duruyor yine. Ben buradayım diyor. Hissettirmeye çalışmış...

Sensiz eksikim... Sensiz hiçbir şeyi tamamlamak, bitirmek istemiyorum... Çünkü sen hiçbir şeyi görmüyorsun bilmiyorsun...

.....

P: Ne cevap verdi?

S: Cevap gelmedi... Ama bir apartman var... Bir ev... Annem kapıyı kapatıyor... Annem kendisini odaya kapatıyor... Çok ağlıyor annem... Annem çok ağlıyor... Ben bebeğim... On dört aylık... Babamın haberi gelmiş... Ablama bakıyorum... Annem çok ağlıyor... Korkuyorum... Annem çok ağlıyor... Benim yüzümden mi? Babam orada... Bak ben her şeyi gördüm. Her şeyi biliyorum diyor.

S: Şimdi hepimiz kucağındayız... Ben, üç yaşındaki ben, on dört aylık ben, ablam da burada... Hepimize sarılıyor... Üzerimize mavi ışıklar akıyor sanki... Renkler soluktu... Şimdi berraklaşıyor... Netleşiyor... Aydınlanıyor... On dört aylık ben ortaya geçti, sevimlilikler yapıyor... Yüzü gülüyor...

P: Peki üç yaşındaki Su nasıl?

S: Daha sakin ama bir şey var hâlâ... Acı çekti mi ölürken? Korktu mu? Hep aynı soruyu sordum yıllarca....

P: O halde şimdi kendisine sor...

S: Acı çektin mi ölürken? Dedi ki... "Neden hep kötü şeyler düşündün? Hep en kötü senaryoyu hazırladın... Hiç acı çekmedim. Son ana kadar düşmeyecek diye düşündüm uçak... Son ana kadar sizin için endişelendim... O yüzden hiç acı çekmedim..."

P: Peki tamamen geçmiş mi ışığa?

S: Geçmiş. Tamamen ışıktaymış... Ama hep takip ediyor bizi... Özellikle zor anlarda... Öğretmen gibi sanki...

P: (Gülümsedim) Rehberin mi olmuş sor bakalım?

S: (Şaşkın) Eeeeeet... Torunlarını da görüyormuş... Onların da rehberleriymiş... Çok mutlu bir hayatı olmuş. Annemi çok sevmiş.

P: Madem rehberin olmuş... O halde sana planı anlatsın... Bunu yaşama sebebinizi hatırlatsın...

S: Bunu yaşamamız gerekiyormuş. Çok zordu biliyorum diyor. Ama elinizden geleni yaptınız ve başardınız diyor.

P: Neymiş başarmanız gereken?

S: Ayakta kalmak... Dağılmamak... Güçlenmek... Hepsini başardınız! Güçlendiniz. Dağılmadınız. Her şey daha kötü olabilirdi. Kurban gibi yaşayabilir, hayattan vazgeçebilirdiniz. Ama siz hayata tutundunuz. Birbirinize tutundunuz... Bak iki tane pırlantan var! (çocukları) Çocukları ve seni çok seviyorum diyor... Hepinizi çok seviyorum diyor... Sadece bir şeyi anla! "Bir bedene ihtiyacım yok! Sizlerle olmak, sevgimi akıtmak, sizi hissetmek, varlığımı hissettirmek için bir bedene ihtiyacım yok!"

P: Neymiş sizlerle ilgili hayali?

S: Mutluluk. Mutlu olun diyor... Her an gülümseyin... Kahkahalar atın... Çok sevin... Çok sevinin... Oğlun, seni benim sevdiğim gibi seviyor... Ona her sarıldığında bana sarılıyormuş gibi hisset... Onun içi ışık dolu... Güvende olduğunuzu ve korunduğunuzu bilin...

Su Hanım transtan çıktığında gözlerinin içi parlıyordu... Kendisine gelmesi ve içselleştirmesi, soruları varsa sorması için biraz daha kaldı benimle... Ben çocukluğumda anlattığım her şeyi unutmuştum, silmişti beynim hepsini, diye baktı sorgulayan gözlerle...

Acılarla başa çıkmak için bizi acıtan, üzen, hatırlamak istemediğimiz şeyleri silmeye çalışırız... Gömeriz bilinçaltımızın derinliklerine... Bitti deriz... Olmadı deriz... Görmezden geliriz zaman zaman uyanmak isteyen devi... Ama oradadır işte... Gitmemiştir hiçbir yere... Görülmek ister... Elinden tutulsun ister... Kulak verilsin ister... Biz ne kadar kaçarsak kaçalım... Peşimizi bırakmaz... Ruhun çırpınış ve çılgınlıklarını duymazdan gelirsek, ifade edemediğimiz tüm duygular bedenimizde hastalık olarak tezahür eder bir süre sonra...

İçimizdeki çocuğu bastırıyor muyuz zaman zaman?

Dışarı çıkıp oynamasına engel oluyor muyuz?

İncinmesin, kırılmasın diye kalkanlar mı örüyoruz etrafımıza?

Yanımıza kimseleri çok yaklaştırmıyor, kuyruğu dik mi tutmaya çabalıyoruz?

Ya görürlerse zaaflarımızı, yaralarımızı, güçsüzlüklerimizi, gölgelerimizi, sırlarımızı?

Bitap mı düşüyoruz bir süre sonra o çocuğu bastırmaya, saklamaya, susturmaya çalışmaktan? Uykularımız mı kaçıyor?

Yüzleşmek özgürleştirir sizi...

O çocuğa sarılmanın tadı ve şifası yoktur başka hiçbir kucakta...

O çocukla yüzleşmeden, kucaklaşmadan büyüyemezsiniz kolay kolay... Ayak sürer, takılırsınız çakıllara...

Çok uzaklarda değil... Hemen içinizdeki o yaralı çocuğa sarılın sımsıkı... Bakın bakalım neye ihtiyacı var...

Hatırlayın... "Hissetmek için varlığını, sevgisini... bir bedene ihtiyaç yok!..."

Çocuklarla Regresyon Terapisi ve Küçük Prensler

Antoine De Saint-Exupery'nin *Küçük Prens* kitabını birçoğunuz okumuşsunuzdur. Hepimizin içindeki çocuğa dokunmuş bir kitaptır *Küçük Prens*. Benim en sevdiğim kitaptır, başucumdadır hep... Zaman zaman günlük hayatın koşturmasına çok kaptırmışsam kendimi, kendi mağarama çekilir, *Küçük Prens*'e doğru yolculuğa çıkarım... Hiç sekmez, her seferinde kendime getirir beni.

Henüz çocukken nerede olduğunu sorguladığım ve saatlerce ya görürsem umuduyla merakla gökyüzünde aradığım küçük prensin bir gün yaşamımın en önemli parçalarından biri olacağını nereden bilebilirdim?

Hiç düşündünüz mü? Ya yeryüzünde fark edemediğimiz yüzlerce küçük prens varsa? Ya Monsieur Antoine gerçekten bir

yerlerde başka bir gezegenden dünyamıza düşmüş bir çocukla tanışmışsa? Hatta ya kendisi o çocuğun ta kendisiyse, geçmiş hayatlarını hatırlamış ve kitabında bu anıları bizimle paylaşmışsa?

Büyük oğlum Demir bir sabah oyun oynarken şöyle dedi bana...

“Anne biliyor musun? Can Leo başka bir gezegenden geldi dünyamıza.”

Gülümseyerek sordum kendisine, “Sen de mi oradan geldin, Demir’ciğim?”

“Hayır. Onunla aynı gezegenden bir de Niko geldi. Ama ben ve Theo dünyalıyız. Biz onlara yardım etmeye geldik...”

Niko sekiz yaşındaki yeğenim, uzun ve sıkıcı testler sonucu ne olduğu anlaşılamayıp “Atipik Otizm” tanısı konan özel yıldız çocuğum... Benim bu hayatta telepatik iletişim kurabildiğimi bana fark ettiren ilk “Yıldız Çocuk”. Aramızda her zaman derin ve özel bir bağ olmuştur... Öyleki bu bağ fark eden annesi Niko’nun vaftiz annesi olmamı rica etmiş ve ben de onur duyarak kabul etmiştim... Benim yeryüzünde tanıştığım ilk küçük prenstir Niko. Hâlâ gözlerimizle konuşuruz... Bazen gözlerimizle espriler bile yapar sonrasında kahkahalar atarken buluruz kendimizi...

Niko dünyaya geldiğinde henüz yaşam amacımın, regresyonun, psişik yeteneklerimin farkında değildim... Beni ilk uyandırandır Niko... Ve daha onun gibi yüzlercesinin dünyada bedenleneceğini ilk haber edendir.

Sonrasında da bu kitapta yazılanlardan, Can Leo’nun yaşamımı nasıl dönüştürdüğünü, nasıl raydan çıkmış annesini tutup yoluna yeniden soktuğunu anlamak zor değil. Bana planı hatırlatan başka bir küçük prenstir Can Leo.

Bu dünyaya adapte olmakta zorlandığı doğrudur. Tıpkı Niko gibi... Çocuklarla Regresyonu ve Çocuklarla Recall Healing'i birbir uyguladığım ve her iki sisteme de muazzam cevap veren küçük kahramanım... En iyi öğretmenim, dev ruhlu, bedenli rehberimdir...

Birkaç gün önce dört buçuk yaşında başka bir küçük prens girdi odama. Anne ve babasını bundan bir sene önce ilk kez seminerlerimin birinde en ön sıralarda gördüğümde tüylerim diken diken olmuştu. Oğulları için en ön sıralarda oturdukları belliydi... Onları bana getiren de oğullarının rehberiydi. Onu daha iyi anlamak, ona daha iyi anne ve baba olabilmek, onun dünyasını çözebilmek için oradalardı. “Çocuklarınız sizleri seçti, yeniçağ çocukları bedenlenmiş rehberlerimizdir, her biri özel misyonlarıyla bedenlendiler, önce size rehberlik etmek, hem de küresel tekamül yolculuğumuzda insanlığı uyandırmak ve her birimizi rayımıza geri sokmak için geldiler,” diye anlatırken o ön sıralarda oturan annenin gözyaşlarının aktığını gördüm...

Bir sene sonra bu prens bana “öfke patlamaları” sebebiyle gelmişti. Annesine çalışmaya gelmeden önce kendi seçtiği oyuncakları getirmesini rica ettim. Kapıyı açtığımda elinde kocaman bir dinozor ve yavru bir dinozor gördüm. Küçük oğlum Can Leo'nun da en vazgeçilmez oyuncaklarıdır dinozorlar. Gülümse-dim, nedense hiç şaşırmadım dinozorları gördüğüme.

Anne ve babası uzun uzun anlattılar Kuzey'i... İçine girdiği anlık öfke patlamalarını... Annesine zaman zaman, “Seni sevmiyorum, sen beni dövüyorsun, kafamı sehpa vuruyorsun,”

deyişlerini. Annesini bir senedir tanıyordum, kendisi regresyon çalışmasına da katılmıştı benimle. Evladına fiziksel şiddet uygulamadığını gayet iyi biliyordum. Bir video izlettiler, parkta iki arkadaşı ona, “Pis,” diyor. “Sen pissin, sen kötüsün,” diyorlar, Kuzey de buna çok sinirleniyor ve çocuklardan birini öyle sıkıyor ki diğer çocuğun canı acıyor ve sürekli, “Ben pis değilim,” diyor.

Anne ve babası Kuzey’le beni baş başa bıraktılar... Önce bir resim çizdi Kuzey... O gün parkta ve şu an nasıl hissettiğinin resmini çizer misin diye sordum. Kâğıda kocaman mutsuz bir surat çizdi.

P. Nasıl hissediyor bu çocuk?

K. Mutsuz. Öfkeli. Kızmış.

P. Kızgınlığı, öfkesi bedeninde en çok nerede?

K. Kafasında.

P. Ne olmuş kafasına?

K. Vurmuş, acımış...

P. Vurduklarında kaç yaşındaydın?

K.Hadi oynayalım... (Büyük dinozorunu eline aldı Kuzey.)

K. Haydi, bir de anne yapalım.

P. Bu baba mı peki?

K. Evet.

P. Sen misin?

K. Evet.

P. Bir de anne dinozor mu var?

K. Evet.

P. Peki yavrular var mı?

K. Var.

P. Yumurtadalar mı? Çıkışlar mı?

K. Çıkışlar. Yemek yok. Yemek bulamıyoruz...

P. Sen ot obur musun? Et obur musun?

K. T Rex'im ben. En güçlü benim. Ama başka bir tane daha var.

P. O da güçlü mü senin gibi?

K. O da çok güçlü... Saldırıyor... Kötü o... (Bir yandan Kuzey hamurlarla oynuyor ve benden büyük bir T- Rex daha yapmamı istiyor.) Bir de yavrular yap, bir de kötü T-Rex'i yap...

P. Kötü T-Rex ne yapıyor?

K. Bize saldırıyor. Anne ve yavruyu yiyor.

P. Koruyabiliyor musun?

K. Hayır... Başıma vuruyor...

P. Nasıl hissediyorsun?

K. Öfkeli... Üzgün...

Daha sonra Kuzey'le birlikte anlattığı anıyı dönüştürdük ve beden terapisiyle (Deep Memory Process) başına aldığı darbeyi şifalandırdık. Onun için eğlenceli ve bol hareketli olan bu süreç oldukça önemliydi benim için. Bu bilinçaltındaki hasarlı anıyı dönüştürüp yerine sağlıklı anıyı yerleştirebilme şansımızdı. Tüm şifalandırma kısmını tamamladıktan ve öfkesini boşalttıktan sonra, gözlerimin içine baktı ve sordu:

K. Bütün kötülükler geride kaldı değil mi?

P. Evet. Hepsi bitti ve geride kaldı. Şu an bir insan bedenindedin.

K. Neden hâlâ dinozor değilim?

P. Çünkü o varoluşun son buldu?

K. Neden hep dinozor olarak gelmiyoruz?

P. Kaç kere dinozor olarak geldin?

K. On bir kere.

P. İnsan olmayı seçmişsin şimdiki hayatında. Ve artık dünya gezegenindesin.

K. Neden dünya gezegenine geldim?

P. Çünkü bu gezegen çok güzel bir gezegen. Haydi dünya gezegenini yapalım hamurdan ve sen bana niye burada doğmak istediğini anlat. (Hamurdan bir dünya yaptı.)

K. Burada mavi var.

P. Evet burada denizler var. Ağaçlar ve hayvanlar da var. Ve biliyor musun Kuzey, bu gezegende sevgi var! Bu gezegende bedenlenmenin en güzel sebebidir sevgi. Seni çok seven annen ve baban var.

K.

P. Seni ne kadar çok sevdiklerini biliyor musun?

K. Hayır.

P. (Kollarımı kocaman açtım.) Seni bütün galaksilerden, gezegenlerden, uzaydan daha çok seviyorlar. Ve bu gezegende herkese yetecek kadar yiyecek var. Okyanuslarda herkese yetecek kadar balık var. Dolayısıyla aç kalmaktan korkmana gerek yok.

.....

P. Hani parkta arkadaşın sana pis demişti ya? Sen öfkelenmiştin?

K. Hı hı...

P. Ona öfkelenip sarılmak veya vurmak, canını yakmak yerine kendini özgürce ifade edebilirsin. İnsanlar biliyorsun ağzlarıyla konuşuyorlar. Sen de konuşabilir, bu yaptığının doğru olmadığını söyleyebilir, onu uyarabilirsin.

K.

Kuzey'le çalışmamızdan sonra bir resim daha çizmesini istedim.

P. Şimdi bana nasıl hissettiğini çizer misin?

K. Bak bu benim. Ben maviyim. Koyu mavi.

P. Biliyorum Kuzey. Biliyor musun? Can Leo da mavi. Peki annen ne renk?

K. Pembe

P. Peki ben?

K. Yeşil.

Kuzey masmavi yüzü gülen bir çocuk, gülümseyen bir güneş ve sapsarı güneş ışınları mavikle karışık her yeri aydınlatan bir resim çizdi.

Annesi çalışmadan çıktıktan sonra, “Anneciğim seni çok seviyorum,” dediğini ve çok iyi olduğunu, o gece çok iyi uyuduğunu haber verdi.

Kuzey zaman zaman yine agresif davranmaya devam etti. Anne ve babasına bunun tekrar edebileceğini ve sabırlı olmaları gerektiğini açıkladım. Ve uzun uzun anlattım onlara hem Recall Healing’i hem de dünyamızdaki küçük prensleri. Onlara günlük hayatlarında uygulayabilecekleri küçük ev ödevleri verdim.

Siz de Küçük Prens annesi veya babasıysanız aşağıda okuyacaklarınız diliyorum, ki size de Rüya Hanım’a tuttuğu kadar ışık tutsun. Dilerim ki Kuzey’e olduğu kadar sizin küçük prens ve prenseslerinize de şifa olsun.

Küçük Prensler:

- Çok hassaslardır. Zihnini okurlar. Eve öfkeli gelmişseniz, kendinizle kavga ediyorsanız, içeride kendinize öfkeliyseniz, farkında olmadan psişik dövüyorsunuzdur evladınızı. Tüm iç çatışmanızı ve kavganızı kendi üzerine alır küçük prensler. Ve size, iç dünyanıza ayna olurlar.

- Melekleri, rehberleri, aura renklerini görürler, onlarla iletişim halindelerdir. Başka enerjileri de görebilirler. Üçüncü gözleri tamamen açıktır. Eğer parmaklarıyla bir köşeyi gösterip ağlıyorsa bilin ki o köşede ya yaşanmış travmalı bir anıyı hissediyordur ya da bir enerji görüyordur. Sakin kalın ve hemen enerji temizliği yapın. Hatta enerji temizliğini öğretebilirsiniz onlara. Çok da güzel yapıyorlar. Çok da eğleniyorlar renklerle.

- Hayvanlarla çok iyi anlaşır. Onlarla iletişim kurarlar. Telepatik iletişim kurabildikleri için hayvanların neye ihtiyacı var, canı acıyor mu, neresi ağrıyor, mutlu mu, üzgün mü anlarlar.

- Geç konuşurlar. Konuşma ve öğrenme bozukluğu gibi sıkıntıları olabilir.

- IQ'ları çok yüksek, EQ'ları yaşıtlarına göre düşük olabilir.

- Alerjik yapıları vardır. Ciltleri hassastır. Deri hastalıkları yaygın görülebilir. Alerjik astımları da olabilir.

- Aura renkleri mavi ve mavinin koyu, metalik tonlarıdır.

- Soru sorduğunuzda cevap alamayabilirsiniz. Çünkü onlar cevabı değil bu soruyu neden sorduğunuzu sorgularlar. Cevap onlar için apaçık ortadadır. Cevaplamayı gerek görmeyebilirler.

- Yüksek seslere ve yoğun kokulara hassasiyet gösterirler. Kulaklarını tıkayıp sestten hoşlanmadıklarını apaçık belli ederler. Stresli ortamları sevmezler.

- Şekeri ve doğal olmayan yiyecekleri sistemleri kabul etmez.
- Bazıları et ve süt ürünlerini, hayvansal gıdaları reddedebilir. Bunu enerjileri okuyabildiklerinden yaptıklarını düşünüyorum. Bazı çocuk danışanlarım et yememelerinin sebebini, “Hayvanın ölüm anındaki acısı, gözyaşları o etin içinde,” diye açıklamışlardır.

- Uzun uzun ve derin derin gözlerinizin içine bakabilirler. Ruhunuzu görürler. İnanılmaz empati güçleri, yetileri vardır. Nasıl hissettiğinizi ve ne düşündüğünüzü çok iyi bilirler. Yanlarına mümkünse meditasyon veya spor sonrası yaklaşın.

- Zaman zaman boş bakabilir veya dalıp gidebilirler. Gökyüzüne bakarlar veya gökyüzü ile konuşurlar.

- Yaratım güçleri vardır. Bir gün önce bir şey dilemişse, ertesi gün dilediğini kapının önünde bulabilirsiniz.

- Dengeleri güçlüdür. Yüksekten ve uçmaktan korkmazlar. Küçük prenlere yükseği, insanoğlunun sınırlarını öğretmek önemlidir. Pencerele mümkünse kilit takmanızı tavsiye ederim. Kuzey çalışma sırasında koltuklara ve mutfak raflarına çıkıp hep, “Burdan atlarsam ölür müyüm?” sorularını sordu. Sınırlarını araştırıyor ve öğrenmek istiyordu.

- Genelde tek başlarına oynamak isterler. Kendi dünyaları vardır ve o dünyada çok mutludurlar. Bırakırsanız saatlerce kalırlar o dünyada. Ama onları o dünyadan çıkarmak için zaman ve emek harcamanız önemlidir. Onların dünyasına girip onları kendi dünyanıza çekmeli ve sizin dünyanızın da renkli ve güvenli olduğunu onlara göstermelisiniz.

- Yalan söylediğinizi anlarlar. Güvenlerini sarsarsanız kaybedersiniz onları. Onlara her zaman dürüst olun. Bir yetişkine anlatır gibi anlatmanızdan hoşlanırlar.

• Doğayı ve bitkileri, denizi, gökyüzünü, yıldızları çok severler. Bir ağaca sarılırken veya bir çiçekle konuşurken bulabilirsiniz onları.

• Teknolojik cihazlara karşı fazla hassasiyet gösterebilirler. Titreşim ve enerjileri çok yüksek olduğundan odalarında elektronik cihazlar çalışmayabilir veya bozulabilir.

• Doğumlarıyla anne, baba ve çevrelerindeki aile bireyleri için dönüm noktası kabul edilebilecek değişimler gözlenebilir.

• IQ'ları yüksek olduğu için gölge yanları kibir ve manipülasyon olabilir. İstedikleri olmadığında öfke atağı geçirebilirler. O noktada sakin kalmak ve onları topraklamak önemlidir.

• Kristalleri ve değişik taşları severler. Oynadıkları oyuncaklar dinozorlar, sürüngenler, uzay gemileri, hayvan minyatürleridir. Geometrik şekilleri de severler. Müziğe bayılırlar.

• Kocaman ve dikkat çeken gözleri vardır.

• Doğal şifa yetenekleri vardır.

• Geçmiş hayatlarını çoğunlukla hatırlarlar. Sizininki de alanınızı okuyabildikleri için görürler. Zaman zaman sebepsiz ağlayabilirler uzun uzun. Paniklemeden sadece yanlarında olun. “Hepsi bitti ve geride kaldı, bak artık buradasın ve ben de buradayım ve burada tamamen güvendeyiz” telkinlerini tekrarlayın.

• Telefonunuz çaldığında kimin aradığını bilirler, “Babam, babaannem, arıyor,” derler ve yüzde yüz doğru bilirler.

• Genelde sakindirler. Ama stresli ve kızışik enerjilerin olduğu ortamlarda hiperaktivite gösterebilirler.

Rüya Hanım şöyle sordu. “Peki Kuzey hep benim iç dünyam’ımı yansıtacak? Benim sinirlenmeye, kızmaya, öfkelenmeye hiç hakkım olmayacak mı? Hep mi bu böyle gidecek?”

Bu soruya inanıyorum ki Rüya Hanım birçok anne adına sordu. Ve ona öğretmenim Gilbert Renaud’un “Çocuk Hastalıklarına Recall Healing Eğitimi”nde yaptığı şu açıklamaları yaptım:

- Kendinize bir sorun, siz çocukken anne ve babanızdan ne almak isterdiniz? Onlardan en önemli isteğiniz veya ihtiyacınız neydi?

- Peki tüm ihtiyaçlarınız karşılandı mı?
- Çocuğumla ilgili beni üzen, endişelendiren ne?
- Peki beni üzen bu şey aslında içimde anne ve babamdan kendi çocukluğumda alamadığım hangi boşluğa/eksiğe tezahür ediyor?

- Çocuğum bana hangi iç çatışmamı gösteriyor?

Suçlu değilsiniz! Kurban hiç değilsiniz! Her zaman hatırlayın, çocuğunuz kendi yaşam amacında kendisine en iyi rehberlik edecek anne ve babayı seçti. Tıpkı sizin gibi. Elbette hata yapma özgürlüğünüz var. Önemli olan hata yaptığınızı fark ettiğinizde hemen gerekli onarımı yapmak. Sevgi en güçlü ilaçtır. Sizler kendi içinizdeki çocuğu onardığınız ve şifalandırdığınızda, kendi içinizdeki çocuğun ihtiyaçlarını karşıladığınızda, çocuğunuzda da bu iyileşmenin yansımasını göreceksiniz.

Çocuklarımız onlarla derin ilişkiler kuralım isterler. Onları kendi dünyalarında ziyaret edelim isterler. Onları dinleyelim, onları görelim, onları hissedelim isterler. Onları oldukları gibi kabul ettiğimizi ve sevdiğimizi bilmek isterler. Yargılandıklarını hissedерlerse uzaklaşır ve içlerine kapanırlar. Yargılarınızdan öz-

gürleşip onların içindeki renkli dünyayı onlarla birlikte keşfedin isterler.

Çocuklarımız birer aynadır. Tıpkı Monsieur Antoine'ın Küçük Prens'i gibi her şeye ve herkese "gönül gözünüzle" bakın isterler...

Çünkü insan tüm gerçeği sadece kalbiyle görebilir!

Kurban ve Celladı

Verdiğim seminer ve eğitimlerdeki katılımcılardan çalışmaya gelen danışanlara, birçoğunuz aynı soruları sordunuz bana.

“Pınar Hanım, ne olacak bu memleketin hali? Bu terör saldırıları, savaşlar, masumların ölümleri? Başımıza gelenler, içinde bulunduğumuz politik ve ekonomik kriz? Nereye varacak sonu? Siz biliyorsunuzdur, görüyorsunuzdur, neden yaşıyoruz tüm bunları?”

Ben de sorguladım meditasyonlarımda. Her birinde, farklı boyut ve zamanlara yolculuk yaptım. Aldığım rehberlikler, yüreğime su serpti. Paniklemenin, korkunun ruhu nasıl ele geçirdiğini çok iyi bilirim.

Anladım ki, gördüklerimi, hissettiklerimi, sezinlediklerimi yazmam gerekiyor.

Çanakkale Savaşı'nda, düşman asker rolünü oynamış bir ruhum ben! Türkiye'ye borçlu hissetti ruhum. Bu ülkeye, bir kadın bedeninde yeniden gelişim de bundan ötürü.

Bana, "Dünyanın her yerinde yaşayabilirsiniz, niçin Türkiye'desiniz?" diye soranlarınıza cevabım da budur.

Bu topraklarda çok kan döküldü. Bu topraklar çok kutsal ve özel topraklar. Bu topraklarda yatıyor tüm bilgelikler, tüm hazineler.

Bu topraklardaki "insana" değer ve sevgi hiçbir yerde yok.

Bu topraklara bir borcum vardı benim.

Buradan uzak olduğum her an ruhumun sıkışması da bundandı.

Geri dönüp bir evlat doğurdum bu topraklarda. İki erkek evladımı da bu topraklarda büyütüyorum.

Türkiye'ye ve Türk insanına "kurban" kostümü, iki üç beden dar geliyor!

Ben size, size layık kostümleri, ruhunuza en yakışan ve gözalıcı kostümleri dikmeyi öğretmeye geldim.

Birazdan okuyacaklarınız, meditasyonlarımda bana akan rehberliklerin bir parçasıdır.

Bana tokat gibi çarptığı doğrudur.

Ama ne tokat?...

.....

Asırlarca "kadere" inandık.

"Ayıp! Günah! Sus, çarpılırsın! Ne yapalım, yazımız buymuş! Allah cezalandırır, çarpar, cehennemde yanarsın!" cümle-

leriyle büyütüldük, korkutulduk. Biz bu cümleleri kim bilir kaç asır duyduk.

Sevgili Burak Özdemir'in dediği gibi Tanrı imajını kendimiz çizdik. Ondan korktuk. Korkutulduk. Korkuttuk. Bununla da kalmadık, Tanrı'nın yarattığı, "kul"u başımıza kral yaptık, padişah yaptık, insanı tanrılaştırdık. Hepimiz onun kulları olduk. Öl dese öldük, as dese astık, kes dese kestik. Asırlardır "Kurban ve Celladı" filmini tekrar tekrar çektik ve başrollerini de alnımızın akıyla oynadık.

Ne yazık ki hâlâ en gözde performansımızı sunuyoruz.

Hâlâ kurbanız.

Koyun gibi güdülmeyi bekliyoruz.

Tanrılaştırdığımız bir kul yaratıyoruz... kimilerimiz onu kötü, kaka, cıs ilan ediyoruz. Bilmiyoruz ki o insanlık için rolünü hakkını vere vere oynuyor. Bilmiyoruz ki onun rolünü oynamasına müsaade edenler bizleriz.

Kurban geldik ama kurban mı gidiyoruz?

Şimdi biri çıksa ve size şöyle söylese:

Kurban değilsin.

Anneni ve babanı sen seçtin.

Doğacağın coğrafi koşulları, şartları sen seçtin.

Doğacağın dini ve kültürü sen seçtin.

Doğacağın zaman dilimini sen seçtin.

Hatta dur dur daha da ileri gideyim, cinsiyetini, hatta ve hatta evlendiğin, sürekli şikâyet ettiğin, yaka silktiğin o adamı, o kadını da sen seçtin!!!

Masadan kalkıp gider misiniz? Yoksa Tanrı, Allah, Buda, Ra, Kozmos her ne ise inandığınız, Yaradan'ın verdiği lütuf olan

“zihin” denen o yüce varlığı kullanarak biraz sorgular mısınız asırlardır bize direte direte öğretilen, körü körüne inandırılan, hepimizi kurbanlaştıran, değersizleştiren, varoluşumuzu hafife alan inanç kalıplarını.

Hadi atlayalım Karma’ya... Neydi Karma Yasası? Ne ekersen, onu biçiyorduk yasaya göre değil mi? Peki bir düşünün. Sadece insanın mı karması var? Peki ya hayvanlar? Ya toplumlar, ya kabileler? Peki ya ülkeler? Hatta gezegenler?

Bir ulus gücünün zirvesinde kendisinden zayıf başka bir ulus ezmişse o zaman ulusça ağır bir karmik yükün altına giriyor mu? Sizce? Bence kesinlikle!

Peki bakalım geçmişimize? Çok değil? Bir iki yüz yıl geri gidelim.

Neler yapmış atalarımız? İmparatorluk olarak ne yapmışız? Peki ya halk olarak? “Padişahım sen çok yaşa!” demişiz. Boynumuz kıldan inceymiş. Padişahın sözü Allah’ın emrine eşitmiş. Hiç düşünmemişiz, hiç sorgulamamışız, körü körüne inanmış, kul, köle olmuşuz.

Çocuk doğurmuşuz, çocuğumuzu severken, “Kurban olurum sana,” diye kodlamışız onu. Ne yapsın yavrum bilinçaltına gitmiş bir kere, bilinçaltı almış onu emir kipi olarak, sizden ve çevreden uğruna kurban olunmasını beklemiş.

Sevgiyi kurban olmakla ilişkilendirmiş.

Öğrenmemiş ki çocuk sevgi koşulsuzdur... Hele Yaradan’ın sevgisi...

Peki bir düşünelim...

Sadece Türkiye mi karma ödüyor?

Peki ya dünya? Diğer uluslar?

2012’de kâhinlerin çıkacak dediği kıyamet çıkmış olmasın yoksa?

Paniğe gerek yok! İlk kıyametimiz değil elbet bu.

Bakınız Lemurya, bakınız Atlantis... Bakınız batan, yok olan medeniyetler...

İnsanlık olarak bir sınavdan geçiyoruz besbelli. Düşünsenize, kendi kendisini yok eden başka bir ırk var mı? Tabii var, unutmayalım, dinazorlar. Nesilleri tükendi. Kalıntıları İngiltere National History Müzesi’nde.

İnsan ırkı olarak kurban moduna programlanmış yaşıyıp gittiğimiz sürece bizim de kalıntılarımıza yüzlerce yıl sonra bir müzede rastlar mıyız acaba? Kesin dünya liderlerinin kemikleri en kral köşeye konur. İnsanlığa nasıl kıydılar ama diye...

Kıyılmayı kabul edersek elbet...

Bu senaryo değişmeli. Senaristler de biziz, oyuncular da. Kabbullenelim artık “kurban” değiliz.

Ne yapar kurban?

Sözlük ve sözlük dışı anlamına bir bakalım:

Hep başkalarını suçlar.

Hiçbir şeyin sorumluluğunu üzerine almaz.

Hep yakınır, hep şikâyet eder, hep söylenir, hep ağlar.

Ama icraate gelince. Yok. Bugün çok yorgun, enerjilerden herhalde gidip geliyor merkür, bekleyelim, belki sonra bakarım der...

Durun durun, daha bitmedi...

Kurban olur size.

Fedakârdır.

Vericidir.

Hep versin, hep versin ister. Sakın ha vermeyin ona, layık değildir o çünkü.

“Allah bin kere razı olsun”cudur. Bin kere teşekkür eder. El pençe durur karşınızda, siz ne derseniz odur. Onun seçimleri, tercihleri yoktur.

Mucize bekler. Sihirli değnek değsin ve tüm sorunları, tüm hastalıkları bir anda çözülsün ister.

Başkalarını üstünleştirir, ötekileştirir, tanırlaştırır.

Kurban konuşmaz. Kendisini ifade etmez. Seçme seçilme hakkını kullanmaz. Özgürlük istemez. Ne yapar sonra o özgürlükle. Ya sapıtırsa?

Kurban dayak yer, küfür yer, hor görülür, atılır, kesilir, aç bırakılır, diri diri gömülür, ama yine de sesini çıkarmaz.

Liste uzun. Ama bence ne anlama geldiği gayet açık.

Hangi Tanrı kulları kurban olsun ister?

Bize ruh + zihin + beden vermiş. Hepsi ondan, hepsi onun birer parçası.

Bu sınavdan geçmek kurban modunda mümkün olur mu sizce?

Tarihteki ihtilallere, devrimlere bir bakalım. Fransız İhtilali'yle çağ atlamışız. Yeni bir çağ, yeni bir sayfa açmış bir ırk. Kurban olmayı reddetmiş bir ırk.

İnsan olmanın ne kadar değerli, ne kadar kutsal olduğunu anlama vakti gelmedi mi sizce?

Her birimiz bütünün birer parçasıyız. Bu sınavı bütünden ayrılarak, tek başımıza vermemiz mümkün değil. Bu sınavı insanlık olarak el ele vererek aşabilir, o çok sevdiğimiz evlatlarımızı ancak kenetlenerek ışıık dolu bir yuva bırakabiliriz.

Hep başkaları bizim için bir şeyler yapsın diye bekliyoruz. Hep başkaları değişsin diye boşu boşuna zaman kaybediyoruz. Ben tek başıma ne yapabilirim ki diye siniyor, köşemize çekiliyoruz. Bulduğumuz yerden politikacı, ekonomist, terapist, uzman yorumcu oluveriyoruz. Peki ya icraat?

Varoluşumuzu, varlığımızı ya abartıyoruz ya da azımsıyoruz. Ya daha üstünüz başkalarından ya da daha eksikiz. Bir an panter gibi güçlü kesiliyor yakıp yıkıyoruz sözlerimizle. Kendi içimizdeki savaşımız hiç bitmiyor.

Her birimize çok önemli birer görev düşüyor. İstisnasız her birimize. Depresyona girecek, retrodaki merkürü bekleyecek vaktimiz yok.

Hepimizin içinde birer cevher var. O cevhere ulaşip o cevheri ortaya çıkarma, onun ışığını tüm evrene yansıtma zamanı.

Kurban değilsiniz!

Çıkın artık kurban kostümünüzden.

Bakın “kostüm” reyonuna. Orada “yazar”, “lider”, “adil avukat”, “Doğu ve Batı tıbbını yaşama sunan doktor”, “filozof”, “düşünür”, “terapist”, “öğretmen”, “çağdaş”, “kâşif”, “mucit”, “kahraman”, “cesur hakim”, “cesur savcı”, “örnek asker”, “güçlü ve erdemli politikacı”, “çatlak ama zeki mühendis”, “barış elçisi”, “halkı uyandıran sanatçı” ve nice ışık kostümler de var.

Gidin hemen giyin bir tanesini!

Kolları sıvama, ter dökme, inanma, birbirimize güvenme, kendimize güvenme vaktidir!!!

Uyanma vaktidir.

Yola çıkma vaktidir...

Bir zeytin filizi dikme vaktidir.

Onu da mı yapamıyorsun?

Yediğın zeytinin çekirdeğini toprağı verme vaktidir...

Filizlendiğini görüp doğadan cesaret alıp duayla, ilimle, irfanla, yanındaki Can ile yolda yürüme vaktidir. Düşse kalka da olsa o Yol'u alma vaktidir.

Yol'da ışıık sizlerle, bizlerle, hepimizle olsun!

Mükemmelliyetçi Ruhlar

Tibet’de bir tapınaktayım. On altı, on yedi yaşlarında genç bir delikanlı. Binlercesi var benim gibi. Hepimiz yetimiz. Hepimiz tapınağa getirilip atılan çocuklarız. Sabahtan akşama kadar, her saniyemizi sistem için bir şeyler yapmaya adanmışız.

“Oneness” birlik öğretiliyor.

Hepimiz biriz.

Bütünün parçalarıyız.

Birbirimizden ne eksik ne de fazla.

Temizlik için gelmişiz.

Temizlemek ve temizlenmek için.

On altı yaşında, annesini hiç görmemiş, hiç kucaklanmamış, hiç başı okşanmamış bir delikanlı için oldukça süptil kavramlar bunlar.

Anlamaya çalışıyorum.

İzliyorum.

Gözlemliyorum.

Ustamız var, rehber gibi, öğretmenimiz.

Her sabah, güneş göstermeden güzel yüzünü toplanıyoruz.

Dua ediyoruz, Yaradan'a.

Güneşin ilk ışıkları yüzümüzü ısıtıyor.

Binlerce kişinin içinde yalnızım ben.

Yaradan'a yakarırken aslında bir Yaradan olup olmadığını da sorguluyorum.

Yirmi beşli yaşlarıma geçiyorum. Bedenim de ruhum gibi gelişmiş. Oradakilerden daha uzunum. Daha güçlüyüm. Bedenim kusursuz. Gözlerimin siyahı tüm karanlıklara meydan okuyor.

Ustamın yanındayım hep. Her gün bir şeyler öğretmiş bana. Her gün okumuş, dinlemişim, ben okumuşum o dinlemiş. Her gün gökyüzünü anlatmış bana. Yıldızları. Bizimle konuştuklarını.

İnsanları sayı olarak görmeyi öğretmiş. Sayıların arasındaki ahenk ve uyum bozulduğunda, "hastalığın" nasılda karabasan gibi çöktüğünü. Sayıları düzeltip hastalığı kişinin sisteminden alabilmeyi öğretmiş. Önceleri ağır geliyor hastalığın yükü, kendi matrisimin dengesi bozuluyor, ancak onu da düzeltmeyi öğretiyor.

"Unutma evlat! İzin geldiğinde Yüce Yaradan'dan! İznin dışında müdahale edemezsin. Kendi canını da vermek zorunda kalırsın!"

Günlük ibadetim oluyor. Ustamın yanındayım her an. Onunla birlikte tapınağa akın akın gelen binlerce kadın, erkek, çocuk, hayvan... Orada yatıp kalkanlar. İbadet ederken yanımızda sessizce bizimle dua edenler. Sırasını bekleyenler...

Durmadan sistemlerindeki sayıları düzeltiyorum. Hepsinin ruhları yaralı, kan kaybediyor. Kimisi o anda iyileşiyor, alanımıza girdiği an. Kimisine izin çıkmıyor Yüce Yaradan hayır diyor.

Ustam, babam oluyor. Öğretmenim oluyor. Ve hep tekrar ediyor; "İzin geldiğinde Yüce Yaradan!"

Başımı sallıyorum. Teslimim ona. Tüm öğretilerine.

Otuzlu yaşlardayım. Sıçırıyorum yataktan. Kulağımda bir fısıltı, "Yardım et!" Nefesim bana yetmiyor. Gecenin sessizliğine atıyorum kendimi. Gökyüzüne bakıyorum. Derin derin içime çekiyorum havayı. .

Ustam beliriyor yanımda.

"Zamanı geldi evlat! Sınavdan geçeceksin! Seni hazırlıyorlar. Çocukluğundan beri öğretilen her şeyi hatırla. Ruhunun sınavı başlıyor."

Titriyorum. İçimde bilinmezliğin huzursuzluğu. Anlamlandıramadığım, biraz tedirgin, biraz ürkek bir hal içindeyim.

Gün doğmadan yine dua ediyoruz. Binlercemiz orada. Güneş daha nazlı bu sabah. Bir türlü ısıtmıyor yüzümü.

Gözlerim kapalı. Kalbimde bir hançer acısı hissediyorum. Gözümü açıyorum. Bana ait değil bu acı.

Orada yatıyor, eli hançerin üzerinde. Kalbinden akan kan kırmızı değil artık. Koşuyorum. Elim elinin üzerinde.

Yaradan izin vermiyor, Yaradan'a dua et, af dile dediğimiz bir göçmen saplamış mızrağı... "Ben öleceksem, sen de benimle öleceksin!" diye bağırıyor.

Çılgıkları tüm tapınağı dolduruyor.

Sistemine giriyorum ustamın. Sayılar birbirine karışmış. Biri-nin ucundan tutuyorum, diğeri kayıyor elimden.

"Bırak evlat! İzin yok! Sen de biliyorsun!"

"Bırakamam! Seni bırakamam! Sus! İzin verme usta! Yapabilirim. İzin veremem gitmene."

Binlerce öğrenci etrafımızda. Hepsı yüksek sesle dua ediyor.

Asatho Maa Sad Gamaya.

Thamaso Maa Jyothir Gamaya.

Mrithyur Maa Amritham Gamaya.

Om Shanti, Shanti, Shanti. (*)

Ey Yüce Yaradan huzuruna kabul et.

"Kesin sesinizi! Hiçbir yere gitmiyor! İzin vermiyorum!" diye bağıyorum.

Saatler geçiyor. Ellerimde ustamın sıcak kanı yavaş yavaş soğuyor. Acı çekiyor.

"Bırak evlat! Bırak gideyim! Zamanı geldi!"

Üzerine kapanıyorum. Yapamadım. Beceremedim. Kurtaramadım. Hayatta beni tek seven insanı, babamı, ustamı kurtaramadım.

İyi bir öğrenci olamadım.

O gece rüyamda görmeme rağmen, o hançerin önüne atlayamadım. Başaramadım.

Onun ölümüyle tapınağın içinde hayalet gibi dolaşan bir rahip oluyorum. Kimseyle konuşmuyorum. Kimseyi kabul etmiyorum huzuruma. Öğretmem gerekenler var, ama ben hiçbir şey bilmiyorum ki... Kimseyle paylaşacak hiçbir şeyim yok benim.

(*) Yalan doğruya götürür.
Karanlık aydınlığa götürür.
Ölüm ölümsüzlüğe götürür.
Om banş, banş, banş.

O tapınakta, kendimi içine hapsettiğim sessizlikte çürüyerek ölüyorum.

“Hangi duygularla terk ediyorsun bu hayatı,” diye soruyor terapistim...

“Başaramadım. Kurtaramadım. Boşluk. Kocaman bir hiçlikle gidiyorum yuvaya. Dua bile etmiyorum. İnanmıyorum onun yüceliğine. En sevdiğimi kurtarmama izin vermedi!”

Işığın içine doğru çekiliyorum. Bir tünelden akar gibi. Ruhum direniyor. Gitmek istemiyor. Ama çekim daha güçlü. Ben direndikçe, daha da büyüyor ışık. Yeşiller hücum ediyor sanki, zümrüt yeşili, ruhumun çürüyen yerlerini onarıyorlar.

“Direnme evlat!”

“Ustam!”

Onun sesini duyuyorum. Bırakıyorum çırpınmayı.

Akıyorum ışığa doğru. Ruhumun gözlerinden yaşlar akıyor. Başaramadım, beceremedim duygusu sarıyor tüm molekülleri mi, utaniyorum. Küçücük oluyorum. Mum ışığı kadar küçülüyor ışığım.

Mor...

“Hoş geldin! Uğraştırdın yine bizi.”

“Ustam nerede?”

“Birazdan göreceksin onu. Ama bu halde görmesin seni!”

Dizlerimin üzerine çökmüşüm. Bitkinlik ve utanç kokuyor ellerim.

“Başaramadım! Onu kurtaramadım! Sınavı geçemedim!”

“Sus!” diye kükrüyor.

Sesiyle Mor'un ışıkları birbirine karışıyor, parlak gümüş ışıklar çakıyor Mor'un içinde.

Ürperiyorum!

"Ne zaman anlayacaksın çocuk? Yeter artık. Vazgeç sen! Bırak bu işi. Takıl buralarda. Ne işin var dünya boyutunda!"

"Vaz mı geçiyorsun benden?"

"Sen kendinden vazgeçersen ben, sana nasıl inanabilirim?"

Sessizliği bölüyor terapistim.

"Ne diyor Mor!?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Sesim çok zor çıkıyor.

"Rehber kızar ve vazgeçer mi bizden?"

"Rehber kızar, bağırır, çok sever ama baktı ki sana gösterilen emeği ve sevgiyi görmezden geliyorsun ve takdir etmiyorsun, işte o an kork ondan!" diye cevaplıyor.

"Kalk ayağa!" diye bağırıyor Mor.

Sarsıyor beni.

"Kendine gel artık! Anlamıyor musun? Bu son hayatındı! Son sınavındı. İlahi düzlemde, sırf sen o sınavı ver diye, nasıl bir işleyiş ve organizasyon var biliyor musun sen? Bizi bu kadar meşgul etmeye hakkın var mı senin? Şımarıksın! Nasıl yaparsın? Sana öğretilen onca bilgiyi nasıl paylaşmazsın? Nasıl bir vebal bu? Nasıl bir sorumsuzluk? Nasıl bir bencillik? O bilgilerin hiçbiri sana ait değil! Hepsi ilahi bilgiler. Paylaşman gerekiyordu. Sana verilen ele ihanet ettin. Ne farkın kaldı ustanı kalbinden vuran o bilmezden?"

"Nasıl söylersin bunu? Benim babamdı o! Kurtaramadım!"

"Ya sen kimsin? Tanrı mısın sen?"

Mor'u hiç böyle görmemiştim. Bir kükreyiştten bu kadar sevgi nasıl akar? Mor her zamankinden daha mordur, daha büyüktü, sanki beni içine almıştı!

Dizlerimin üzerine çöktüm yine. Terapi yatağında hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım. Terapistimin tedirgin ve derinden gelen sesini duydum.

“Neler oluyor Pınar?”

Sesim çıkmıyordu. Boğazım düğüm düğümdü.

“Anlat ona!” dedi tok sesiyle Mor.

Anlatmaya başladım, hıçkırıklardan söylediklerim zor duyuluyordu. Mor'dan oluk oluk sevgi ve şifa akarken kalbime hatırlamaya başladım.

“Benim babamdı o kurtaramadım dedim ya hani... Kimse bize ait değil ki! Benim diyerek dünyanın hırsının beni yutmasına izin verdim. Kurtaramadım, dedim ya hani... Ben kimseyi kurtarmadım ki izin verilirse kanallık ettim. Şifayı veren Yüce Yaradan'dı, bense zavallı bir elçi!”

“Şimdi de terazinin diğer ucuna gittin. Ne demek zavallı, ya mükemmelim ya da değersiz, ezik bir kul!” diye yükseldi Mor.

“Mükemmel olmak için uğraştım o hayatta. Dört dörtlük olsun her şey. Tüm tapınak dört dörtlük temizlensin. Tüm ziyaretçiler, o gün, o an iyileştirilsin. Dualar mükemmel okunsun. Kusursuz olsun sayılar. Kusursuz olsun meditasyonlar. İbadet ederken beden pozum kusursuz olsun. Hataya yer yok!”

Mükemmelliğe ve mükemmelliyetçiliğe sığındım ruhumun “değersizliğini” ve “kimliksizliği”ni örtebilmek için.

“İnsanlığını onurlandırmayı bıraktın!” dedi Mor sakince.

“İnsan olmak öylesine kutsal ve değerli ki... Öyle yüceliyor-
sun ki o bedene girdiğinde! İçinde Tanrı'nın sonsuz parçasını da
alıp götürüyorsun.”

“Ben o parçaları raks edeyim derken korkarım ki tanrıçılık
oynadım!”

“Üzgünüm evlat, ama o makamın yegâne sahibi var!”

Ustam bir orkide ağacının altından fısıldadı, sesi ruhumu
sardı. Gözlerim doldu. Ona doğru koştum.

Kucakladı beni. Öyle bir kucaklamaydı ki... Işıklarımız bir-
birine geçmişti, bir meltem esintisiyle orkidenin çiçekleri uçtu.
Yüzümde işrak vaktinde hissettiğim o sıcaklık...

Gözlerimden yaşlar akarken anlatmaya başladım telaşla,
“Başaramadım usta! Sınavı geçemedim! Sınavı seni kurtarmak
sandım. Halbuki...”

“Halbuki sınav bırakmaktı evlat!”

Bırak!

Bırak!

Bırak!

Yaradan halletsin!

“Canın yandı mı çok?”

“Hatırla evlat! Acı bir illüzyondur. Yoktur aslında. Kader
anında, ilahi güçler öyle sarar ki ruhunu, bedeninin acısı bir an-
nenin evladını sevişine dönüşür. Planı hatırlar teslim olursan,
o mızrak sandığın, anka kuşuna dönüşür, gözyaşlarıyla yaraya
merhem olan bir anka kuşu!”

“Peki ya her bedenlendiğimizde, sırt çantamıza yüklediği-
miz geçmiş hayat travmaları?”

“Çantanda hâlâ taşıyorsan dersini almamışsındır evlat! Hâlâ yükleniyorsan kendini affetmemişsindir.”

“Nasil affedebilirim ki kendimi? Yüzüme gözüme bulaştırdım yine.”

“Affetmek! Bilmiyorsun ki affedemediğinde de tanrıçılık oynuyorsun! Kusurlarımız ve vesveselerimizden ötürü tövbe ettiğimizde, hatamızı anladığımızda Yüce Yaradan bizi bağışlar. Onun sonsuz hoşgörüsü de senin içinde! Affedemediğinde cezalandırıyorsun! Yüce Yaradan seni affederken sen kine, nefrete, öfkeye tutunuyorsun. Kibir ele geçiriyor ruhunu. Tanrı’dan uzaklaşıyorsun. Kendine hoşgörülü davran. Kendini özgür bırak! Ruhunu özgür bırak! Önce af dile, o geçmiş hayatta sorumlu olduğun binlerce ruh vardı, binlerce yetim, binlerce öğrenci, binlerce şifa bekleyen. Hepsinden af dileme vakti geldi, onlardan esirgediklerin için...”

Bir anda orkideler uçtu, binlerce ışık ve renkler belirdi önümde... Hepsi o hayatta kendilerine rehberlik edeceğime söz verdiğim ruhlardı..

Önlerinde eğildim saygıyla.

Af diledim.

Sevgiyle karşılık verdiler. Hoşgörü ve anlayıştı okunan gözlemlerinden.

Onlar da eğildi yavaşça önümde. Varlığımı onurlandırdılar.

“Yeniden deneyeceksin!” dedi Mor. “Eksik kalan her şeyi Pınar kimliğinde tamamlayacaksın. Binlerce insan kapını çalacak vakti geldiğinde, onlara verdiğin sözü tutacaksın. Sen onların ruhuna dokundukça ruhun daha da özgürleşecek. Varoluşunu ve içindeki Yaradan’ın parçasını onurlandırmanın tek yolu bu.

Hatırla çocuk! İzin geldiğinde Yüce Yaradan'dan iznin dışında müdahale edemezsin! İnsanlığını onurlandır. İnsan olmanın kıymetini bil. Düşmeye, hata yapmaya, kusurlu olmaya hakkın var. Kendini kusurlarınla da sev. Seni, 'eşsiz' kılan şeydir kusurların. Ve sen kusurlarına rağmen de mükemmelsin. Çünkü Yüce Yaradan'ın parçasısın. Haydi git şimdi!"

Keyfini çıkara çıkara, anın büyüsunü hissederek, rüzgârı yüzümde hissederek insanlığın hakkını dolu dolu vermeye...

Yol'un açık olsun...

Öldüğüm Gün Yeniden Doğdum

Neşterin soğukluğunu bedenimde hissettiğim an zaman durdu.

Film koptu.

Ruhum ihanete uğradı.

Özgür iradeyse bana fiyonklayıp sunduğun, “Oynamıyorum ağabey,” dedim.

Oynamıyorum.

Ölüm döşeğinde yattığınız o an, kimse yoktur gözünüzde. O anda bir tek Can ve Allah vardır. İkisi arasına kimse girmez.

Hiçbir güç sizi burada tutmaya yetmez.

Işığa aktığım o an tam da öyle oldu.

Mor yoktu orada.

Can ve Allah vardı.

Hoş geldin Pınar. Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum.

P. Böyle anlaşılmamıştık. Böyle değildi bana verdiğin söz. Çocuğumu aldın benden. Görmüyor musun, adam kesti, acımadı, rahmimi aldı. Ne güzel cezalandırdın beni! Bravo!

Çocuğunu aldıysam, yanı başındaki kim peki?

Yanımdaki ışığa döndüm yüzümü. Lacivertti rengi. Gözleri gibi. Gördüğüm en güzel maviydi.

Daha yeni başlıyoruz. Nasıl pes edersin?

Şaşkındım. Öylesine baktım yüzüne. Çok tanıdıktı. Dev gibiydi. Allah'ım o ne güzellikti?

P. "Nasıl?" diye kekeledim...

L. Benim için dualar ettin. Sana geri gelmem için. Yolunu kaybettin. Yol göstermem için, pusulan olmam için dua ettin. Geldim. Ve sen yoksun!

P. Ama sen burada olamazsın? Ben az önce doğurdum seni. Sen burada, bu kadar büyük bir bedende, bu kadar mavi... bu kadar güzel... bu kadar gerçek olamazsın!

L. Seni almaya geldim. Orada yatan minik bedenim yetmedi seni orada tutmaya.

P. Sen şimdi oğlum musun benim? Can Leo'm musun?

L. Sadece oğlun değilim biliyorsun.

Perde açıldı gözümün önünde. Konseyin önündeydik. Mor ve morun sonsuz tonlarında varlıklar vardı karşımda. Karar anıydı. Oynayacağım rolü anlatıyorlardı bana. Farklı yolları. Hangi yolu seçersem, ardından açılacak yolları. Lacivert de vardı orada. Konseyin arasındaydı o. Yol'u almış gitmişti. Tekamülü tamamlamıştı. Birlikte çıkmıştık Yol'a. Bir noktada ben çuvallamıştım. Sınıfı tekrar etmem gerekti. O durmadı. İlerledi. Planı hatırladı. Sınavlarını verdi. Kabuk değiştirir gibi renk değiştirdi. Lacivert'di artık. Görüp görebileceğin en güzel Lacivert'di. Asırlardır ayak sürüyordum. Bir türlü kendim olmayı, ruhumun gücünü dünyevi boyutta onurlandırmayı becerememiştim. Söz verdim konseyde. Bu sefer başaracaktım. Bu sefer olacaktı. Çaktığım tüm dersleri yeniden geçecektim.

Kendim olacaktım, içimdeki ilahiliği hatırlayacak ama o ilahiliği bütünün hayrına kullanacaktım. Kul olduğumu hatırlayacak, "insan" olmanın kutsallığını özümseyecek ve benimle kontratı olan binlerce ruha gösterecek, öğretecek, fark ettirecektim. Binlerce ışık vardı karşımda. Zamanı geldiğinde karşıma çıkacaklar, rehberlik edeceğim.

Birkaç da ışığı daha parlak ve berrak olanlar vardı, morlar, onlar da ruhsal rehberlerim ve onların yoluma çıkaracağı bedenli rehberler.

"Emin misin bu sefer başaracağına?" diye sordu konseydeki tok bir ses.

"Bilmiyorum. Ama denemek zorundayım. Kaybolursam Lacivert var! O beni gelir bulur ve hatırlatır!"

P. Heyecanla yüzümü Lacivert'e dönüp, öğretmenimsin, diye bağırdım. Sen benim ruh ikizimsin. Anne karnındayken

kaybettiğim ruh ikizim. Sonrasında, “Anne olmaya hazır değilim,” diye cahilce aldırıldığım, günah çıkarttığım, uğruna yenisinden gelsin diye adaklar adadığım evladım. Hayat yollarının her bir köşesinde bana gelmeyi bekledin.

L. Şimdi geldim. Yine sen yoksun!

Sımsıkı sarıldım ona. Yeşilim lacivertin içine geçti... Bir alev topu olduk... Nasıl bir sevgiydi bu? Nasıl bir tamlik ve bütünlük-tü. Yüzümü o ilahi güce döndüm.

P. Geri gönder beni. Anladım. Hatırladım. Ceza değil bu! Aksine bir ödül! Her şeye rağmen, senin hoşgörünün, cömertliğinin, sevginin, bağışlayıcılığının, ta kendisi.

Affet.

Ne olur geri gönder.

Biliyorsun yeniden unutacaksın!

P. Biliyorum.

Biliyorsun bu sohbeti hatırlaman zaman alacak!

P. Biliyorum.

Biliyorsun çocuk oyuncağı değil bu, zırt pırt!

P. Biliyorum.

Biliyorsun yine beni suçlayacak, cezalandırdığım illüzyonuna girecek, o bedenin yükünün içine girecek ve hasarlı bir bedenle devam edeceksin yola.

P. Biliyorum. Korkuyorum.

Korkma. Ben senin başaracağına inanıyorum!

P. Özgür irade ağır gelecek yine. İsyan edeceğim yine. Suçlayacağım seni ve herkesi. Tanrıcilik oynayacağım belki zaman zaman. Mükemmelliyetçiliğin içinde boğulacak, kibir ve vesveselerin uşağı olacağım zaman zaman.

Ama hangi yolu seçersen seç çocuk! Tüm yolların bana çıkacak! Başarmak veya başarmamak yok! Sen ne yaparsan yap, her şeye rağmen, tüm isyanlarına, tüm günahlarına, tüm düşmelerine rağmen... Ben senin OL'MUŞ halini görüyorum! Ben senin bana ulaştığın anı görüyorum! Sana inancım ve güvenim sonsuz çocuk! Haydi git şimdi, aslında hiç gitmediğini, her boyutta, her bir hücrenle, benimle olduğunu bilerek git... Seni seviyorum çocuk!...

Çorbada Sihri ve Katkısı Olanlara

Elinde tuttuğun sayfaları aşkla, sevgiyle, inançla, gözyaşlarıyla, çocuksu ama olgun bir heyecanla yazdım.

Bu leziz çorbaya sihrini katan, yolculuğumda öğretmenlik, yoldaşlık, dostluk, arkadaşlık, evlatlık, danışanlık, danışmanlık, bir duraklık da olsa yol arkadaşlığı, bir sözle dev öğretileri fısıldayan rehberlik eden öylesine özel ruhlar var ki... Önce onlara teşekkür etmek isterim...

Önce sana teşekkür ederim, bu kitabın oluşmasındaki parçandan ötürü...

Annem, babam ve ağabeyim, atalarım, ilk öğretmenlerim oldukları için.

Sevgili Gilbert Renaud, Hans TenDam, Diba Ayten Yılmaz, Christina Alisa, Andy Tomlinson, Charles Virtue, Louise Hay,

Tricia Caetano, Marc van Hecke, Bert Hellinger, Zerrin Başer, Dr. Hew Len, Sertaç Boztepe, Kadriye Yaygın, Vicky Calderon, Hülya Önal, Alper Bayraktar; yaşamın karşıma çıkardığı özel öğretmenler oldukları ve bana sonsuz bir hoşgörü ve cömertlikle öğrettikleri için...

En az benim kadar çılgın ama çok özel olan kadınlara, Sırma Zorlu, Mesude Evliyazade, Yaprak Çetinkaya, Zerrin Yılmaz Çelebioğlu, Ayda Ersan, Nermin Uyar, Duygu Boztepe, Arzu Altınay, Hülya Şat, Ayşegül Uçan, Berrin Maral, Neslihan Bozoklu, Gülin Zeytunlu, Willemijn Luyendijk, Yasemin Tokatlı, Merve Yılmaz Bardakçı, Oya Erol Uz, Dr. Emel Oğuz, Görkem Çetinalp, Özge Çakar'a *Lacivert*'in oluşumundaki tutkumu, heyecanımı, merakımı, aşkımı paylaştıkları ve ışığın büyümesindeki kıymetli ve eşsiz parçaları, destekleri için...

Hayat arkadaşına, sonsuz inancı, sevgisi, güveni, sabrı, desteği ve duaları için...

Oğullarım Demir Vasiliy ve Can Leo, bedenli rehberlerim. Bu yola baş koyma sebeplerim, en büyük ışığım ve en güçlü ilhamım oldukları için.

Bu kitapta yazılan her şey mükemmel bir sistemin bana öğretileri. Yüzlerce danışanımın payı büyük bütün öğretilerde. Gözlerinin içi parlayarak çalışma odamdan giren, ruhlarını emanet eden, inanan, güvenen, benimle harika bir ekip olan her bir danışanıma teşekkür ediyor, önlerinde saygı ve sevgiyle eğiliyorum.

Ve gönlümün pusulaları, benden hayatlar boyu asla vazgeçmeyen, her çalışmada varlıklarını her an hissettiğim, beni yaşama geri dönmeye ikna eden, ruhumun öz parçasını bulmam için

bana yol gösteren rehberlerim, tüm ilahi güçler, Mor, Kaynak'ın ta kendisi... Sonsuz şükranlarımla...

Elinde tuttuğun bu kitabın, her bir sayfası, okuduğun her bir cümle ruhunun en kıymetli hazinelerinin anahtarını bulman için pusulan olsun.

Senin ve bütünün hayrına, emanetle

Sevgi ve şükranlarımla

Pınar Gogulan

*Sırların, gölgelerin, kör noktaların,
en derinlerdekinin su yüzüne çıkma hikâyesi
Tıpkı sen gibi,
Tıpkı ben gibi ...*

• • •

Bir yüzleşme hikâyesi *Lacivert*... İçinde zıtlıklar, derin acılar, büyük coşkular, bitmez sorgular, çaresizlikler ve masmavi umutlar taşıyor.

Ölümün sıcak koynundan sıyrılıp yaşamın soğuk gerçeğiyle yüzleşme ve regresyon yardımıyla geçmişle tanışma serüveni bir anlamda... Şimdi tüm bu duygular, yüzleşmeler, yanılsamalar ve sorgular başkalarına şifa oluyor. Birleşmek ve bütün olmak için...

ISBN: 978-605-9151-24-5

9 786059 151245

12t